

ДЖАК ЛАНС ЧЕРЕН СПОМЕН

Превод от нидерландски: Мария Йоцова, 2014

chitanka.info

*Мнозина могат лесно да живеят без
истини, но никой не е достатъчно силен да
живее без илюзии.*

Гюстав Льобон

*Спомените украсяват живота, но
единствено забравата го прави възможен.*

Енрико Чалдини

ПРОЛОГ

Бягаше през гората, без да поглежда назад. Очите ѝ бяха широко отворени; пот течеше от двете страни на лицето ѝ; сърцето бумтеше. Трябваше да излезе, да избяга колкото е възможно по-далече.

Всичко изглеждаше като ужасен кошмар, но беше напълно реално.

Спря и се ослуша. Не чу нищо, освен собственото си пресекливо дишане.

Продължавай, насърчи се сама, на ръба на истерията. Продължавай колкото може по-тихо под зеления покрив на дърветата.

Беше се изгубила в голямата гора, но нямаше значение, че не знае къде се намира; единственото важно нещо беше да избяга, да намери помощ. Гората все някъде щеше да свърши, а след нея трябваше да има къщи, село. Там щеше да е в безопасност.

И тя продължи да бяга между дърветата, покрай храстите и над откършените клони, които хруцяха под стъпалата ѝ.

Ако можеше да намери някой да ѝ помогне. Търсеше с поглед нагоре и наоколо, но не спираше да се движи.

Изведнъж земята под краката ѝ поддаде и тя падна. Рамото ѝ се блъсна в нещо твърдо; извика от болка. Прекатури се още по-нататък и в следващия миг сякаш чук удари черепа ѝ. Остана легнала по гръб, вперила поглед в тъмносивото следобедно небе, с ръка, притисната под тялото. Отнякъде чу звук на капеща вода. О, господи, каква болка...

В мъглата на полусъзнанието видя демона, носещ се над нея с разперени криле.

Сега беше беззащитна. Не можеше да направи нищо. Несъмнено злите очи на вълчата глава щяха да я видят.

После небето потъмня, а умът ѝ угасна.

I АМНЕЗИЯ

Къде се намираше? Какво се беше случило? Не си спомняше нищо. Абсолютно нищо. Дали беше преминала някаква бариера между сънищата и реалността? Или се бе събудила от лош сън? Къде се намираше?

Някъде наблизко чу бълбукане на вода. Поток? Водопад? Остър вятър охлаждаше кожата ѝ. Опита се да събере ръце, но установи, че не може. Лежеше простряна по гръб и се питаше защо няма представа къде е и какво прави там премръзнала. По-лошо: не помнеше собственото си име.

Дясната страна на главата ѝ пулсираше от болка. Опита се да повдигне дясната си ръка, за да опипа раната, и отново установи, че не може. Но успя да повдигне другата си ръка. Започна леко да масажира с пръсти главата си, опипвайки и докосвайки някаква странна подутина отзад на черепа, която беше влажна и лепкава от кръв.

Опипа дългата си кафява коса, а после отпусна ръка отстрани върху мокрите камъни. Оттласна се нагоре с дланта на ръката си и огледа тялото си надолу. Носеше дънки, блуза и късо яке.

Тъмнината беше непроницаема. Чуваше само клокочещата вода и шепота на вятъра в дърветата. Присви очи и се взря по-дълбоко в мрака на нощта.

Къде съм? Какво е станало с мен?

И другият въпрос, който я докара почти до паника: *Коя съм аз?*

Нищо не ѝ идваше наум, дори и слаб проблясък. Сърцето ѝ се разтуптя.

Едва тогава разбра защо не може да помръдне дясната си ръка. Беше притисната под гърба и се беше вцепенила напълно. Повдигна се още малко на лявата ръка. Заля я вълна на замаяност и почувства, че главата ѝ всеки миг ще се пръсне. Докосна дясната си ръка, оципа плътта. Сякаш докосваше друг човек, не себе си.

Кръвта бавно се върна в ръката ѝ и усети как през нея премина пареща болка. Стисна зъби, искаше ѝ се да изкрещи, но всичко, което излезе, бяха сълзи от очите ѝ.

— Мамка му, мамка му, *мамка му!* — измърмори тихо.

Първите ѝ думи, изречени към вятъра в един непознат свят. Седна и се заклати напред и назад, притискайки силно дясната си ръка към корема. За миг светът, в който току-що се бе събудила, сякаш изчезна. Пред очите ѝ се понесе воал от мъгла и тя си помисли, че е на прага да потъне в поредната страна на сънища, кошмари и халюцинации.

За щастие парещата болка, разкъсваща тялото ѝ, започна да отслабва. Ръката ѝ продължаваше да пулсира и тя разбра, че вероятно беше навехната или счупена.

Вятърът захапа лицето ѝ, леденостуден, и я накара да потрепери. Замириса на мъртва растителност и загнило дърво. Беше нощ, а бълбукането на течаща вода подсказваше, че се намира близо до поток или река. И беше сама.

Или не беше?

Ако беше сама, това означаваше, че се е наранила и този факт само би я накарал да се усмихне, ако не се намираше в такова окаяно състояние.

Претърси мрака, но видя единствено безформени сенки. Камъни и скали? Храсти? Или папрати и дървета?

Опита да се изправи. Коленете ѝ се огънаха. Отново се отпусна долу, като внимаваше да омекоти падането със здравата си ръка. Чувстваше се натъртена навсякъде и всичко я болеше.

Отново опита да се изправи и този път успя, макар че за миг се олюля като пияна. Но накъде да тръгне? Нямаше представа.

Направи няколко колебливи крачки, протегнала напред като слепец лявата си ръка. Не искаше да се подхлъзне върху влажните камъни или да се препъне в корен на дърво, или пък някоя клонка да я плесне в лицето.

Чу тих плясък и усети как обувката на десния ѝ крак се пълни с вода. Дръпна се, обърна се и тръгна в противоположната посока. Постепенно, докато си намираше път пипнешком, започна да различава определени форми. Пред нея надвисна сянка: склон. Погледна го със съмнение, но след това започна да се катери. Умът ѝ беше като напълнен с памук, сякаш продължаваше да сънува. Може би сънуваше. Може би това не беше реално. Може би беше уловена от последните пипала на съня.

Не, реши тя: това *наистина* се случваше. Намираще се навън посред нощ, на някакво място, забравена от бог и от всички. Но как можеше да е толкова сигурна в това? Как можеше да е сигурна в каквото и да е?

Продължи да се катери както можеше. Къпините наоколо я шибаха и бодяха лицето ѝ. Избута ги настрани и вдигна очи към черното небе.

Там има *нещо*.

Замръзна. Споменът за нещо ужасно проблесна в главата ѝ. Но след това отмина и тя не можа да си припомни нищо.

Продължи да се катери и накрая стигна до върха на склона. Опипа наоколо, докосвайки остри борови иглички, листа, пясък и гладки камъчета. Почувства се дребна, незначителна. Пулсирането в дясната ръка ставаше все по-лошо, и сякаш всяка фибра в тялото я болеше.

Наблизо чу шумолене на листа. Обърна се нататък и сърцето ѝ отиде в гърлото. Какво очакваше? Не знаеше, но каквото и да беше, тя бе убедена, че то е причината за всичко, което я бе сполетяло.

Нищо не се случи. Шумоленето на листата замря. Трябва да е било подухване на вятъра, помисли си тя, или дребно животинче. На няколко метра отпред забеляза редица дървета.

Опипа джобовете на якето си. Празни. После опита в джобовете на дънките. В левия имаше нещо студено, метално. Ключове, на това го оприличи. Ключове за какво?

Къде да отиде сега? Доколкото знаеше, гората можеше да се простира с километри. Но всичко по реда си. Какво има зад тази редица дървета?

Застави се да се изправи отново и да тръгне да върви. Почти веднага стъпи в редица къпини, които започнаха да дърпат и да късат дрехите и ръцете ѝ. Отстъпи назад и опита в друга посока. Под краката ѝ изпукаха клонки и изшумоляха листа.

Спъна се. Кой знае как левият ѝ крак беше настъпил петата на десния. Изгуби равновесие и политна да падне, отчаяно търсейки да се залови за нещо. Уби падането с ръце и болката отново я прониза. Сгърчи се, разтри пострадалата си ръка с лявата и почака жестоката болка да утихне.

Когато премина, тя отново се изправи и тръгна несигурно. Запита се колко далече може да стигне, преди да падне и да не успее повече да стане? Тялото ѝ настояваше за почивка, а умът ѝ за отговори, но не можеше да им даде нито едно от двете. Всяка секунда искаше да се откаже, да сложи край на това. Но някак си събираше сила да направи следващата крачка. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Имаше нужда от вода.

Странният свят наоколо отново се промени. Реалността, сред която се събуди, избледня. Вече не се питаше коя е, какво се бе случило с нея или защо беше тук. Остана ѝ само загадъчното чувство, че умът ѝ е откъснат от тялото. По някакъв начин тялото и крайниците ѝ вече не бяха част от нея. Тя *плуваше* в нощта като призрак. На моменти се удряше в дървета и не го усещаше, и дори дясната ръка не я болеше. Вървеше залитайки, дръзвайки да влезе още по-надълбоко в един свят, където съществуваха само гора и мрак.

Понякога спираше и наостряше уши да чуе някой издайнически шум. После се люшваше отново напред, а леденият вятър ставаше още по-студен. Събираше длани и духаше върху пръстите си. Нямахте полза, от това не ѝ ставаше по-топло, но продължаваше да го прави. И не спираше да се движи, да слага единия крак пред другия, докато накрая бурята, бушуваща в главата ѝ, я накара да се люшне и да политне.

Рухна, неспособна да продължава повече. Запълзя на ръце и колене към дънера на най-близкото дърво. Подпря се на него и обгърна коленете си с ръце, опитвайки се да стане колкото може по-малка.

На 24 юни, четвъртък, Джонатан Лаудър се събуди от неспокойния си сън. Беше почти пет сутринта и навън все още бе тъмно. През двете години, които бе прекарал в британската армия, това беше нормалното време за започване на деня, и то никога не го дразнеше. Обичаше да се събужда и да става преди изгрева на слънцето. Това беше неговото време от деня.

Но тази сутрин Джон не се чувстваше както обикновено, и не просто защото не му достигаше сън. Отметна одеялото, стана от леглото и затътри крака към банята. Погледна се в огледалото и видя мъж на повече от трийсет, с късо подстригана черна коса и тъмни сенки под очите.

Свали боксерките и прекрачи в душкабината. След като взе душ и се изтри с хавлията, избра удобни дрехи — чифт дънки, бяла тениска и риза на карета. И вече беше готов. Беше опаковал сака си от предишната вечер. Разполагаше с цялото време на света. Остана единствено да позвъни на Джефри Коумс, неговия колега, но не можеше да го направи преди осем часа, когато офисът започваше работа.

Джонатан реши да си направи закуска. Ако денят се окажеше толкова дълъг, колкото се страхуваше, че ще бъде, обилната закуска щеше да е най-доброто начало. Тази практика му бе набита в главата от времето, прослужено в армията преди повече от десет години, и не я беше забравил.

В кухнята на малката къщичка в Челмсфорд, Англия, той включи печката, сложи тигана върху горелката, загреба с лъжица малко масло, пусна го в него и счупи две яйца. Разбра колко е гладен, когато яйцата зацвърчаха и ароматът им изпълни кухнята. Кога за последно беше хапвал нещо? Не си спомняше, но бе минало известно време оттогава.

Времето се влачеше мъчително бавно. В шест и трийсет реши, че е чакал достатъчно дълго и трябва да тръгва. Щеше да се наложи да чака много на летището, но не му пукаше. Поне щеше да е на летището.

Джонатан облече кафявия летен пуловер, вдигна сака и затвори вратата зад гърба си. Седна в тъмносинята мазда и пое по мокрите пътища към Хийтроу. Полетът му беше след четири часа, но въпреки това натискаше до долу педала на газта. Колкото повече приближаваше летището, толкова повече се задълбочаваше чувството му на страх и объркване.

Спря на един от паркингите и взе автобус от редовната линия до терминала. Когато пристигна там, беше седем и четирийсет, прекалено рано, за да звъни в офиса. Джон набра друг номер на клетъчния си телефон. Както очакваше, незабавно бе препратен към гласова поща, която беше слушал до призляване през последните няколко дни.

Джонатан затвори.

След това се обади в офиса, надявайки се, че Джефри беше отишъл по-рано. Беше осем без пет. При първия опит не получи отговор. Когато опита три минути по-късно, неговият колега вдигна телефона.

— Компания *Райт Тинг*, Джефри на телефона.

— Добро утро, Джеф, аз съм, Джон.

— Джон! Тъкмо влизам. Още не съм си съблякъл палтото.

— Така си и знаех. Аз подраних. Слушай, само исках да ти кажа, че няколко дни няма да идвам. Възникнаха едни неща.

— Какви неща?

— Дълга история. Ще ти разкажа по-късно. Ако ти трябва, звъни ми на мобилния.

— Случва ли се нещо специално, за което трябва да знам? — попита Джефри.

— Не точно. Или всъщност...

Въпреки мъчителните тревоги, този бизнес означаваше много за него и не му се искаше да размотава клиентите си само защото на него му бяха необходими няколко дни отсъствие.

— Онзи проект за новата кампания на Фостърс трябва да е готов днес. Жак разчита на него, пък и вече ми отпусна една допълнителна седмица. Ти работи по него заедно с мен. Можеш ли да се заемеш?

Джон прехапа пръст. Бизнесът му зависеше от доволните клиенти, а клиентите бяха доволни само от навременни доставки и качествено обслужване, Фостърс бяха едра риба и трябваше да остане на борда. През последните няколко дни обаче не бе в състояние да се

фокусира върху работата си така, както трябваше. Не му се искаше да се обажда на Жак Пърслоу и да моли за още време. Този човек не се славеше с търпение и Джон не се съмняваше ни най-малко, че може да реши да напусне кораба и да се обърне към друга агенция.

— Ще направя всичко възможно — обеща Джефри.

— Твоето „всичко възможно“ е наистина всичко възможно — отговори Джон с облекчение. — Благодаря ти, Джефри.

— За нищо. Има ли друго?

— Това е единственото спешно за момента. Мисля, че останалото може да почака докато се върна.

— Добре — каза Джери, после попита: — Всичко това свързано ли е с нея?

Джон реши да престане да увърта.

— Да, отнася се за нея.

— Добре, Джон. Късмет.

— Благодаря.

Затвори и хвърли поглед към гишетата за регистрация. Първо трябваше да хване самолета, а после, ако е рекъл господ, най-сетне щеше да получи някои отговори. Почувства, че му прилошава от напрежение и се укори: *Прояви търпение.*

Поне беше на път.

Струваше ѝ се, че светът беше увит в студено сиво одеяло. Вдиша сладкия аромат на напъпващи цветя, дърво, трева и мъх. Въпреки че си оставаше изгубена в гората, вече не беше тъмно; дневната светлина правеше света не толкова страшно място. Сега той не беше ужасяващ кошмар; изчезна и страхът, че нещо или някой я гледа похотливо. Но още не знаеше къде е или коя е. Може отвън да ставаше светло, но мракът вътре в нея оставаше. Гората се простираше наоколо, над главата си чуваше чуруликането на птиците.

Вдигна очи нагоре. Не можеше да види птиците, но неочаквано едно ято се издигна иззад яркозелените корони на дърветата. Пърхащи, с остри клюнове! Едва не извика от страх.

Трябва да се махна оттук. Да продължа.

Привдигна се с две си ръце, като използваше за опора дънера на дървото, и тръгна — запътена нанякъде и наникъде.

Пътят ѝ препречи зелен храст. Опита се да го заобиколи, но острите шипове на един клон се вкопчиха в плата на дънките. Внимателно отдели клона. Далече напред видя светлина зад дърветата. Закуцука нататък, сега по-бързо.

Дясната ръка не спираше да я боли, а болката в главата туптеше и барабанеше. Но никое от тях нямаше значение. Онова, което почти я докарваше до паника, беше загубата на памет, ключът към това, коя е тя и какво, по дяволите, прави в тази страшна гора.

Над нея се трупаха мрачни сиви облаци. По-светлото в далечината изглеждаше сякаш предлага изход от гъстата гора. Тръгна по-бързо към него — прекалено бързо, защото се препъна в корена на едно дърво и падна с главата напред и с ужасени очи, вперени в далечната светлина. Когато през тялото ѝ премина заслепяващото острие на болката разбра, че беше паднала върху наранената си ръка. От очите ѝ потекоха сълзи, носът ѝ потече, а виковете отекнаха из цялата гора.

Най-напред се почувства така, като че бе пропаднала в земята. Насили се да остане неподвижна и постепенно усещането изчезна.

Вдигна се и тръгна отново, докато накрая излезе от лабиринта от дървета и с олюляване пое по тясна пътечка, която се спускаше надолу и наляво към по-ниските хълмове в далечината. Инстинктивно тръгна по нея. Нямаше избор. Поне беше пътека, отгпкана от хора.

По-надолу пътеката се спускаше още по-стръмно. Беше осеяна със заоблени камъни, които напомняха пресъхнало корито на река с ровове в твърдия пясък. Гората оредя и тя се оказа застанала пред някаква ливада. Изведнъж успя да съзре долу, напред в далечината, купчина малки къщички. Видя дим, който се издигаше от един комин и почти заплака от облекчение.

Продължи да се бори и да върви напред, докато пътеката свърши и тя стъпи на по-широк път с груб асфалт и дупки.

Закрачи към къщите, като заобикаляше дупките по повърхността на пътя, и мина покрай висок жив плет. В замаяността си не забеляза къде свърши плетът. Изгуби равновесие и се препъна в магистрала с гладко, черно, асфалтово покритие.

Не забеляза и колата, която изскочи от завоя.

Колата се приближаваше към нея с висока скорост.

Джонатан стоеше на опашката зад другите пътници, които чакаха да се качат в самолета. Стюардеса на Бритиш Еървейс провери билета му.

— Приятен полет — пожела тя.

Той побърза да мине през изхода към белия Боинг 737 с червено-синьо лого. Две жени от екипажа стояха от вътрешната страна на вратата и посрещаха пътниците, но той им отправи само мрачна усмивка.

Джонатан намери мястото си, сгъна якето, сложи го върху сака в отделението за багаж отгоре и седна. Мястото му беше до люка и не след дълго се появи пътник, който зае седалката до него. Беше набит мъж, сигурно тежеше повече от сто килограма. Като че бе прехвърлил петдесетте и се приближаваше към инфаркта, но лицето му изглеждаше по-младежко. Може би беше само на четирийсетина, мислеше си Джонатан, и просто водеше разпуснат живот. Той с примирение видя как мъжът се сгърчи да седне на мястото си, а дъхът му свири от гърлото, как закопча предпазния колан, който едва обхващаше огромното му шкембе. Мъжът се усмихна широко и каза със силен глаздоуски акцент:

— Добър ден. Аз съм Боб.

— Джонатан — беше отговорът.

— Поредното проклето закъснение — коментира сърдито Боб. — Господи, има ли *нещо* сигурно в днешно време?

— Смъртта и данъците — каза Джонатан с горчив хумор, макар че не беше в настроение за фриволности.

За пореден път хвърли поглед към часовника си и изпсува наум. По разписание полетът трябваше да тръгне в 10:55, а сега беше 11:35 часа.

— Добре ли си, момче?

— Извинете?

Боб го оглеждаше внимателно.

— Страх ли те е от летене?

— Да ме е страх от летене...?

— Да, момче. Или току-що си захапал невероятно кисела ябълка?
Джонатан направи опит да се усмихне.

— Извинете. Мисля за много неща.

С ъгълчето на око си видя как стюардесата затваряше багажните отделения над главите на пътниците. Последните пасажери заемаха местата си, докато старшата стюардеса изнасяше приветствената си реч по уредбата. Сега оставаха само инструкциите за безопасност, а после самолетът щеше най-сетне да се придвижи на колесари към пистата.

Джон си мислеше за Рейчъл. Беше обмислял възможността да се обади в полицията и може би трябваше да го направи. Но веднъж вече бе имал неприятен опит с полицията и им нямаше вяра. След един час щеше да кацне на летище Дайс в Абърдийн, Шотландия. Винаги можеше да се обади в полицията там, ако всичко останало се провали.

Може би все пак тя беше някъде здрава и читава. Не може аз да съм единственият, който се тревожи за нея. Ако се е случило нещо, други хора вече щяха да са ми казали.

В това имаше смисъл.

Да се е изпарила като дим? Ето, в това нямаше смисъл. Все трябва да се намира някъде.

Боинг 737 тръгна напред с рязък тласък. Малко по-късно бяха във въздуха. Джон гледаше през люка, потънал в мисли. Когато стюардесата приближи по пътеката и попита него и Боб какво биха искали да пият, той поиска кафе, а Боб — кола.

Когато количката отмина, Боб се опита да подхване разговор, но Джонатан се обърна настрани и се загледа през стъклото, отпивайки бавно от кафето си. Летяха над килим от блестящо бели облаци с формата на айсберги, сякаш самолетът им се рееше над полярен пейзаж — тих, загадъчен пейзаж.

Джонатан се замисли какво щеше да прави, след като самолетът кацне. Най-разумното нещо, заключи той, щеше да е да се обади на лелята на Рейчъл, която живееше в Гленвил. Ако има някой, който да разполага със смислена информация, която да му даде, то това беше Елизабет. Можеше също така да посети *Старото колело* — малък хотел, предлагащ нощувки със закуска в Абърдийн, където Рейчъл беше отседнала. Във вторник сутринта, завчера, тя беше излязла от

Старото колело и оттогава от нея нямаше ни вест, ни кост. Той щракна с пръсти, опитвайки се да си спомни името на госпожата, която въртеше хотелчето. Лорийн, точно така, това беше. Със сигурност Елизабет и Лорийн можеха да му помогнат да сглоби този загадъчен пъзел.

Или нямаше да могат?

Изведнъж Стивън Маккензи видя насреща жена, която залиташе по средата на пътя.

Сърцето му почти спря. Настъпи спирачката на реното, гумите изсвириха и изгубиха скоростта си на движение. Беше близо, толкова близо; нямаше да избегне удара с нея. Присви очи и стисна зъби, очаквайки смъртоносния сблъсък.

В последния момент нави волана и колата зави надясно, обръщайки се почти на триста и шейсет градуса. Хвърли поглед към страничното огледало. Тя беше там, стоеше права като по чудо. Не я беше ударил!

Целият трепереше, усещаше как капките пот избиват по челото му.

О, боже, Исусе, едва не прегази човек!

Почти уби човек.

Обърна реното разтреперан. Тя стоеше на средата на пътя като статуя от плът и кръв; беше очевидно безразлична, дори не беше смутена, сякаш бе изпаднала в транс. Прецени, че е доста над двайсетгодишна, може би беше прехвърлила трийсетте. А бе и красива, макар и ужасно разчорлена.

Той отвори вратата на колата и слезе.

— Добре ли сте, госпожице?

Тя гледаше втренчено в далечината. Очите ѝ бяха празни, сякаш бе сляпа. Сляпа и глухоняма.

— Беше на косъм — промълви той.

Тя не отговори нищо; изглежда дори не го чуваше и виждаше.

Какво ѝ има на тази жена, зачуди се Стивън. Като я изучаваше, забеляза, че се беше търкаляла в кал. По лицето ѝ имаше тъмни петна от пръст. Или беше кръв? Блузата ѝ се беше разкопчала и бе разкъсана, също и якето. Щом се е борила с някого едва ли бе сляпа. Може би онзи човек все още я преследва. Стивън се огледа, но не видя никого. Пристъпи към нея.

— Добре ли сте?

Пак никакъв отговор.

— Какво ти става? — попита той, но не грубо. — Не се тревожи; няма да ти направя нищо.

Появи се друга кола. Наложил се да отклони, за да избегне удара с колата на Стивън. Шофьорът натисна рязко клаксона и изчезна зад следващия завой.

— Откъде си? — попита я Стивън.

Тя остана мълчалива. Стивън започваше да се чувства неловко. Трябва ли да се върне в колата си и да я остави? Не, разбира се, че не. Не можеше да я остави, докато не е сигурен, че се е прибрала благополучно, където и да се намира домът ѝ. Може би е надрусана. В наши дни стават най-невероятни неща. Но му се струваше, че тя не разбира езика, на който ѝ говори, защото продължаваше да гледа втренчено напред с празен поглед.

Стивън познаваше всички в този край. Не е тукашна, заключил той. Студен вятър го блъсна в лицето. Потрепери не толкова от студ, колкото, заради това че едва не беше убил тази нещастна млада жена. Приблизил друга кола. Тя намали и Стивън се надяваше да спре, особено след като шофьорът подаде главата си от прозореца. Но след това отмина и се изгуби от поглед.

— Къде живееш? — попита Стивън.

Както преди, не чу отговор, но съдейки по това, че склочи вежди, изглеждаше, че мисли. Погледна го право в очите, значи го беше чула.

— Къде отиваш?

— Не знам — каза тя с тих, крехък глас.

— Ела — каза той, — ще те закарам докъдето трябва да отидеш.

Тя прехапа долната си устна и веждите ѝ паднаха надолу. От устата ѝ не излязоха повече думи. Изведнъж коленете ѝ се сгънаха и той се хвърли към нея, улавяйки я под мишниците. В този миг Стивън реши да я вземе в дома си.

— Живея наблизо. Нека ти помогна. Става ли? Не се страхуваш от мен, нали?

Тя избъбри нещо неразбираемо.

— Хайде — каза той и ѝ помогна отново да си стъпи на краката.

Тя се обърна, очите ѝ измериха мъжа, който беше със средно телосложение и на около шейсет и пет. Виждаше се, че има съмнения.

След това стисна с пръсти лявата му китка, сякаш отчаяно се молеше за някакъв акт на човешка доброта, който би спасил живота ѝ. Бе леденостудена! Която и да беше, тя умираше от студ. Осъзнаването на това тласна Стивън към действие.

Той внимателно я поведе към колата си. По пътя тя непрестанно се олюляваше и се наложи да я хване с ръка през кръста, за да не падне.

— Не се притеснявай, не бързаме никъде — успокояваше я той. — Държа те.

Отвори вратата откъм пасажерската седалка и ѝ помогна да седне. След това заобиколи отпред и се пхна зад волана. Вътре в колата поне беше топло, а и той усили отоплението.

Отново му направи впечатление, че гледа втренчено напред. Дали е наркотик? Страх? Да не са я били? Ако е така, кой? Приятел? Съпругът ѝ? Или беше избягала отнякъде?

Може би всичко щеше да получи смисъл, след като я прибере вкъщи.

Къщата на Стивън Маккензи беше четвъртата от края на улица Бисет в Уайтмонт. Улица Бисет беше също така А944 — шосето, водещо до Олфорд, зелените хълмове на Грампиан, и голите, назъбени Хайлендс отвъд. Сивата къща от гранит много приличаше на другите къщи в най-близката околност.

Когато спряха пред къщата, петнайсет минути след избегнатата на косъм катастрофа, младата жена не помръдна, за да слезе от колата. Стивън поклати глава, заобиколи от другата страна и отвори вратата.

— Идваш ли?

Тя успя да излезе от колата, но трябваше той да ѝ помогне да стигне до входната врата. Тъкмо се питаше как ще успее да вкара ключа в ключалката и същевременно да я държи, когато съпругата му, Елън, отвори широко вратата.

— Коя е тази? — попита тя. Гласът ѝ беше висок и заповеднически, в контраст с ниския ръст.

— Това е... Честно казано, не знам коя е.

Елън повдигна вежди. После, без да каже нищо повече, пое нещата в своите ръце. Сложи късите си пълнички пръсти на кръста на

младата жена и я въведе в уютна дневна, в която имаше голям еркереен прозорец с изглед към реката, лъкатушеща между яки стари дъбове.

Стивън ги последва.

— Беше на средата на пътя. Едва не я блъснах... — започна да обяснява той.

Елън се обърна през рамо и му хвърли онзи поглед, който беше виждал неведнъж за четирийсет години брачен живот.

— Какво си направил? *Казвала* съм ти, че трябва да внимаваш!

— Не, не, *не* — разпалено протестира той. — Не бях аз виновен. Тя вървеше по средата на пътя.

Елън не го удостои с внимание.

— Хайде, миличка, седни — каза тя на младата жена, докато ѝ помагаше да стигне до мекия зелен фотьойл на Стивън край камината.

Стенният часовник с орнаменти в златно и кафяво започна да бие дванайсет. Студен остър вятър виеше отвън; въпреки че беше юни, днешният ден повече приличаше на октомври. Стивън разтри ръцете си една в друга, за да ги стопли. Колко ли е премръзнала, каза си той. Устните ѝ бяха посинели и леко трепереха. Очите гледаха стъклени и празни. Изглежда не осъзнаваше истински какво се случва. Имаше много въпроси, които искаше да ѝ зададе, но сега Елън бе поела командването.

— Я да те погледна — каза тя и когато наистина я огледа внимателно, поклати уплашено глава. — О, боже, я виж в какво състояние си!

Стивън седна срещу Елън и младата жена и обясни по-подробно какво се беше случило на магистралата.

— Както и да е — махна Елън, — първо трябва да я стоплим. Искаш ли чаша чай, миличка?

Младата жена погледа Елън умолително:

— Да, благодаря.

За втори път Стивън чу нейния мек, далечен глас.

— Тогава ще сложа чайника.

Елън се изправи и тръгна към кухнята.

Стивън остана на мястото си. Обмисляше откъде да започне с въпросите си, когато Елън му извика от кухнята:

— Върви да донесеш едно одеяло от гостната, Стивън.

— Добре — викна той в отговор.

Взе от гостната едно вълнено одеяло и се върна в дневната. Младата жена с благодарност го придърпа върху себе си чак до брадичката. Беше така премръзнала, че чуваше как зъбите ѝ тракат.

Стивън задържа въпросите в себе си, докато Елън се върна с три чаши чай. Младата жена пое едната с благодарност и като затвори очи, започна да пие димящата гореща течност.

— Гладна ли си? — попита Елън. — Искаш ли нещо за ядене?

Тя поклати глава.

Стивън остави чашата си на масата.

— Е, почти е време да се запознаем. Аз съм Стивън. Стивън Маккензи. Това е съпругата ми Елън. А ти си?

Тя вдигна ръка към главата си и чашата с чая едва не се изплъзна от другата ѝ ръка.

— Какво има? — попита разтревожено Елън. Изправи се и огледа главата на жената. — Хайде, мила, махни си ръката и дай да погледна по-хубаво.

Младата жена не помръдна. Лицето ѝ се изкриви като маска на болката. Елън внимателно отстрани ръката ѝ.

— Къде получи това? — попита.

— Какво? — надигна се Стивън от мястото си.

— Тук има огромна цицина — отговори Елън. — Трябва да се почисти. Ще донеса малко гореща вода и нещо за дезинфекция. — Лицето ѝ придоби замислен вид. — Може би трябва да повикаме Райън Макалистър да те види. Той е нашият местен лекар. Нямам вяра на тази рана. Какво се е случило с теб, миличка?

Младата жена не отговори. Наведе глава и за миг Стивън си каза, че се е замислила дълбоко. После чуха звуците от тихия ѝ плач.

— Не знам коя съм — изхълца тя, сега по-силно. — Вече нищо не знам.

Боинг 737 кацна безпроблемно. Джонатан каза довиждане на Боб и отиде право в бюрото на Херц, за да си уреди кола под наем. Избра фолксваген пасат 2.0. Нямахше представа колко дълго щеше да му е необходима колата; все още дори не си беше купил билет за обратен полет. За миг през ума му мина мисълта да си резервира още отсега полет за връщане, но реши да не го прави. Бе дошъл да открие Рейчъл и да я закара вкъщи с колата ѝ. Не беше склонен да мисли за други възможности. Затова реши да наеме пасата до неделя — винаги можеше да позвъни на компанията и да промени датата за връщане на автомобила. След като подписа документите, той напусна терминала на летище Дайс, тръгна по пътеката под аркадата и след кратко търсене намери колата си на паркинга.

Отвори вратата, пъкна се зад волана и още веднъж опита да се обади на Рейчъл. И отново чу гласовата ѝ поща. Противно на здравия разум опита да позвъни и в Ардрю Хаус — къщата, собственост на леля ѝ Елизабет, където се очакваше да отседне — но и оттам не получи отговор. Остави телефона да звъни, докато линията прекъсна, после го подхвърли на съседната седалка и потегли. След няколко обиколни пътища пое по А96 към Абърдийн — гранитния град на североизточна Шотландия.

Нещо се е случило с нея.

Не, не мисли това.

Импулсивно грабна телефона и откри номера на нейната леля. Набра го с дясната си ръка.

— Елизабет Крейг на телефона — каза познат глас.

— Здравей, аз съм, Джонатан.

— Джонатан! — възкликна тя. — Къде е Рейчъл?

Джон не знаеше какво да ѝ отговори. Незабавно съжали, че се беше обадил.

Елизабет се оплака:

— Непрекъснато ѝ звъня, но тя не се обажда.

И при мен е същото, Елизабет. Не знам къде е и се надявах да се е обадила поне на теб, но очевидно не е. Ако ти не знаеш нищо, не знам кой друг би могъл да знае.

Въздъхна и каза:

— Знаеш ли какво, Елизабет, ще дойда при тебе.

За секунда тя не каза нищо.

— Ще дойдеш ли? Но... как?

— С кола — започна той, но изведнъж му просветна, че Елизабет Крейг не знае, че той е толкова наблизко. — Аз съм в Шотландия.

— Какво? Откога?

— Току-що кацнах.

Джон се запита дали Елизабет беше забелязала нещо в Рейчъл по време на погребението. Надяваше се, противно на всяка надежда, че тя може да хвърли светлина върху местонахождението ѝ. Но преди да успее да я попита, щеше да се наложи да свали картите и да признае, че той също не знае къде е Рейчъл. А не искаше да прави това по телефона.

— Но... но къде е Рейчъл? Не е ли с теб? — попита Елизабет и гласът ѝ издаде все по-нарастващата ѝ тревога.

— Тя е...

Не по телефона. Ще ѝ кажа лично.

— ... не е тук точно сега. Ще ти обясня след половин час, ако си вкъщи.

— Да, вкъщи съм. Моля те, побързай, Джонатан.

— Пътувам — отговори той.

Избърса сълзите от очите си. Чу вятъра, който вилнееше отвън, и почувства как в главата ѝ се надига буря. *Къде е?* Тези двама души ѝ се струаха като призраци, тази къща беше като театрален декор в някакъв сън. Бореше се да остане будна.

— Аз съм... — прошепна, надявайки се, че като се опита да си каже името, то ще се върне при нея.

Но нищо не дойде. Сякаш се намираше на таван и търсеше нещо ценно сред разхвърляните вехтории.

Беше непозната за самата себе си. Тази мисъл болеше повече от буцата на главата, която бе като драскотина в сравнение със зиналата бездна в паметта ѝ.

Как беше свършило всичко в онази гора? Какво се бе случило с нея?

Нещо ужасно.

То продължаваше да клоkochи като ехо от дълбок, тъмен кладенец, пълен с тайни и зли духове, отекващ неспирно вътре в нея.

— Къде съм? — попита тя плахо.

— Уайтмонт — отговори Стивън. — Това е едно село близо до Олфорд.

Очите ѝ се разшириха.

— Аз съм в Шотландия?

— Да — рече изненадано Стивън. — Ти не знаеше ли?

Не се отпускай сега. Стой нащрек.

— Чувала съм за Уайтмонт и Олфорд, и... — Сърцето ѝ прескочи един удар. — ... Познавам това място... аз...

Изведнъж, необяснимо, почувства сигурност във всичко, което я заобикаляше. Зелените хълмове с дървета, селските къщи, полята — всичко това ѝ беше познато, разбра тя сега. Сякаш ѝ беше даден първия краткотраен поглед към нейното собствено съществуване.

— Аз съм някъде отук! — каза тя, едновременно с изненада и облекчение. Най-сетне имаше нещо, за което да се хване.

— Сериозно ли говориш? — попита Стивън. — Ако се съди по акцента ти, има логика. От друга страна тук не виждаме толкова много хора със слънчев загар...

— Стивън! — сопна се Елън и го прекъсна. Беше се върнала от кухнята с купа гореща вода и парче плат. Седна отново при младата жена. — Нека първо да се погрижа за раните на бедното момиче. Предлагам да си държиш устата затворена за момент.

— Да — отговори младата жена на Стивън, сякаш Елън не беше казала нищо. — Но всичко останало е все още загадка. Единственото нещо, което знам, е, че дойдох от гората горе в планината.

Елън, цялата превърната в слух, внимателно докосваше подутината с мократа кърпа.

— Продължавай — рече Стивън, пренебрегвайки строгия поглед на жена си.

Тя повдигна рамене.

— Там дойдох в съзнание през нощта.

Стивън се намръщи и се почеса зад тила.

— Какво искаш да кажеш?

— Каквото казах. Имаше поток, чух вода. После започнах да вървя, катерих се...

Сякаш отново преживя онези първи стъпки, в които един чужд свят бе изпълнен със страх и зло. Поклати глава като да прогони демоните.

— Стой мирно, миличка! — изкомандва Елън.

— Но... — заекна Стивън. — Ти какво правеше там?

— Ето това не знам. И все още не знам собственото си име.

Стивън я погледна напрегнато.

Тя опита да се съсредоточи.

— Мисля... мисля, че не бях сама. Като че ли нещо ме търсеше, отгоре. Дойде от небето...

Беше силно, настойчиво чувство, въпреки че не откриваше в него смисъл. Тя въздъхна и отново разтърси глава.

— Говоря глупости, нали?

Стивън нито потвърди, нито отрече твърдението ѝ. Държеше устата си затворена, изпълнявайки заповедта на съпругата си.

Същата мисъл се върна при нея, мисъл, която не можеше да потисне.

— Нещо ужасно се е случило там — почти прошепна тя. —
Нещо ужасно.

— Но какво? — попита Стивън с раздразнение в гласа.

— Просто не знам — отговори тя и сълзите отново напълниха
очите ѝ.

Впери поглед покрай Стивън. Каквото и да беше, то оставаше
скрито от погледа и ума ѝ, дълбоко в някакъв забравен спомен.

Джон пристигна в предградията на Абърдийн. Докато чакаше на един светофар, замислено огледа сивите къщи. Обмисли възможността да се отбие набързо в Старото колело — малкия хотел на улица Куийн, където Рейчъл бе отседнала. Нямаше представа къде е улица Куийн, а в колата под наем нямаше джипиес, затова спря пред малък хранителен магазин, за да помоли да го упътят. Мършава жена в избеляла пола му хвърли незаинтересован поглед. Улица Куийн се оказа някъде в другия край на града. Жената описа два възможни начина да се стигне до нея. По-късият беше да мине точно през центъра на града; другият бе да тръгне по Андерсън Драйв — околоръстното покрай града. Джонатан се опита да проследи упътванията, но знаеше, че ще бъде трудно да ги запомни всичките. Повтори инструкциите на жената, благодари ѝ и излезе.

Ами ако Лорийн, собственичката на малкия хотел, не успееше да му помогне? Или Елизабет? Ако никой не знаеше нищо, тогава нямаше да има друг избор, освен да се обади в полицията. Това означаваше да признае пред себе си, че нещо наистина се е случило с нея. Може би нещо лошо. Моля те, боже, нека това да не е вярно.

Още не се е стигнало дотам. Още не.

Подкара към околоръстното и зави надясно, както му беше обяснила жената в магазина. Стигна до друга отбивка и пое по третия изход, минавайки покрай една църква. При следващата пресечка тръгна направо и влезе в пътя с четири платна. Улица Куийн се намира веднага след четвъртата и последна пресечка, спомни си той. Сега оставаше само да намери правилната сграда. Изведнъж забеляза табела за улица Куийн и зави рязко наляво. После видя надпис:

СТАРОТО КОЛЕЛО.

Беше го открил веднага. Паркира колата на малкия паркинг пред хотелчето и позвъни на звънеца. Дебел мъж с рошави вежди и нахално

любопитни очи отвори вратата.

— Здравейте — поздрави Джон. — Казвам се Джонатан Лаудър. Вчера говорих с Лорийн по телефона. Тя тук ли е?

— Не е — отговори мъжът. Носеше мърляв син пуловер, който едва покриваше огромния му корем. Също така му беше много трудно да стои прав, сякаш беше прекарал много часове в крчмата от предишния ден и бе погълнал твърде много тъмна бира. — Отиде да напазарува. Трябва да се върне всеки момент. За резервация ли се отнася?

— Не за мен — каза той. — На моята приятелка. Рейчъл Сондърс.

Мъжът го погледна замислено за момент.

— А, да. За нея.

— Разбирам, че си е тръгнала доста неочаквано — каза Джонатан.

Мъжът повдигна рамене.

— Може би. Трябва да попитате жена ми.

— Чудех се... Търся я. Вие знаете ли...

Мъжът го прекъсна:

— Слушайте, ще трябва да говорите с Лорийн за това. Не е моя работа. Ако искате да почакате, заповядайте. Аз самият трябва да ходя някъде.

— Но...

Мъжът отстъпи една крачка назад.

— Трябва да се върне всеки момент. Искате ли да влезете или не?

Джон поклати глава.

— Ще чакам в колата.

Мъжът сви рамене и затвори вратата. Джон остана там известно време, усещайки как в него се настанява чувство на обезвереност. После се стегна, тръгна назад към пасата и седна вътре. Мобилният му иззвъня. Вдигна, почти очаквайки да чуе Джефри.

— Ало?

— Джон? — каза Рейчъл.

— Искаш ли да се освежиш? — попита Елън, когато приключи с почистването на цицината.

Младата жена кимна.

— Хайде тогава — махна Елън и се изправи. Жената я последва, но веднага, щом се изправи, загуби равновесие и щеше да падне, ако Елън не бе посегнала към нея. — Дръж се за мен, дете — каза ѝ тя и я обви с ръката си през кръста.

— Благодаря, ще се оправя — успя да каже.

— Хайде, ще ти помогна да отидеш до банята — предложи Елън.

Заведе я в малко помещение с бели плочки, оборудвано с вана и душкабина, закрыта със сива завеса. Високо на стената имаше малък прозорец, подпрян, за да стои отворен.

Елън я остави сама и след малко се върна с хавлия, която сложи на ръба на мивката.

— Ще се справиш ли? На поставката до огледалото има сапун и всичко, което може да ти потрябва.

— Благодаря.

Елън се сети за още нещо.

— Ще ти донеса халат — каза. — Ти го облечи, а когато приключиш, ще пусна тези мръсни дрехи в пералнята.

Елън излезе преди младата жена да успее да отговори. Но скоро се върна с бял хавлиен халат и бяла тениска.

— Само това намерих. Една от тениските на сина ни, но мисля, че ще ти стане.

— Благодаря — отвърна. — Чакай... — Тя повдигна вежди и пъхна ръце в джобовете на дънките си.

Елън я гледаше любопитно.

— Тук имам нещо. Снощи го напипах в джоба. Нека да видя какво е...

Както подозираше, у нея имаше два ключа. Единият беше малък и сребрист. Другият — голям, с цвят на месинг, и с номер 5 на него. Завъртя ключа в ръцете си, оглеждайки го, сякаш беше бижу.

— Нямам представа откъде са тези ключове.

— Този прилича на ключ от хотел — посочи Елън месинговия.

— Възможно е.

Сложи ключовете върху хавлията и отново потупа джобовете на якето си. В тях нямаше нищо друго. Никаква лична карта, никакви кредитни карти, никакъв портфейл.

Поклати глава.

— Нямах ли джиесем? — попита Елън.

— Не — отговори тя обезсърчено.

Дали нямаше мобилен телефон, помисли младата жена, или беше изгубила и него? Може би второто. Кой бяха номерата в списъка ѝ с контакти? На кого щеше да се обади, ако имаше поне телефон? Кой се тревожи за нея? Сигурно имаше хора някъде там, които се питаха къде ли се намира.

— Дали в този момент някой се тревожи за мене? — размисли тя на глас.

— Разбира се, миличка — успокои я Елън. — Ще се оправим с това по-късно. Засега влез и си вземи душ или вана, каквото предпочиташ. Ще говорим повече, когато слезеш долу.

— Добре.

Елън затвори вратата и тя отново остана сама. Огледа се внимателно в огледалото, надявайки се това да разбули нещо. Дългата ѝ до раменете черна коса беше в безпорядък, а загорялото лице бе покрито с петна от пръст, мърх и засъхнала кръв. Малкото ѝ тяло беше като разбито. Предпазливо опипа кървавата подутина на главата си. Беше болезнена на пипане и безмилостно пулсираше. Като че ли нямаше нищо счупено или спукано, макар че дясната ѝ ръка беше травмирана, може би навехната.

Непохватно свали с лявата си ръка якето и го преметна през ръба на ваната. След това разкопча дънките и ги плъзна надолу по краката. Съблече блузата и откачи кукичките на сутиена. Накрая издърпа чорапите и смъкна черните бикини.

Разглеждайки тялото си в огледалото, се почувства като непознат човек за самата нея. *Коя си ти?* — попита отражението си.

Завъртя крана, стъпи в душкабината и остави водата да потече по нея, прекрасна и гореща. Почувства за миг огнена експлозия от отока на главата, но тази болка скоро утихна. Наклони глава назад.

Изведнъж се почувства сякаш се намираше в една друга баня.
Нейната баня. И беше под душа с...

... един мъж. Неговата коса беше къса и тъмна. Очите му бяха яркосини, а устните се усмихваха. Кой беше той? Зарови се в угасналата си памет. Трябва да беше мъж, който не ѝ е безразличен и за когото тя беше важна. Иначе какво ще правят в душкабината заедно?

Рейчъл, прошепна в ума си.

Широко отвори очи.

Това беше името ѝ!

Рейчъл.

Сърцето ѝ заблъска.

Остави благословената вода да облива голата ѝ плът и още спомени нахлуха в ума ѝ.

След това си спомни, фамилията ѝ беше Сондърс. А мъжът под душа беше Джонатан. Джонатан Лаудър. Не бяха женени. Той беше нейният приятел, а къщата, в която се къпеха под душа, бе в Челмсфорд, Англия.

Но какво правеше тя в Шотландия? Беше родена там. Затова познаваше пейзажа. Спомни си лицата на баща си и майка си, сякаш никога не бе напускала този край. На повърхността като балончета започнаха да се надигат други спомени, но след това мъглата, която се бе вдигнала за няколко секунди, отново се спусна над нея и умът ѝ се замъгли.

Рейчъл спря водата. Сърцето ѝ биеше лудо. Беше върнала своята идентичност! За момента нямаше значение, че преди всичко не знаеше защо бе изгубила паметта си. Имаше значение единствено, че бе върнала поне част от спомените си. *Знаеше коя е.*

Изтри се с хавлията, облече тениската, която Елън беше донесла, и се напъха в халата, като го завърза около кръста. Помириса своите дрехи. Воняха ужасно.

После слезе долу при Елън и Стивън Маккензи.

Бързо влезе в дневната. Косата ѝ се беше разпиляла мокра върху раменете. Носеше триумфална усмивка и цялата светеше. Стивън бе забелязал и преди, че младата жена беше доста привлекателна, но сега, когато бе чиста, направо изглеждаше изумително.

— Спомних си моето име! — каза тя и затанцува весела жига из стаята. Приличаше на тийнейджърка, току-що поканена на среща от момчето, в което тайно бе влюбена. — Рейчъл Сондърс, така се казвам.

Стивън се усмихна изненадано.

— Това е чудесно! Какво стана? Защо си спомни изведнъж?

Тя прекъсна танца си.

— Ами, просто ми дойде наум, докато бях под душа. Трябва да е имало нещо, което блокираше паметта ми. Но каквото и да е било, вече го няма.

Елън мина покрай нея.

— Това е хубаво, миличка. Ще отида да пусна дрехите ти в пералнята, а после искам да чуя всичко за това.

Стивън махна с ръка на Рейчъл да седне и тя се настани на дивана.

— Радвам се за тебе. Но сега можеш ли да си спомниш точно какво ти се случи?

По лицето ѝ премина сянка.

— За нещастие, още не си спомням.

Младата жена отметна кичура коса, паднал върху лицето ѝ. По еркерния прозорец тропаха капки дъжд.

— Живея в Челмсфорд, Англия.

— Англия? Но мисля, че ти каза...

— По принцип съм от Шотландия — прекъсна го тя. — Тук съм родена.

Гласът ѝ потрепери, сякаш все още хранеше съмнения даже и относно това.

Пералнята започна да тътне. Елън се върна в стаята.

— Рейчъл е оттук, но сега живее в Англия — каза ѝ Стивън. —
Още не си спомня какво се е случило с нея.

Младата жена наведе глава замислено.

— Имам приятел. Казва се Джонатан Лаудър. Аз... — Започна да мисли още по-усилено, спомняйки си нови факти. — ... Имам апартамент, но Джон иска да се преместя при него. Все още не съм го направила. Защо не съм?

Тя почука с нокът устата си отстриани и впери поглед в тавана.

— Той дойде ли с тебе в Шотландия? — попита я Стивън. —
Възможно ли е да е тук някъде?

Рейчъл сви рамене.

— Наистина, не знам.

Тя се намръщи, припомняйки си нещо.

— По-рано ти коментира, че тенът ми не е обичаен за тези краища. Лесно почернявам заради майка ми, тя е французайка. Баща ми е англичанин. Предложили му работа в Абърдийн, затова се заселили в Шотландия. Живеехме в Гленвил, където съм се родила аз. По-късно се върнаха в Лондон и аз заминах с тях. Наложих се да се разделя с всичките си приятели. — Направи гримаса. — Помня всичко това. Но защо не мога да си спомня какво съм правила в онази гора снощи? Къде е Джон? Как съм получила тази цицина на главата?

Стивън ясно виждаше объркването, изписано на лицето ѝ.

— Не бях *сама* — каза тя дрезгаво и с нотка на ужас. — Имам предвид снощи, в онази гора.

Стивън затаи дъх. Хвърли поглед към Елън, която напрегнато гледаше Рейчъл.

— Така каза и преди — потвърди той.

Рейчъл се огледа безумно, сякаш я гледаха враждебни очи. После въздъхна и брадичката ѝ потъна в гърдите.

— Всичко е лишено от смисъл.

Последваха няколко мига мълчание, преди Стивън да се обади:

— Сигурен съм, че скоро ще си припомниш и останалото — и сложи ръката си на рамото ѝ, за да я успокои.

Рейчъл диво разтърси глава.

— Случило се е нещо ужасно. А аз трябва да открия какво е.

Стивън се наведе напред.

— Да речем, че си права и не си била сама в онази гора — разсъди той. — В това всъщност има смисъл, защото никой не би избрал да остане там навън цяла нощ, на студа, без причина. А и ти изглеждаше... Е, изглеждаше като пребита и изоставена.

Рейчъл нервно загриза нокътя си.

— Може би си прав.

Изведнъж Стивън ококори очи.

Ако е била тормозена, може би от онзи неин приятел, тогава дрехите ѝ може би съдържаха крайно важни доказателства.

А те бяха в пералнята.

За секунда си помисли да хукне към пералнята, да я изключи и да извади дрехите ѝ. После чу превключването на програмата за изплакване и разбра, че е твърде късно.

Прокле се, че не се беше сетил за това по-рано. Ако тази работа стигне до полицията, можеше са се окаже, че са изпратили доказателствата от дрехите. Помоли се дано да не става въпрос за доказателства въобще.

— Прости ми, че те питам, Рейчъл, но възможно ли е твоят приятел Джонатан да има нещо общо с това?

Рейчъл изправи гръбнак назад като ужилена и погледна сурово Стивън.

— Не — каза на глас, — сигурна съм, че не.

Стивън погледна изпитателно изражението на Елън. Тя слушаше внимателно, но все още не бе направила коментар. Запита се как Рейчъл може да бъде толкова сигурна, че приятелят ѝ е невинен, след като не си спомня нищо от изминалата нощ. Силно се изкушаваше да ѝ зададе този въпрос.

Погледът на Рейчъл се плъзна към прозореца, сякаш подозираше, че нещо или някой ги гледа отвън. Елън обви около нея набръчканите си ръце.

— Толкова си измръзнала — каза тя.

Сякаш за потвърждение, Рейчъл започна да трепери. Ефектът от горещия душ очевидно бе преминал.

— Възможно ли е да си спомняш само неща, които са се случили отдавна? — кротко попита Елън.

Стивън и Рейчъл я погледнаха едновременно.

— Така изглежда, нали? — каза младата жена след продължителна пауза. — Мога да си спомня детството и моите родители, но изобщо не помня какво е станало снощи и как съм се озовала в гората. — Кимна примирено. — В паметта ми сякаш има дупка. Чудя се колко ли е голяма.

— Ще разбереш, сигурна съм — каза Елън. — Бъди убедена в това. Чувстваш ли се достатъчно спокойна да се обадиш на твоя приятел?

Тя кимна бавно.

— Може би той ще е в състояние да ти каже какво се е случило — добави Елън.

Или може би той е копелето, което те е пребило, помисли си Стивън, но запази тази мисъл за себе си. Вместо това попита:

— Знаеш ли телефонния му номер?

Рейчъл го погледна.

— Да, така мисля.

— Но е възможно, нали, той да е отговорен за това, което си преживяла — каза Стивън.

Най-сетне беше решил да сподели най-голямата си тревога, въпреки че не можеше да обясни дори и на себе си защо изпитва такова недоверие към човек, когото не беше срещал и за когото дори не бе чувал досега.

Рейчъл изглежда обмисляше думите му.

— Направи каквото смяташ за най-добре — каза Елън. — Обмисли го.

— Възможно ли е той да те е нападнал? — настоя Стивън.

Елън му хвърли суров поглед.

— Стига си вадил душата на бедното момиче! — озъби му се тя.

Рейчъл се обърна с гръб към Елън, неспособна да сдържи новия порой от сълзи. Стивън предположи, че плаче от изтощението, болката и несигурността, която сигурно изпитваше, но също и заради Елън, която защитаваше Рейчъл като своя родна дъщеря.

— Добре ли си? — попита тихо Елън.

— Да, благодаря. Но наистина не вярвам, че Джон би могъл някога да ме нарани. Той не е такъв; мога да си заложа живота.

— Надявам се — прошепна Стивън така тихо, че само той го чу.

Подутината на главата ѝ продължаваше да тупти, а дясната ѝ ръка оставаше болезнена. Но поне знаеше коя е. Казваше се Рейчъл Сондърс, а нейният приятел — Джонатан Лаудър. Тя живееше в жилищна кооперация, която ясно виждаше в ума си. От другата страна на улицата, на която живееше, имаше малка бакалия, където се отбиваше всеки ден, за да си купи вестник и някакви продукти.

Помнеше телефонния номер на Джон — друго нещо, което просто знаеше. Различни късчета от живота ѝ започваха да идват по местата си като парченца от сложен пъзел.

— Бих могла да се обадя на Джон — каза тя.

Елън кимна.

— Направи го.

— Телефонът се намира ей там — предложи Стивън, но гласът му продължаваше да издава неговите съмнения по отношение на Джонатан Лаудър. Той посочи стационарния телефон върху стъклената масичка до вратата, водеща към кухнята. — Вероятно ще ти се стори старомоден, точно като Елън и мене.

Рейчъл разтри ръце в опит да стопли тялото си. Стана и колебливо отиде до малката масичка, увивайки по-плътно около себе си халата, който ѝ беше прекалено голям. Сърцето ѝ се разтуптя отново, докато набираше номера на Джон.

Странно, помнеше този номер, а не можеше да си спомни какво стана снощи. Докато набираше номера на Джон, отново я обзе увереността, че в гората не е била сама.

Беше в опасност.

Нещо бе искало да я нарани. Може би да я унищожи.

И то продължава да ме търси.

Мисълта я удари като ковашки чук, но наистина ли беше само мисъл? Или беше отзвук от гласа ѝ от времето преди да изгуби паметта си?

Делеше я само една цифра до Джонатан. Какво щеше да каже той? Какво можеше да ѝ каже за миналата нощ?

Телефонът иззвъня. След третото позвъняване чу глухо щракване, което включи гласовата поща:

„... Тук е Джонатан Лаудър. В момента не мога да приема обаждането ви. Оставете съобщение и аз ще ви отговоря по-късно.“

Гласът му беше толкова познат.

Чу бибипкане.

Да остави ли съобщение? Остана няколко секунди така, със слушалка, притисната до ухото. После я върна на вилката.

— Не е вкъщи — обяви тя.

Стивън се намръщи.

— Сега какво? — попита той.

Главоболието ѝ ставаше все по-силно.

— Елън... мога ли да те наричам Елън?

— Разбира се, скъпа — веднага отвърна Елън.

— Имаш ли аспирин?

— Имам — каза Елън. Излезе и се върна с чаша вода и две таблетки. Пусна ги във водата и я разбърка. — Ето, изпий това.

Рейчъл благодарно ги изпи.

— Един и половина е — каза Елън. — Сигурна ли си, че не си гладна?

Сякаш по даден знак стомахът ѝ закъркори. Знаеше, че вероятно би трябвало да хапне нещо.

— Да, може би малко.

— Добре — кимна Елън. — Ще отида да приготвя нещо на бърза ръка.

Докато тя се отдалечаваше към кухнята, Стивън остана седнал в стола си със силно съсредоточено лице.

— Трябва ли ти помощ? — подвикна Рейчъл към Елън.

— Не! — отекна гласът от кухнята. — Стой си на мястото и почивай.

Стивън се усмихна.

— Най-добре прави каквото казва, Рейчъл. Женен съм за нея почти от четирийсет години, така че знам какво говоря. Ако имаш въпроси относно това кой командва в семейството, предлагам да попиташ нея.

Той се засмя и тя също се усмихна в отговор.

Не мина много време и Рейчъл долови прекрасни аромати, долитащи от кухнята. Когато седна на масата, установи, че Елън бе успяла да спретне набързо истинско угощение; месо, картофи и зеленчуци. Едва когато се нахвърли на яденето, Рейчъл разбра колко е изгладняла.

— Знаех си, че си гладна — усмихна се доволно Елън.

След като хапна допълнително от всичко, Рейчъл най-сетне започна да се чувства по-добре — и ѝ стана по-топло.

— Намери ли нещо в дрехите си? — попита Стивън, докато разчистваха масата.

— Само ключове — отговори тя.

— Ключове, а?

— Да. Къде ли ги оставих?

— Аз ги оставих на мивката в банята — обади се Елън и додаде:
— Искам само да ти кажа, че си добре дошла и можеш да останеш тук колкото искаш. За нас е огромно удоволствие да си при нас.

— Благодаря... И двамата сте ужасно мили.

— Дори не го споменавай — каза Елън.

Тя се върна в сервизното помещение, за да прехвърли дрехите на Рейчъл в машината за сушене.

— Такава си е — каза Стивън. — Същото е и с нашите деца. Имаме син и дъщеря: Робърт и Тес, и двамата са женени. Робърт работи за Макалан, а Тес е управител на супермаркет тук, в Уайтмонт.

— Макалан? Уискито?

— Същото.

— Имам бутилка Макалан вкъщи. Баща ми винаги го е обичал, също и Джонатан.

— Мъж с вкус — усмихна се Стивън. — Съгласен съм с това, което каза жена ми, разбира се. Можеш да останеш тук колкото поискаш.

— Благодаря — отговори тя, — но ще трябва да започна да правя нещо. Само че не знам откъде да започна.

И бих искала да знам къде са ми нещата. Не мога да си представя, че съм дошла в Шотландия без багаж, само с дрехите, които сега са в сушилнята. Имам кола, нали?

Още един спомен се върна при нея.

Карам бяла тойота. Къде е тя? И къде са другите ми неща?

— Щом си родена в Гленвил — попита Стивън, — имаш ли все още там роднини или приятели?

— Чакай да помисля... Да. Леля ми Елизабет — каза тя.

— Тук стигнахме до нещо.

— Е, не ми е точно леля, но я познавам от малко момиченце. Тя ме гледаше след училище. Затова я наричам леля. Живее сама откакто съпругът ѝ Гордън почина преди няколко години. Познава всички в Гленвил.

— Защо не ѝ се обадиш? — предложи Стивън.

— Добре, ще се обадя — тутакси се съгласи Рейчъл.

Паметта ѝ все още пазеше телефонния номер на лелята. Винаги е била добра в запомнянето на поредици от числа. Рейчъл набра

телефона и с изненада чу тон, който означаваше, че е избрала несъществуващ номер.

Върна слушалката и тъкмо се канеше да започне отново, когато започна да се колебае дали изобщо знае правилния номер.

— Изглежда не го помня точно — измърмори тя. — Мислех си, че го знам...

Стивън отиде до един шкаф и се върна с дебел телефонен указател.

— В наше време хората правят всичко на компютър, но аз се държа за традициите. Как е фамилното име на леля ти?

— Дори — каза Рейчъл. — Но това е фамилията на съпруга й, така че може да е вписана с моминското си име, Крейг.

— Сигурен съм, че ще я открием... — заобръща страниците Стивън. — Да, ето го. Крейг, Елизабет.

— Кой е номерът?

Докато Стивън четеше на висок глас, Рейчъл го набираше. На второто позвъняване отсреща отговориха.

— Здравейте, Елизабет Крейг на телефона — чу познатия мелодичен глас на леля си.

— Здравей, леличко — каза тя. — Аз съм, Рейчъл.

— *Рейчъл!* — извика Елизабет. — Ето те най-сетне!

Рейчъл остана смаяна от реакцията на леля си.

— Да, ето ме — отговори неловко.

— *Как си?* — поиска да разбере леля й.

Как съм ли? Нямам представа, помисли Рейчъл.

Почти отчаяният тон в гласа на леля й подсказваше, че се беше случило нещо неприятно, точно както се бе страхувала Рейчъл. Леля Елизабет очевидно предполагаше, че тя знае какво става и на Рейчъл сърце не й даде да й каже противното.

— Трудно е да ти кажа точно сега, лелче — отговори уклончиво.

— Разбирам, миличка — каза Елизабет с глас, който неочаквано беше станал тих и състрадателен. — Разбирам те много добре. — После додаде: — Но аз вчера си мислех, че ще те видя. Гостите си заминаха. Почистих къщата за тебе.

— Къщата ли?

— Ардрои Хаус. Рейчъл, какво...?

— О, разбира се — бързо отвърна Рейчъл.

Ардроу Хаус беше къщата на леля й и чичо й. Откакто чичо Гордън беше починал, Елизабет я даваше под наем на туристи, за да изкарва допълнително пари. В предишни години Рейчъл беше отседала там безброй пъти, а сега изглежда се предполагаше, че трябва да е прекарала нощта там.

Само че не беше. Беше спала в гората под звездите.

Какво да каже на леля си? Рейчъл реши засега да не й казва нищо. Каква полза би имало? Леля й може да изпадне в паника, ако научи, че Рейчъл е загубила паметта си. По-добре да почака, докато си спомни още неща и ще е в състояние да открие повече смисъл във всичко случило се.

— *А ти как си?* — попита тя, за да поддържа разговора.

— О, нали знаеш — заобяснява леля й. — Започнах да работя в градината. Времето беше идеално за това миналата седмица, но сега е толкова неприветливо. Уф, никак не ми харесва. Така няма да стигна доникъде.

Градината беше хоби и страст за леля й. Тя нямаше голяма градина, но всеки квадратен сантиметър от нея беше покрит с весело изобилие от цветове и аромати.

— Поръчала съм нови азалии. Хърб обеща да ги докара.

Хърб беше нейният съсед, спомни си Рейчъл. Няколко години по-възрастен от Елизабет, мил човек. Рейчъл се бе срещала с него няколко пъти.

Леля Елизабет продължи да бърби за градината си, за Хърб и за растенията, които си беше наумила да засади. Вниманието на Рейчъл отслабна. Но изведнъж леля й попита:

— Ти няма ли да дойдеш с Джонатан?

С Джонатан?

— Какво имаш предвид? — предпазливо попита Рейчъл.

— Какво имам предвид ли? И таз добра! Той се обади няма и преди петнайсетина минути. Би трябвало да пристигне всеки момент.

Какво говориш, леличко?

— Току-що се е обадил? — попита слисано Рейчъл.

— Да. Рейчъл, какво има? Звучиш сякаш не си ти.

— И е на път към теб, за да те види?

— Да! Рейчъл? *Какво става?* — попита още по-разпалено Елизабет.

Отчаяно ѝ се искаше да разбере къде е Джон сега. Но това едва ли ще прозвучи добре.

— Прощавай — извини се тя. — Разбира се, че ще дойда с Джон.

— Сигурна ли си, че си добре? Не ми звучиш добре.

— Разбира се. Всичко е наред.

— Добре, тогава. Ще се видим след малко.

И тя затвори. Рейчъл погледна Стивън.

— Това последното за твоя приятел ли беше? — досети се той.

— Леля ми каза, че и той е в Шотландия.

— А това е новина за тебе — заключи Стивън.

— Така е.

Нищо чудно, че не бе могла да се свърже с него в дома му. Как се бяха разделили?

Заради ужасното нещо, което се е случило с мен.

Отново същата ужасяваща мисъл.

Не вярваше нито за миг, че Джонатан беше човекът, който я бе наранил, както предполагаше Стивън. Това го знаеше със сигурност: ако съществуваше човек, на когото да има пълно доверие, то този човек беше Джонатан Лаудър.

— Той има друг мобилен телефон. Този номер използва по време на командировки. Мога да опитам да позвъня на него.

— Давай — насърчи я Стивън.

Тя вдигна пак слушалката и нервно набра цифрите. Отговори на второто позвъняване:

— Ало?

Това беше Джонатан. Този път не бе съобщение на гласовата поща. Беше той.

— Джон? — каза тя.

Джонатан светкавично се изопна зад волана.

— *Рейчъл!*

Хиляди въпроси нахлуха в ума му, но той успя да изрече само няколко звуци със заекване. Спря, за да си поеме дъх:

— *Къде си?*

Тя не отговори веднага. Сърцето му блъскаше лудо.

— Не знам — беше следващото нещо, което тя каза тихо и обмислено, почти като извинение.

— Рейчъл?

— Ами, аз съм в дома на Стивън и Елън Маккензи.

— Кой са те?

— Нови приятели от Уайтмонт.

Той помисли за момент, но не можа да си спомни за никакви нейни приятели с тези имена.

— Съжалявам — каза тя сега. — Не знаех, че си в Шотландия, докато не говорих с леля Елизабет. Мислех, че си си вкъщи в Англия.

— Хванах самолета тази сутрин. В Абърдийн съм.

— Тази сутрин? Самолета?

— Да.

— Но защо?

— Защото те нямаше от дни! Поболях се от тревога.

— *Нямало ме е от дни?* — извика тя изумена. След това каза нещо, което го хвана съвсем неподготвен. — Трябва да ти призная нещо — заяви тя откровено. — Не знам какво правя тук, нито защо съм тук.

И отново млъкна.

— Какво искаш да кажеш, Рейчъл?

— Точно каквото казах — напрегна се тя да обясни, а гласът ѝ одрезгавя. — Започнах да си спомням коя съм и ти кой си, но не знам какво правя тук или какво ми се е случило.

Джонатан не каза нищо. После продума:

— Всемогъщи боже.

— Не, съвсем сигурна съм, че Той няма нещо общо с това.

— Не е смешно, Рейчъл. Къде си сега?

— Както казах, намирам се в Уайтмонт. При Стивън и Елън. Запознах се с тях преди няколко часа. Те са добри хора. Помогнаха ми.

— Помогнаха ти с какво? Какво, за бога, правиш?

— Наистина, не знам.

— *Нищо* ли не си спомняш? — попита Джон, неспособен да повярва.

— Не — потвърди тя и беше на ръба да избухне в сълзи. — Някои неща си спомням, но нищо от последните няколко дни, щом казваш, че ме няма от толкова време.

— Мили боже, Рейчъл — измърмори Джонатан.

— В Шотландия съм и нямам представа как съм дошла тук или защо съм тук. Ти имаш ли?

— Да — отговори той.

— Тогава кажи ми, за бога.

Джон се поколеба, не защото не искаше да й каже, а защото не можеше да повярва във всичко това. Не може да е *забравила* наистина, нали? Разбира се, че не беше възможно!

— Дръж се здраво — каза той. — Идвам да те взема.

— Кажи ми — помоли Рейчъл. — Много е лошо, нали? Мисля, че се е случило нещо ужасно.

Очевидно беше *загубила* паметта си, колкото и невероятно да изглеждаше.

— Къде точно се намираш? Какъв е адресът?

Рейчъл погледна Стивън.

— Кой е адресът тук?

— Улица Бисет 29 — каза Стивън.

Тя повтори адреса на Джонатан.

— Добре. А къде е Уайтмонт?

— Ще ти дам телефона да говориш със Стивън. Той ще ти даде указания.

Тя подаде слушалката. Всичко, което Стивън каза на Джонатан, влизаше през едното й ухо и излизаше през другото.

— Пътува насам — докладва Стивън, след като затвори.

— Добре, тогава предлагам да се облечеш — обади се Елън. — Дрехите ти вече би трябвало да са сухи.

Рейчъл отиде в банята. Елън ѝ донесе дрехите и тя съблече халата. Отново огледа тялото и лицето си в огледалото. Оттам я погледнаха уплашени очи. Какво бяха видели тези очи, преди да изгуби паметта си?

Каквото и да е, било е неописуемо.

Тази странна мисъл се загнезди в главата ѝ, докато слизаше в дневната, за да чака Джонатан.

Значи Рейчъл се намира в Уайтмонт, мислеше Джонатан, на около двайсет и пет мили западно от Абърдийн. Влезе в пасата и потегляйки, потъна в мисли. Добрата новина беше, че изглежда тя се намиралше на сигурно място и каквото и да се беше случило с нея, не бе завършило по-зле, отколкото бе свършило. Лошата новина беше, че той не откриваше никакъв смисъл във всичко това — защото *тя* не намиралше смисъл в него.

Джонатан остави зад гърба си сивотата на Абърдийн и се отпрати към зелените заоблени хълмове на селските райони в Шотландия по течението на река Дий. Слънцето започваше да струи през оловносивите облаци и да разкрасява цветовете на свежия зелен пейзаж.

Но той не намиралше радост или покой в онова, което виждаше.

Измина много бавно последните няколко метра и спря по надолнището до бордюра. Рейчъл и Стивън стояха от вътрешната страна на еркерния прозорец и гледаха как сивия фолксваген пасат спря, след което от него слезе Джонатан Лаудър. Въпреки силната си тревога за новините, които той й носеше, тя бе обзета от радост, когато видя високото му мускулесто тяло.

Изтича до вратата, отвори я и той веднага я притегли към себе си.

— Изпитвам такова облекчение — измърмори Джон.

— И за миг не си бях помислила... — започна тя.

Той я целуна и я прекъсна:

— ... мислех, че си в Англия — завърши тя.

— Значи съм успял да те изненадам — притисна я той още по-силно и останаха така прегърнати за известно време.

Най-сетне Рейчъл развали магията:

— Това е Стивън, а това е Елън — каза и неохотно отстъпи крачка назад, за да представи домакините си, които бяха излезли отвън.

Джон се ръкува с тях и всички влязоха вътре. Стивън им посочи дивана и те седнаха, чакайки някой да заговори — което отне известно време. Сякаш никой не знаеше откъде да започне.

Джонатан сложи ръцете си върху нейните. Погледна я и остана изненада от това, което видя.

— Ранена си — възкликна той с искрена загриженост.

— Само драскотини — отговори тя.

— Само *драскотини*? Ти сериозно ли? *Какво*, за бога, се е случило с тебе?

Разказа му как се събудила в непозната гора през нощта, как се е скитала наоколо дълго време, без да знае коя е или къде е, и как едва не беше прегазена от Стивън.

— Беше в окаяно състояние — намеси се Стивън. — Просто не можех да я оставя там.

— Чакайте да видя дали правилно съм разбрал — каза Джонатан, приковал очи в Рейчъл. — Казваш, че си се събудила... близо до някаква вода... в гората?

— Да — отговори тя. — Но не си спомням какво е станало преди това. Ти каза, че ме е нямало с дни?

— Да. Сега да повторим: казваш, че има неща, които помниш, и други, които не помниш?

Тя кимна:

— Помня неща, които са се случили преди седмици и даже години. Но не мога да си спомня какво е станало преди два дни.

— Кое е последното нещо, което помниш?

Рейчъл прехапа устни.

— Не съм сто процента сигурна, но мисля, че помня как съм у дома, в Англия. Работех върху някои задачи в нашия бизнес. Последното, с което се занимавах, не беше ли новата демоверсия за уебсайта на Фреди Лангдън?

Рейчъл изглеждаше толкова щастлива, че си беше спомнила това. Джонатан — очевидно не. Не спираше да я гледа внимателно.

— *Онази* работа ли? *Онова* ли е последното нещо, което помниш?

— Да. Защо?

— Рейчъл, онзи сайт беше качен онлайн преди почти три седмици. След това ти работи върху уебсайтовете на *Ателие 4* и *Клорид Стюард*. А точно преди да заминеш, работеше върху сайта на *Класик Сивиа*. Нали си спомняш това?

Тя наведе очи и сълзите отново набъбнаха.

Забравила съм нещо наистина ужасно.

Изведнъж изпита силно съмнение дали иска да чуе всичките неща, които той имаше да ѝ каже. Но беше нещо, срещу което трябваше да се изправи. Той трябваше да ѝ помогне, да освежи паметта ѝ, каквито и да са последиците от това.

Рейчъл изчисти гърлото си.

— Джонатан... какво правя тук, в Шотландия?

Той впери обезсърчено поглед в обувките си.

— Хайде. Кажи ми. Трябва да знам. Трябва да започна отнякъде.

— Джени — тихо каза той.

Джени? Най-добрата ѝ приятелка? За *това* ли говори той? Запита се как така не се беше сетила да позвъни на нея. Защо се бе сетила само за леля си?

— Какво за Джени?

Той колебливо отвърна на погледа ѝ и очите им се срещнаха. Неговите сини очи излъчваха тъга.

— Господи, Рейчъл...

— Джонатан, какво има? — попита тя и гласът ѝ издаваше отчаяние.

— Джени е...

— *Кажси ми най-сетне!* — извика тя.

— Заминала за западния бряг на едноседмична ваканция. Във Форт Уилям, за да изкачи Бен Невис. Но станал инцидент...

Гърлото на Рейчъл пресъхна.

Джон продължи почти с шепот:

— Паднала от една скала... Толкова съжалявам, Рейчъл. Джени е мъртва.

Тя го погледна като ударена от гръм. Въпреки че предчувстваше какво ще ѝ каже, когато го каза беше като силен удар в стомаха и въздухът излетя от нея заедно с последните ѝ защитни сили.

— Тя е *мъртва*? — изохка невярващо.

Мълчанието му ѝ каза истината.

— Не — рече и цялото ѝ същество бе шокирано и вцепенено. — Как съм могла да забравя това? Не бих могла да забравя нещо такова. Не може да е истина. Просто *не може*.

— Толкова съжалявам — повтори Джонатан.

Рейчъл откри, че ѝ е трудно да диша. Почувства как я избива студена пот.

— Кога? — успя да попита.

— Преди десет дни. Почина в понеделник, на 14 юни. Но ние научихме едва на другия ден.

— Десет дни? Не... аз...

Още едно шокирано мълчание. Рейчъл впери поглед през прозореца; не знаеше какви въпроси да зададе и какви отговори могат да предизвикат те. Клоните на дъба се люлееха напред-назад от вятъра. Слънцето беше изчезнало под масата стоманеносиви облаци.

— Значи ми казваш, че съм в Шотландия защото Джени...
защото тя...

— Защото тя почина и ти дойде за погребението — довърши
Джонатан.

— Вече е погребана?

— Миналия понеделник.

— И аз съм била тук?

— Не само си била тук — отвърна Джонатан, — но си
произнесла и надгробната реч.

— Надгробната реч? Аз съм произнесла надгробна реч?

— Да — потвърди Джонатан.

Потърси да се залови за някаква сламка.

— Казваш понеделник... Кой ден е днес?

— Четвъртък, 24 юни — каза Джонатан.

— *Четвъртък?*

Това беше прекалено. Току-що ѝ бяха съобщили, че най-добрата
й приятелка е мъртва и погребана, че тя е присъствала на погребението
и дори е прочела надгробната реч, а сега не можеше да си спомни
нищо от случилото се. Истински кошмар.

Джон се премести по-близо до нея и праметна ръка през
раменете ѝ.

— В планината? — попита замислено тя. — Джени е загинала в
планината?

— Близо до Форт Уилям, същото място, на което винаги ходеше
— тихо обясни той.

Джени е мъртва...

Мисълта се нави в нея като отрова в чаша. Това беше ужасното
нещо, което бе усещала, че идва през цялото време. Но после вълните
на шока преминаха през нея.

Не е така.

Рейчъл стисна ръката на Джонатан и впери разтревожен поглед в
него.

— Каза, че паднала от скалата?

— Да.

— Не.

Той присви очи:

— Не?

Тя гръсна глава и повтори:

— Не.

Той примигна срещу нея неразбиращо.

— Какво искаш да кажеш?

— Тя е... — Рейчъл погледна нагоре. — Искам да кажа, че тя не е мъртва.

Чу се да го казва, но самата тя не го разбираше.

— Не мога да разбера мисълта ти, Рейчъл — внимателно рече Джонатан.

Тя притисна и двете си ръце към лицето, сякаш искаше да се скрие, докато събере мислите си.

Елън седеше от другата страна на Рейчъл.

— По-полека, дете — каза ѝ успокоително, както майка на помалката си дъщеря. — Приеми го по-полека и внимателно. Няма нужда да правиш всичко веднага. Нека да стъпваме крачка по крачка.

Стивън седеше срещу нея неподвижен и мълчалив.

— Част от това е истина — каза Рейчъл, гледайки втренчено в пода. — Аз наистина се върнах заради Джени. Не си спомням нищо, но го вярвам. Не мога да обясня, но така го усещам. — Тя се закашля. — Просто не мога да приема, че Джени е мъртва. Не мога да повярвам.

Джон отвори уста като да каже нещо, но после я затвори и почти недоловимо поклати глава.

— Какво? — попита тя. — Какво има?

— Съгласен съм с Елън — измърмори той.

Обикновено, ако Джон искаше нещо, той го преследваше със страст и убеденост. Беше такъв даже и в армията, години преди двамата да се срещнат. Неговият ентузиазъм и решимост бяха също причината той да отбележи такъв успех с *Райт Тинг* и да спечели сърцето на Рейчъл — нещо, което никой друг мъж, освен Грант Милър, не бе успял да постигне, а накрая тя беше зарязала Грант. Да се отказва — това не беше типично за Джон и бе една от многото причини Рейчъл да му се възхищава толкова. Но никога не го беше виждала така обезсърчен.

— Не, боя се, че това не може да почака — отговори тя. — Какво мислиш?

Той се поколеба, преди да отговори.

— Джени замина на екскурзия до Форт Уилямс и е била намерена в подножието на Бен Невис. Беше погребана и ти си присъствала там. Това се е случило, Рейчъл. Това са безспорни факти.

Неверието му кръстоса шпага с нейната скръб. Джон звучеше убедително и тя имаше острото усещане, че също пада от скала.

— Кой я е намерил?

— Друг турист, който случайно минал оттам.

— Защо според тебе е паднала?

Той сви рамене.

— Вероятно се е подхлъзнала.

— И тялото със сигурност е идентифицирано? Сигурен ли си в това?

— Да. Ти също беше сигурна. Сама ми го каза по телефона.

— И си сигурен, че бях на погребението? — настояваше тя.

— Аз самият не бях там, но ти ми се обади след това, в понеделник вечерта. Говорихме надълго и нашироко. Но после, във вторник сутринта, преди два дни, ти изчезна.

— А *ти* защо не беше на погребението?

— Ти не ме искаше да дойда там.

— Защо...?

Преди да успее да завърши въпроса си, Джон стана на крака.

— Както казах, Елън има право. Ще говорим за това друг път. Сега просто съм радостен, че пак си при мен и мисля, че ти е нужно известно време, за да се възстановиш.

Тя го погледна и се чу да казва нещо друго. Беше интуитивно, но изречено с желязна решимост.

— Нямам време, Джон. *Трябва* да я намеря.

Джон втренчи изумен поглед в нея.

— Слушай, Рейчъл. Не разбирам нищо.

Тя почака друго парченце от пъзела да се разкрие. Когато това не се случи, добави:

— Каж ми пак каквото *ти* знаеш.

— Казах ти повечето неща.

Рейчъл въздъхна с неизказано чувство на безизходност. Промърмори така тихо, че никой не я чу:

— Във всеки случай аз *трябва* да я намеря.

Вторник, 15 юни, преди девет дни, беше по собствените думи на Рейчъл най-лошият ден в живота ѝ.

Плановете им бяха грубо прекъснати. След работа се очакваше да ходят на вечеря в *Иджипшън*, нов ресторант в Челмсфорд. Тя щеше да се отбие набързо в апартамента си да се освежи, след което планираха да се срещнат в ресторанта.

Беше облякла набързо якето си, махна му с ръка и затвори вратата зад гърба си. Той имаше все още среща с един клиент — Хенри Томас, който бе пристигнал за уговорката с половин час закъснение — и нямаше да може да напусне офиса скоро.

В шест часа Джон прекъсна срещата си с Томас, за да се обади в *Иджипшън* да им каже, че ще закъснее и да ги помоли да предадат на Рейчъл, когато пристигне. Най-послед в шест и трийсет срещата му с Томас свърши.

Той побърза да излезе навън и от колата позвъни на мобилния ѝ. Не получи отговор. Опита отново. Може би не си чува телефона, помисли. Отново не получи отговор. Вероятно го чакаше, продължи да разсъждава, и беше изключила телефона и го бе пуснала в чантата си. Нямаше нужда да се тревожи.

Но всъщност се тревожеше. Не беше типично за нея да си изключва телефона, особено след като бяха решили да се срещнат.

Насили се да не се напруга прекалено. Беше на път да се наслади на една прекрасна вечер със своята приятелка и със сигурност щяха да си прекарат добре. Рейчъл го чакаше, може би вече бе изгубила търпение, защото, за разлика от друг път, той закъсняваше.

Когато пристигна в ресторанта, тя не се виждаше никъде. Потърси по масите, но не я откри седнала на никоя от тях.

Една сервитьорка се приближи до него.

— Добър вечер, господине. Мога ли да ви помогна?

— Резервирах тук маса за двама — каза Джон възможно най-спокойно, — а не виждам другия човек. Възможно ли е да чака на друго място?

— Имаме зона за чакане отпред — отговори услужливо сервитьорката. — Погледнахте ли там?

— Погледнах.

— Тогава съжалявам, господине. Не знам как мога да ви помогна.

Джон хвърли последен търсец поглед в ресторанта. След като отново не я откри, реши да си тръгне.

— Благодаря — кимна на сервитьорката и излезе навън.

След като за пореден път се опита да я намери на мобилния, бързо закрачи към колата. Запали двигателя и отиде до нейната кооперация, защото не знаеше къде другаде да я търси. Поради някаква причина, която не можеше да си обясни даже на себе си, изпита силно предчувствие. Може би е претърпяла катастрофа на път за ресторанта.

Откри бялата й тойота пред жилищния комплекс на обичайното място под нейния прозорец. Позвъни на звънеца. Тя не му отвори.

Сега Джонатан започна истински да се тревожи. Беше убеден, че нещо ужасно се е случило. В колата си имаше собствен ключ за апартамента й и отиде да го вземе. Изтича нагоре по стълбите и влезе.

Рейчъл беше в дневната, седнала на стол с права облегалка. Стори му се, че изобщо не забеляза присъствието му. Беше заровила лице в ръцете си и плачеше.

Коленичи до нея.

— Рейчъл, скъпа, какво има?

Сякаш едва тогава тя го забеляза.

— Джонатан — прошепна тя между хлипанията.

Отпусна се в ръцете му и мина известно време, преди той да може да зададе въпроса, който изгаряше устните му.

— Какво е станало?

Историята излезе като объркан сноп от изблици и прекъсвания. Чарли Уотърс, репортер на *Нордърн Джърнъл* в Абърдийн, се беше обадил относно Джени Дугал, негова колежка и най-добра приятелка на Рейчъл.

Рейчъл и Джени бяха израснали заедно в едно и също село в Шотландия. Години наред бяха правили всичко заедно; даже бяха съквартирантки в колежа и бяха избрали една и съща първа

специалност. Джени беше за нея нещо повече от скъпа приятелка; Рейчъл я смяташе за сестрата, която никога не бе имала. Преди да се премести в Англия заедно с родителите си преди десет години, Джени и Рейчъл бяха неразделни. По едно време Джонатан печално беше приел, че Рейчъл има по-близка връзка с Джени, отколкото някога щеше да има с него.

Чарли бавно и внимателно бе съобщил на Рейчъл, че Джени заминала миналия петък, 11 юни, за да прекара дълъг уикенд в занимания с планинско катерене, близо до Форт Уилям. Но изглежда не е била достатъчно внимателна. В понеделник беше паднала от височина четирийсет метра и не бе оцеляла при падането.

Джени беше само на трийсет, в разцвета на живота.

Разказът на Рейчъл за инцидента беше накъсан от пристъпи на плач. Джон остана при нея. Не можеше да ѝ предложи утеха; нейният изблик на безкрайна мъка не можеше да бъде облекчен. Той също не остана незасегнат от скръбта. Ужасната вест го бе разтърсила издъно.

През петте години, в които беше познавал Рейчъл, Джени бе предприемала няколко пътувания до Англия, за да ѝ гостува. Докато Рейчъл беше определено независима жена, която знаеше какво иска, Джени бе далеч по-дръзка: една освободена бунтарка и луда глава, която обичаше да подлага на проверка границите на възможностите си чрез катерене, скокове с бърнджи и каране на сноуборд — все любими нейни занимания. Джени обичаше да живее на ръба.

Дивата, невъздържана Джени. Така пълна с живот, никога не можеща да стои мирна задълго. Джонатан и Рейчъл ѝ бяха гостували в Шотландия три пъти, последният път в началото на тази година, през март. По време на същото това пътуване се бяха срещнали с леля Елизабет, а също и с Грейс Дугал, майката на Джени. В онзи момент Джени беше в отлично състояние на духа, очевидно напълно възстановила се след скъсването преди няколко месеца с нейния отколешен приятел Лестър Къминг.

Пътуването беше изтощително, но изпълнено със забавления. Бяха посетили много хора и обиколиха околностите. Неведнъж беше посрещал изгрева след дълга нощ по баровете. Изглежда на Джени изобщо не ѝ беше необходим сън и се радваше почти като дете да влачи него и Рейчъл от кръчма на кръчма.

Когато се върнаха в Англия, Джон бе попитал Рейчъл дали Джени понякога я кара по-леко. *Тя живее сякаш няма да има утре*, беше казал той, а Рейчъл можа само да се съгласи.

Вече нямаше да има утре за Джени Дугал.

Онзи вторник, 15 юни, се оказа черен. Вечерта Рейчъл се обади на няколко приятели и познати в Шотландия. Не можеше да заспи. Едва в четвъртък успя донякъде да се овладее. Оставаше си измъчена от скръб, но потокът от сълзи бе започнал да затихва. Именно тогава тя реши, че ще отиде сама на погребението.

Решението ѝ дойде като изненада за него, но един ден по-късно, в петък, тя беше още по-непреклонна. Щеше да потегли с колата на разсъмване и планираше да остане поне няколко дни след погребението в понеделник.

Имаше много хора, които искаше да посети. Беше си уредила спането в къщата на леля Елизабет — от сряда нататък, защото тя я беше дала под наем на други гости дотогава. Ардрю Хаус, белите пари за черни дни на Елизабет, бе разположена на божествено място, скрита в гората близо до селцето Абойн. Джонатан беше посетил през март онова, което всъщност беше втори дом за Рейчъл.

Джон се опита да я убеди да му позволи да замине за Шотландия с нея, но тя не искаше даже да чуе.

— Но защо не искаш да дойда с тебе? — бе попитал.

— Казах ти, искам да го направя сама — тя е моя приятелка.

— Беше и моя приятелка — каза той на уши, които бяха оглушали. — И ти си моя приятелка. Това няма ли някакво значение?

— Има голямо значение — увери го тя. — Но не и в този случай.

В петъка, преди да тръгне тя почти не говореше. Джон остана през целия ден с нея в апартамента ѝ и мълчанието помежду им можеше да се пипне. Изглеждаше изтощена. Накрая призна, че почти не бе спала предишните нощи.

— Още по-сериозна причина да не шофираш сама по целия път до Шотландия — предупреди я той. — Можеше поне да си купиш билет за самолета.

— Не, с колата е добре. Ще ми даде възможност да помисля. Има нещо, което отдавна отлагам да направя — отговори тя загадъчно.

— Какво искаш да кажеш?

Изтощена, с подути сиви кръгове под очите, тя го погледна:

— Просто ме остави да направя каквото трябва. Иначе няма да намеря покой.

Нямаше представа какво има предвид и я помоли да му се довери. Как можеше да бъдат истински влюбени, ако тя имаше тайни от него? Но тя само бе поклатила глава и се беше отдалечила.

Искаше да тръгне след нея и да настоява да му каже какво крие от него. Но си заповяда да прехапе език и да не казва нищо. Трябваше да прояви разбиране, да не прави нищо, само да слуша. Иначе накрая можеше да унищожи онова, което обичаше повече от всичко на света.

По-късно щеше да съжалява за това мълчание.

В събота сутринта на 19 юни Рейчъл сложи багажа си в колата и пое на дългото пътуване до Шотландия. Когато тръгваше, в очите ѝ имаше тъга и Джонатан с тревога ѝ махна за довиждане.

Същия ден следобед ѝ позвъни. Тя се намиреше на М6 близо до Гретна Грийн. Когато отново ѝ се обади вечерта, беше пристигнала в Старото колело на улица Куийн в Абърдийн, където смяташе да остане четири ноци до сутринта на следващата сряда.

В неделя пак разговаря с нея. Все още не беше ходила никъде. Притеснението, свързано с погребението на другия ден, я притискаше като черен облак и Джонатан не можа да познае нищо от отзивчивата Рейчъл, която обикновено се отразяваше в гласа ѝ. Невинаги беше жизнерадостна — като всеки човек имаше и своите мрачни дни — но беше също такава екстровеъртна личност като Джени.

През целия понеделник се бе чувствал духом с нея. Обади ѝ се рано вечерта и двамата тъжно поговориха за погребението.

Във вторник мобилният на Рейчъл беше изключен през целия ден и постоянно го препращаше към гласовата ѝ поща. Беше позвънил най-малко трийсет пъти оттогава насам — всеки път напразно. Тя не отговаряше на обажданията му. В сряда — вчера — отново бе неоткриваема. Джон беше позвънил в Старото колело и разговаря с Лорийн, управителката на малкия хотел. Тя каза, че Рейчъл неочаквано бе напуснала във вторник сутринта.

Вторник. Предполагаше се, че тя ще остане в Старото колело до сряда, но беше напуснала един ден по-рано. Лорийн не знаеше защо; Рейчъл не ѝ беше казала. Джонатан предположи, че е тръгнала за къщата на Елизабет с ден по-рано.

Беше странно обаче, че не го бе споменала. Също така беше странно, че телефонът ѝ бе изключен. Всичко беше странно и той започна да се тревожи още повече. Джонатан беше позвънил и в Ардрю Хаус, но и оттам не получи отговор. Това, разсъждаваше той, можеше да означава просто, че е излязла. После се обади на самата леля Елизабет. Рейчъл трябва да е ходила да види Елизабет, ако бе тръгнала за къщата ѝ един ден по-рано — в края на краищата ключовете бяха у леля ѝ. Въпреки разговора си с Елизабет, от нея не получи никаква полезна информация. Рейчъл не бе я посещавала, каза му Елизабет, но я очаквала скоро да пристигне. Беше предала на Рейчъл ключовете за къщата в понеделник след погребението. Елизабет също му каза, че Рейчъл бе произнесла много емоционална реч по време на службата.

Дълбокото чувство на тревога у Джонатан се превърна в кратер.

Рейчъл сякаш се беше изпарила. *Къде*, за бога, бе отишла? Какво я беше облядало? Възможно ли е в крайна сметка да е останала в Ардрю Хаус? — възможно беше, но ако е така, защо не се беше обадила на леля си? Позвъни в къщата още няколко пъти, но не получи отговор. На кого още можеше да се обади?

Имам да свърша много неща, беше казала. *Иначе никога няма да намеря покой.*

Тези думи отекваха в главата му през целия ден в сряда.

Беше обмислял възможността да се обади в абърдийнската градска полиция и да я обяви за изчезнала. Но беше решил да не го прави. Сметна, че едва ли ще го вземат насериозно, защото не бе минало достатъчно дълго време. Освен това не вярваше на полицията.

Миналата нощ беше взел решението да замине и да я намери. Може би нямаше нищо сериозно — молеше се тревогите му да се окажат неоснователни — но беше непоносимо да седи и да чака да я чуе, и да се чувства толкова безсилен.

Стивън отвори бутилка Макалан и наля в четири чаши. Главата на Рейчъл още беше замаяна и Джонатан, Елън и Стивън я наблюдаваха. Джонатан я приласка при себе си на дивана.

— Значи ти не си бил на погребението — каза тя и опря глава в гърдите му.

— Не.

— Защо не исках да си там?

— Беше много неясна по въпроса. Каза, че си искала да помислиш, че имало неща, които трябва да свършиш. Беше малко възбудена.

— Неща, които трябва да свърша? Какво например?

— Не ми каза.

Тя млъкна за момент.

— Как стигнах дотук? Със самолета?

— Не, с твоята кола.

— И бях изчезнала тези последни няколко дни?

— Рейчъл... не е нужно да правим това точно сега.

— Аз искам. Искам да знам какво съм правила, след като съм тръгнала от къщи.

Колко голяма беше тази част от живота ѝ, която вече не си спомняше? Две седмици? Три седмици? Така изглеждаше. Онова, което Джонатан разказа за Джени изглеждаше невъзможно, но трябваше да ѝ разкрие всяка подробност, независимо колко бе незначителна.

— След като замина онази събота, всеки ден се чувахме по телефона — до вторник. Оттогава насетне телефонът ти беше изключен. Сега знам, че си напуснала хотела същия ден. Но не си отишла в Ардрю Хаус.

— Какъв хотел?

— Старото колело в Абърдийн. Предполагаше се, че ще останеш там до вчера, а после ще прекараш няколко дни в къщата на Елизабет.

— Ключовете... — каза тя.

— Ключовете ли?

— У мен имаше ключове...

— Чакай, ще отида да ги донеса — обади се Елън и излезе от стаята.

— Какво друго? — попита Рейчъл.

— Сега стигнахме до миналата нощ, която очевидно си прекарала навън в гората, в планината.

Чу отчаянието в собствения си глас.

— И после се качи на самолета — каза тя.

— Да, не можех да понеса да чакам повече.

Тя все още се чувстваше така, сякаш той разговаряше с друг човек — сякаш някой друг бе изгубил най-добрата си приятелка, някой друг беше стоял до ковчега и беше изнасял надгробно слово в църквата.

Рейчъл беше сънувала кошмари, в които майка ѝ и баща ѝ умираха. Понякога те бяха така живи, че почти се разплакваше от облекчение, когато се събуждаше и разбираше, че е било само сън. Защо не можеше и това да е сън?

Може би беше.

Трябва да я намеря.

Мисълта отново се върна при нея, заедно с притискащото усещане, че скоро ще остане с празни ръце, че не ѝ остава време.

— Когато говорихме за последно, в понеделник... — тя прехапа долната си устна. — Тогава имах ли памет?

— Да, Рейчъл. Все още помнеш всичко.

— Казах ли нещо за това, което се готвя да правя?

— Не. Говорихме главно за погребението, не за твоите планове.

— Ето ги — каза Елън, която се върна в дневната с двата ключа.

— Може ли да ги видя? — помоли Рейчъл.

Когато Елън ѝ подаде ключовете, в същия миг знаеше закъде е сребристият ключ.

— Къщата на леля ми — каза убедено.

— Дала ти го е в понеделник — обясни Джон. — Казах ми го, когато говорих с нея по телефона. А другият?

— Обзалагам се, че е за хотела.

— Трябва да си го взела с тебе случайно — предположи Джон.

— Изглежда е така.

— И нямаше нищо друго у тебе? Какво ще кажеш за ключовете за колата? Или за твоя апартамент?

— Не са у мен — отговори тя.

Пийна малко уиски и това помогна да се успокои, но също така направи света по-замъглен. Джон виждаше, че е изтощена.

— Мисля, че сега трябва да вървим — рече накрая той. — Ще те заведа в Ардроу Хаус и ще те сложа да си легнеш.

Този път тя не възрази. Той се изправи и се обърна към Елън и Стивън.

— Значи тръгвате? — попита Елън.

— Да — отвърна Джон. — Изглежда най-разумно. Ще я оставя да поспи и ще видим какво ще стане.

— Мъдро решение — одобри Стивън.

Рейчъл успя да се усмихне.

— Ако не беше ти, още щях да скитам там.

— Всичко е наред — Стивън махна с ръка на благодарностите й. — Но поддържайте връзка с нас. Нека да знаем как се справяш.

— Обещавам — каза Рейчъл. — Вие двамата сте толкова мили хора. Никога няма да ви забравя.

Целуна Стивън и Елън за сбогом, а после излязоха отвън до колата на Джон. Той отвори вратата на пасата, тя седна и потеглиха.

Единственото нещо, което знаем, е, че си прекарала миналата нощ в гората...

Това беше факт. Всичко останало изглеждале сюрреалистично.

Горските хълмове и ливади се простираха от двете им страни, както са били там вечно; вчера и предишния ден, във времената на келтите и милиони години преди това. Шотландската природа беше вечна.

Но нейното съществуване се беше разклатило. Тя беше ли съществувала вчера?

Струваше й се, че животът й започва днес, че всичко преди днес е било кошмар. Понякога е невъзможно да различим реалността от сънищата.

Джонатан познаваше Рейчъл от времето, когато двамата работеха заедно в *Ландън Поуст*. Когато напусна армията на двайсет и седем, прекара три години работейки за вестника и накрая стигна до поста главен редактор на отдел Вътрешни новини.

Когато навърши трийсет, реши да започне самостоятелен бизнес. Основа агенция за разработка на текстове и създаване на уебсайтове — нещо, което винаги бе искал да прави. Баща му, оксигенист в *Стоманолеярна Флин*, беше силно против начинанието му като предприемач. Майка му беше на същото мнение. Да си самонает бе изпълнено с рискове, говореха те. Той имаше добра кариера във вестника, настояваше баща му. Защо да я изхвърля на вятъра? Но Джонатан беше непреклонен. Щеше да започне свой собствен бизнес, край на дискусията.

Първият му голям клиент беше *Ландън Поуст* — клиент, който продължаваше да е негов. През 2008-ма, първата година, бе работил вкъщи. През 2009-та беше взел под наем цял етаж от Уелс Билдинг, офис-комплекс близо до центъра на Челмсфорд, който делеше с консултантска фирма и адвокатска кантора. В неговия офис имаше работно пространство за трима служители. С нарастване на обема на работа знаеше, че ще се нуждае от помощници. Първият човек, за когото се сети, беше Рейчъл Сондърс; негова бивша колежка от Поуст.

Две години преди това, в късния следобед на един необичайно горещ летен ден, беше минала край бюрото му за първи път. Погледът му падна върху нея, защото тя бе така изумително привлекателна. Лице със загар, дълга, гарвановочерна коса, стегнато, гъвкаво тяло — мечтата на всеки нормален мъж за желаната жена. Беше я определил като малко над двайсет, до двайсет и пет.

Тя имаше среща с Кевин Бексби, шефът на Джон, и бе влязла в неговия офис. Петдесет минути по-късно излезе. Бексби се ръкува с нея, а тя изпрати на Джонатан широка усмивка, докато минаваше край бюрото му. За своя изненада усети как сърцето му се разтуптя. По-

бързо, отколкото беше туптяло за Роузи през двете години, прекарани с нея — преди тя да избяга с някакъв тип на име Рик Чапман.

По-късно през деня попита Бексби коя беше младата жена, влязла в офиса му.

— Кандидат за работа.

— Така ли? Квалифицирана ли е?

— Ти да не би да искаш да вършиш моята работа? — измърмори недоволно Бексби.

— За нищо на света — ухили се широко Джон. — Смя ли?

Няколко седмици по-късно Бексби обяви, че редакторският отдел ще бъде попълнен с Рейчъл Сондърс. Сутринта на първия ѝ работен ден я запознаха с нейните колеги. Джонатан ѝ подаде ръка и когато тя я стисна топло, реши да я опознае по-отблизо — и то по-скоро. После откри за свой ужас, но не изненада, че тя редовно излиза с някого.

Тя работеше в отдел Градски новини, един етаж по-долу от него, което правеше трудно да я среща случайно. Когато най-сетне получи възможност да говори с нея, беше след като направи най-голямата издънка в кариерата си.

Беше написал статия за строителна измама. Джон бе цитирал ненадежден източник и на всичко отгоре беше объркал фактите. Когато отпечатаха пълната с политически заряд статия в *Поуст*, Бексби така побесня, че Джон се изплаши да не изгуби работата си.

Онази вечер, в мъртвия час между края на дневната смяна и пристигането на нощната, той седеше сам в барчето и унило гледаше в пластмасовата чаша за кафе. В този момент влезе Рейчъл и седна на масата до него.

— Чух какво се е случило — каза тя. — Как си?

— Имал съм и по-добри дни — отговори той.

За негова изненада тя се усмихна. Не се засмя, но и не го потупа съчувствено по гърба. Рейчъл Сондърс очевидно се забавляваше.

— Е, нали знаеш какво казват? С днешния вестник ще увиеш утрешната риба.

Джонатан погледна някъде в страни.

— Гледай Бексби да не те чуе. За него всеки брой на вестника е свещен.

— Само исках да кажа, че с това светът не свършва.

Той въздъхна тихо.

— Е, аз пък си мислех какво ли е да отидеш в манастир?

Тя го изучава известно време, а после кимна:

— Прав си.

Той я погледна озадачен:

— Моля?

— Монашеското расо би ти стояло добре. Имаш и хубав глас. Обзалагам се, че монахините ще останат впечатлени.

Той се засмя, но не беше в настроение.

— Твърде мила си с мен.

— Знам — рече тя весело. — Винаги съм готова да депресирам още повече депресираните. Това ми е нещо като мисия в живота.

Засмя се с оня прекрасен смях, наведе се напред и сложи ръцете си върху неговите:

— Не позволявай да те засегне твърде дълбоко. Животът е твърде кратък.

Затова когато мислеше кой трябва да е първият му служител в *Райт Тинг*, той се бе сетил за нея. Не само заради приятелството им от *Поуст*, но също така защото беше добра в работата си. За нея, както и за него, преминаването от вестника към неговата агенция съдържаше риск. В *Поуст* тя знаеше какво държи в ръцете си, което не беше така в малката агенция — в края на краищата той можеше и да банкрутира — но може би тя щеше да се зарадва на предизвикателството. Поне можеше да я попита. Ако откаже, винаги можеше да публикува във вестника обява, че си търси помощник.

Обади ѝ се и тя каза, че ще си помисли. Не ѝ трябваше много време. Седмица по-късно му звънна и прие предложението.

Веднага щом започнаха да работят заедно, откриха разликата между това да са колеги във вестника и да работят като колеги в малка агенция. Нейната разхвърляност беше постоянен източник на раздражение за него. Бюрото ѝ вечно беше в безпорядък. Поради това тя забравяше едно, губеше друго и нарушаваше крайни срокове. Беше хаотична и вкъщи, призна тя. Получаваше непрекъснато напомнания за плащане, или звънеше помощничката на зъболекаря в кисело настроение, за да я смъмри, че е изпуснала часа си. Но тя обеща да се постарее и да се поправи.

— Би било чудесно — каза той, не без нотка на сарказъм.

Джонатан винаги поддържаше нещата си в ред — което изключваше случайните грешки. Мразеше бъркотията. Винаги педантично се беше придържал към реда и чистотата — поведение, засилено от годините служба в армията.

Единственият път, когато наистина ѝ се ядоса, обаче, беше когато изгуби скъпа сребърна химикалка Паркър, любимата му. Случи се една сутрин, когато закъсняваше за среща. Трябваше да си намери химикалката, преди да тръгне и докато търсеше по бюрото, забеляза Рейчъл до отворената врата на неговата стая.

— *Рейчъл!* — извика тревожно, застанал на колене до стола си.

Тя го видя на земята и се ухили.

— Прошепнахте името ми, милорд?

— По дяволите, дръж се сериозно. Не мога да си намеря химикалката Паркър. Ти ли я взе?

— Бих ли посмяла? Ти ми забрани да влизам в тази стая, забрави ли? Освен когато трябва да се изхвърли боклукът от кошчето или искаш кафе. Не бих си и помислила да взема нещо твое.

— Е, не мога да си намеря химикалката.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Бедното момче, наистина ли изгуби нещо? Ти? — Тя дойде и седна до него на стола му. — Продължавай. Много е забавно.

Лицето му се покри с червенина; за миг остана безмълвен, втренчен в нея. След това тя стана със смях, и двамата потърсиха и намериха химикалката. Беше се изгърколила зад един шкаф с папки.

Нещо друго също се бе променило, откакто за последно се бяха видели в *Поуст*. Тя се бе разделила с приятеля си. Отново беше свободна, така бе казал, и беше решила да си остане такава дълго време. Бе опитал всичко, за да промени решението ѝ, ала тя не отстъпи.

Но той продължи да я преследва настойчиво и не след дълго започнаха да делят едно легло. Независимо от това Рейчъл бе решена да позволи връзката им да стигне само дотам. Беше се преместила от Рединг в апартамент в Челмсфорд през 2009 година и той понякога оставаше при нея. Тя обаче не се премести при него, въпреки настояванията му. Искаше да води свой собствен живот.

Имаше си и чудатости. Най-странната според него беше ненавистното ѝ отношение към птиците. *Мразеше ги*. Почти всичко, което летеше, я караше да изпитва безпокойство и страх. И много боледуваше. Често пъти сънят ѝ беше накъсан и се чувстваше зле дни наред. Неведнъж ѝ бе казал, че трябва да си направи пълни изследвания, но тя винаги отказваше.

Това беше техният живот доскоро. Той се бореше да направи *Райт Тинг* преуспяла агенция и през 2010 година нае Джефри Коумс като офис мениджър. Той имаше същите хобита като него и играеше ръग्би в един местен клуб. И непрестанно ухажваше Рейчъл.

Но миналата седмица всичко се промени.

След като минаха през Олдхед, Торфинс и Кинкардин О'Нийл, пристигнаха пред Ардрои Хаус. Къщата се намираше на три мили от село Абойн, на частен черен път, който извиваше между високи борове. Отпред пред къщата имаше пасище за крави; зад нея се извисяваха до небесата хълмовете Калантих. Самата къща беше скътана в края на гората.

Джонатан плъзна колата край белите стени на Ардрои Хаус и паркира пасата. Рейчъл слезе и влезе вътре. Къщата миришеше на свежо, след като леля ѝ бе почистила. Винаги се стараеше на гостите ѝ да не им липсва нищо, а като знаеше, че следващият ѝ гост щеше да е Рейчъл, вероятно е била мотивирана да направи жилището безупречно. Рейчъл беше нейното малко момиченце и нищо не бе прекалено добро за нея.

Ардрои Хаус беше уютна, романтична и семпла: имаше само две спални, кухня, баня и дневна. Но каква гледка! Едната спалня предлагаше панорама към поляни и хълмове. През еркерните прозорци в дневната гората изглеждаше като рисунка, направена от ръката на Бог. Килимче на карета украсяваше мястото пред камината, а столовете бяха тапицирани и удобни. Къщата винаги я беше очаровала. Но не и днес.

— Имаш ли нещо против да полегна? Направо съм разнебитена.

— Абсолютно нищо. Идеята е отлична. Ще ти помогна да си легнеш.

— Мисля, че мога да се справя.

Рейчъл влезе в спалнята, съблече се и легна в леглото с балдахин. Джон седна до нея.

— Ти се върна. Само това е важно сега — каза той.

Грешиси, Джон, защото аз трябва да я намеря. Тя не е мъртва — просто не искам да го повярвам.

Беше му го казала, но той не бе убеден.

Ще я открия, кълна се.

Но не днес. Всичките ѝ сили бяха изцедени. Очите ѝ се затвориха.

Чу как леглото изскърца, когато той стана. После всичко угасна.

Тъмнина, нищо, освен чернилка и нейното собствено дишане, единственото нещо, което чува. Не е сама; при нея има нещо. Не може да го види, скрито е в мрака, но то е там и я наблюдава. Трябва да избяга, но не може, не може да се махне. Дишането ѝ зачестява, зад стиснатите ѝ зъби се надига вик. После чува нещо като ръмжене. Ниско и заплашително. Все още не вижда нищо, но после то се връща: гъргорещото громолене, така близко...

Рейчъл изпищя и се изправи в леглото. Беше окъпана в пот и за миг нямаше представа къде се намира. Все още беше тъмно. После си спомни. Ардроу Хаус.

Джонатан спеше спокойно до нея. Не се събуди. Тя огледа стаята и очите ѝ се спряха на прозореца, зад който стоеше мрака на нощта.

Плъзна се изпод завивката и стана. През главата ѝ премина пронизваща болка. Отпусна се на края на леглото. Притисна ръка към слепоочието си и се опита да си припомни кошмара. Спомни си мастилена тъмнина и ... *при мен имаше нещо.*

Кой беше? Какво беше? Нямаше представа, но определено го чу да ръмжи.

В истинския живот, не просто в този кошмар.

Някакво животно.

Какво се беше случило с нея, преди да дойде в съзнание в гората?

Пое дълбоко дъх, за да се успокои. После стана пак и тръгна към вратата на спалнята. Олюля се и се хвана за един стол, точно навреме. Отново започна да диша дълбоко, борейки се с вълната на прилошаването. Стигна до вратата и тъкмо щеше да я отвори, когато разбра в пристъп на ужас, че се страхува. Заповяда си да го направи и вратата се откряна. Надникна в коридора. Там нямаше нищо.

Рейчъл пристъпи напред към кухнята. Влезе в нея, светна и седна на кухненската маса; умът ѝ се бореше с тъгата, нещастieto и страха.

Огледа се наоколо. Всичко изглеждаше нормално. Кухненският плот. Шкафчетата. Тенджерите и тиганите. И кухненският прозорец. Погледна през прозореца. Стори ѝ се, че вижда някой или нещо навън, което я гледаше, и по тялото ѝ премина тръпка от ужас.

Каквото и да бе преживяла на хълмовете край Уайтмонт, то е било ужасно. Все още не можеше да сглоби пъзела, но чувството на страх растеше в нея като злокачествен тумор.

Там не е била сама.

През нощта нещо се спусна върху мене отгоре.

Рейчъл затвори очи. В ума си изведнъж видя Джени Дугал. Тя се намираше на някакво тъмно място, което Рейчъл не познаваше. Джени протегна ръка. В очите ѝ имаше страх, устата ѝ се отвори.

На Рейчъл ѝ се стори, че казва: *Ела да ме спасиш.*

— Рейчъл?

Гласът на Джонатан нахлу в съня ѝ и тя се събуди. Повдигна глава от ръцете си и примигна. Най-напред не разбра защо спеше на кухненската маса, но после си спомни.

— Джонатан — каза тя. Изправи гръб и остра болка я захвапа в раменете.

— Какво правиш тук? — попита той.

— Събудих се през нощта.

Той седна срещу нея.

— И дойде тук и седна на масата?

Ярка дневна светлина нахлу през източния прозорец. Погледна навън, но там нямаше нищо. Може би онова, което бе видяла през нощта, е било илюзия, помисли си тя. Но кошмарът ѝ определено не беше илюзия.

— Как се чувстваш? — попита Джонатан.

— Била съм и по-добре.

Тя се изправи. Протегна се и бавно тръгна към прозореца. Ниска мъгла се стелеше над пасището. За миг се загледа в нея, а после се обърна.

— Ходих някъде — каза тя тихо.

Джон се намръщи.

Пръстите на Рейчъл минаха по дългата ѝ гарвановочерна коса.

— Спомних си още нещо.

— Каж ми.

— Помня, че там, където се намирах, беше черно като в гроб — започна тя с глас, който сякаш идваше отдалече. — Не можех да изляза, а при мене имаше още нещо. Нещо, което ръмжеше, нещо, което звучеше като... — тя потърси точното сравнение, — ... като бясно куче.

Но не беше куче, беше...

Един образ изплува, но после изчезна. Каквото и да беше, споменът за него направи тръпки да полазят по гърба ѝ. Джон сложи

ръце върху раменете ѝ.

Дали не беше нещо демонично?

Не знаеше какво да каже по-нататък. Може би цялото нещо е някакво безумие. Би искала да повярва в него, но може би безумието беше, че е *истина*.

Джон я гледаше зяпнал и се опитваше да открие някакъв смисъл във всичко това.

— Това е — изрече тя дрезгаво. — Толкова си спомням. Мисля, че това съм преживяла в дните, когато изчезнах.

Джон внимателно подбра думите си:

— Добре, хубаво. Била си на тъмно. Как успя да избягаш оттам?

Тя помисли и повдигна рамене.

— Не знам.

Джон погледна покрай нея към ливадата и мъглата.

— Джени... — изведнъж прошепна Рейчъл, повече на себе си, отколкото на Джон. — Божичко, Джени е някъде там и е жива. Има нужда от мен. Трябва да отида при нея.

Джон въздъхна.

— Рейчъл, *казах ти*: била е *намерена*. Не в хълмовете край Уайтмонт, където си била ти, а на двеста и петдесет километра във Форт Уилям, на западния бряг.

Рейчъл обърна очи настрани. В основни линии той ѝ казваше, че преживява труден момент и че трябва да си изясни някои неща. Но си оставаше факт, че както и да пренареждаше нещата, Джени наистина беше мъртва.

Не, не е...

— Джон — погледна го тя, — казала ли съм нещо за това, че Джени все още е жива, *преди* да изчезна?

— Не. Единствено каза, че има неща, които трябва да свършиш и за които да помислиш. И че няма да намериш покой, докато не го направиш. Вече ти го казах.

Рейчъл бавно кимна.

— И си сигурен, че не бях малко по-конкретна?

— Не пред мен. Възможно ли е да си го обсъждала с някой друг?

— С кого...? — започна тя, но после си спомни нещо. — Джени е единствената, на която винаги се доверявах. Между нас нямаше тайни.

Джон масажираше с пръсти главата си.

— За какво се отнасяха последните ви разговори по телефона?
Имам предвид онези, които си спомняш.

Рейчъл седна на перваза на прозореца.

— Не помня. Наистина не помня.

— Хайде. Трябва да си спомниш нещо.

Тя стана и бързо потри бузата си с ръка.

— Звучиш така, сякаш гърлото ти е пресъхнало. Искаш ли да ти приготвя малко чай?

— Не, ти седни. Аз ще го направя.

Той напълни чайника и включи печката. Рейчъл си блъскаше ума, докато чакаха водата да заври. Разбира се, трябва да е говорила с Джени през последните няколко седмици. Често говореха по телефона. Но за какво? Припомни си няколко глупави разговора, но нищо специално. После през главата ѝ премина мисъл, която, боеше се, Джон вероятно би намерил за нелепа.

— Мога ли да използвам телефона ти за момент? — помоли тя.

— Защо?

— Искам да опитам нещо.

Той ѝ подаде своя Блекбъри. Номерът, който набра, беше от онези, които знаеше наизуст. Все още ѝ бе странно, че помнеше с кристална яснота неща, случили се преди повече от няколко седмици, но не можеше да си спомни нищо за онова, което се е случило само преди няколко дни. Пръстите ѝ се раздвижиха по екрана, докато набираще мобилния на Джени, който тя винаги носеше със себе си. Чувствала се като гола без него, често казваше тя.

Какво очакваше? Някой да отговори? Изглеждаше така естествено да се обади на приятелката си, да чуе гласа на Джени. Силният, жив, забързан глас, сякаш животът ѝ беше постоянна надпревара с увеселително влакче — какъвто беше през повечето време. И тя наистина чу този глас. Като записано съобщение на гласовата поща.

Хей! Вие се свързахте с Джени. Оставете съобщение и аз ще отговоря на обаждането ви!

Рейчъл не остави съобщение. Вместо това подаде обратно телефона на Джон. Чувстваше, че няма нужда да обяснява на кого се беше обадила, и той не попита. В очите му прочете разочарование, че

тя продължава да отказва да приеме реалността. Или може би беше сърдит на нейната упоритост.

Водата завря. Джон наля чай в две чаши.

Докато пиеше чая си, той повтори последния си въпрос:

— Рейчъл, последния път, когато се обади на Джени, за какво си говорихте?

— Обичайните неща — отвърна тя. — Мъже, мода, работа. Женски работи. — Изведнъж се сети за нещо: — О, да, говорихме за Лестър.

— Лестър Къминг? Мислех, че е приключила с него. Тя защо повдигна темата?

— Ами, те продължаваха да си говорят от време на време, след като тя се премести в новия си апартамент, а той живееше в Глазгоу. Бяха престанали да се карат.

Джон помисли малко.

— Чух, че е бил на погребението ѝ.

— Какво? — извика смаяно Рейчъл. — Как ти хрумна това?

— Самата ти ми го каза в понеделник вечерта след погребението.

— Казала съм ти го аз?

— Да. Когато ти се обадох в Старото колело.

— О-о? — рече глухо. — И какво друго казах за Лестър?

Джон потри носа си с пръст.

— Само това, че не ти било приятно да го видиш отново. Меко казано.

— Пак ли съм се скарала с него?

— Не на погребението, поне така ми каза.

Рейчъл въздъхна.

— Той вероятно се е държал прилично по време на службата. Пък и донякъде мога да разбера присъствието му там. Така и не успях да убедя Джени какъв психопат е той.

— Наистина ли е психопат?

Нещо в тона на Джон привлече вниманието ѝ.

— Защо питаш? — поиска да разбере тя.

— Просто ми се стори важно. Не ме питай защо. Такова чувство имам и аз. Разбирам, че връзката му с Джени беше предимно сексуална...

— Да, и то доста крайна — потвърди Рейчъл и сведе поглед. — Занимаваха се с неща като въжета, скоби за стягане на зърната на гърдите, маски, кожа, какво ли не. Странни неща. Джени ми разказваше, но никога не съм казвала на никого, дори и на тебе.

— Благодаря ти. Не е моя работа, слава богу. Но признавам, че съм малко изненадан да науча тези неща. Джени наистина ли беше такъв, да го наречем „свободен дух“, поради липса на по-добра дума?

— Беше — отговори безизразно Рейчъл. — Тя и аз... ние...

Джон повдигна вежди и тя млъкна.

— Нищо. Това беше между мен и нея.

Джон беше много любопитен да научи какво се канеше да му каже, но реши да не я притиска.

— Лестър палеше от четвърт — въздъхна Рейчъл. — Удряше я по начин, който нямаше нищо общо с любовната игра. Стигна много далече и тя скъса с него миналия декември. Но трябваше много да я убеждавам, преди най-накрая да го напусне. Послуша ме, но дълбоко в себе си никога не е преставала да го обича.

— Да го обича? В никакъв случай. Може би да се нуждае от него, за да получи извратен секс, може би колкото по-извратен, толкова по-добре. Но просто не мога да повярвам, че го е обичала. — Джонатан поклати глава. — Жените са такава загадка.

— Това показва, че си мъж — рече тя с лека усмивка. — Просто не ни разбираш и никога няма да можеш да ни разбереш. Както и да е, най-накрая тя скъса с Лестър, слава богу.

— Когато Джени го напусна, той ти се обади с някаква обида към теб. Обвиняваше те за раздялата им. Ти ми го каза преди месеци... — Осени го внезапно прозрение: — Сега като се замислих, може би Лестър е онзи, който ти е направил нещо в гората?

Тя размисли над това.

— Не, не мисля...

— Как точно те обиди след скъсването им с Джени?

— Забрави — извърна тя лицето си.

— Ето пак — въздъхна Джон.

Тя остави чая си.

— Какво трябва да означава това?

Той разпери ръце.

— Само това ли си готова да споделиш с мен за караницата помежду ви, след като ти си убедила Джени да скъса с него? Защо?

— Защото няма значение, ето защо.

— Няма значение ли? Защо не оставиш аз да преценя това? Когато ти е удобно си по-затворена и от стрида.

Рейчъл скръсти ръце на гърдите си.

— Сега ли трябва да обсъждаме това?

— Да, трябва — натърти той. — Рейчъл, погледни ме.

Тя го погледна.

— Обичам те повече, отколкото си мислиш и това, че не ми вярваш, ме убива. Днес можеше да не сме в ситуацията, в която сме, ако беше откровена с мен. Ако ми беше позволила да дойда на погребението — което като твой приятел трябваше да направя — това можеше никога да не се случи. Забравяш колко много се тревожеш. И колко много продължавам да се тревожа!

— Джон — гласът ѝ секна.

— Какво друго мога да направя, за да те убедя, че означаващ всичко за мен, Рейчъл? Че те обичам и искам за тебе най-доброто? Какво? Моля те, кажи ми! — Думите изскочиха от него бързо и искрено.

Тя изхлипа и гневът му се уталожи.

— Съжалявам, Джон. Изобщо не съм имала намерение да те нараня или да те държа настрана.

Изведнъж той не знаеше накъде да погледне.

— Аз също съжалявам. Нервите ми са изопнати.

Рейчъл продължи да хлипа. Тя едва сега осъзнаваше през какво го бе накарала да премине през последните дни. Беше изчезнала без следа, а всичко, което Джон можеше да направи, бе да чака и да се моли. Беше прав за това, че го държи на разстояние.

Той искаше нейната любов, не само тялото ѝ. Разбираше го, но не можеше да му даде онова, което той най-много искаше. Дори и да искаше да го направи, не можеше. Обичаше Джонатан, но същевременно мисълта да се отдаде на една по-трайна връзка я ужасяваше. Ако се преместеше при него, това би означавало повече да няма свое пространство. Същото се бе случило и с бившия ѝ приятел Грант Милър — страхът да се отдаде напълно и безусловно.

Никога не бе имала други сериозни връзки, само краткотрайни флиртове. Може би истинските връзки не бяха за нея. Но не мислеше, че Джон би приел тази реалност.

Това би означавало край на всичко, което имаха заедно, а честно казано тя не искаше то да свършва. Обичаше го твърде много, за да допусне това да се случи.

Избърса горещите си сълзи.

— Какво ще правим сега?

Той помисли над това.

— Като начало, да спрем да говорим за Лестър. Темата е болезнена и потиска и двамата ни. Но мога ли да предложа още нещо?

— Давай.

— Не е ли редно да те прегледа лекар? Искам да кажа, кой знае какво друго може да не е наред, освен загубата на памет?

— Имам цицина на главата и няколко драскотини, това е всичко. Не е толкова зле.

— Ти не си лекар.

— Добре съм, Джон. Просто съм малко объркана и изтощена.

— Какъв инат — въздъхна той. — Добре, ще склуча с теб сделка. Ако сметна за необходимо, ще те заведа на лекар. И няма да слушам никакви аргументи.

— Добре. Приемам сделката.

— Всеки разумен човек ще я кара по-полека няколко дни след преживяване като твоето. Но не и ти.

— Не, не и аз. Аз не съм като другите и вероятно не съм много разумна — тонът на Рейчъл стана топъл и любящ. — Съжалявам, че те държа настрана от толкова неща, Джон. И за това, че не ти позволих да дойдеш с мен на погребението. Не си спомням какво съм казала, преди да тръгна, но направих огромна грешка. Съжалявам. Наистина.

След малка пауза, тя продължи малко по-делово:

— На погребението сигурно съм разговаряла с леля ми и майката на Джени. Трябва да отидем да поговорим с тях.

— Да, мисля, че си права. Има и още нещо, което трябва да свършим. — Срецна озадачения ѝ поглед. — Какво има в пощенската ти кутия?

— Какво?

— Изгубила си мобилния си телефон, но в компютъра ти би трябвало да има имейли, писма, съобщения от фейсбук, такива неща. Не мислиш ли, че там може да открием някои интересни неща? Неща, които те свързват с Джени?

— Но компютърът ми е в Англия.

— Джефри би могъл да провери файловете ти, ако му позволиш.

— Повечето ми лични имейли са на лаптопа вкъщи.

— Ключът за твоя апартамент е у дома, мога да помоля Джефри да го вземе оттам. Той може да влезе, защото Сам има ключ.

Сам — Саманта Бикърс — беше съседка на Джонатан. Почистваше жилището му веднъж седмично.

Рейчъл прехапа устни. Идеята Джефри Коумс да се рови в личните ѝ файлове не ѝ допадна, но май нямаше голям избор.

— Добре, направи го. Не очаквам да намери нещо, но няма да сме сигурни, докато не проверим.

— Веднага ще се обадя на Джефри — каза Джон.

Джон предаде накратко новините на Джефри. Каза му, че е с Рейчъл и че е важно да проверят компютъра ѝ за вероятни писма или бележки от Джени. Джефри обеща да помогне, без да издава с нищо, че намира молбата за необикновена.

После позвъни на леля Елизабет. Извини се за това, че не беше отишъл предишния ден. Леля Елизабет измърмори недоволно нещо за това как бе чакала напразно, но той я омилостиви като ѝ каза, че двамата ще пристигнат колкото е възможно по-скоро.

Изкъпаха се заедно. След като се изтри с хавлията, Рейчъл с отчаяние се сети, че няма чисти дрехи. Нямаше дори чист комплект бельо.

— Нямам и никакви пари — оплака се тя. — Чувствам се сякаш съм напълно зависима от теб.

— Харесва ми това чувство — усмихна се той. — Така или иначе трябва да отидем да напазаруваме, тъй като в хладилника няма храна. Защо да не хапнем по един сандвич в супермаркета в Абойн и да напазаруваме оттам.

Рейчъл се съгласи и тръгнаха. Джон я следеше с орлов поглед, държеше се почти като неин бодигард. Все още се страхуваше за

нейното физическо и психическо здраве, физически му изглеждаше добре. Но дали беше в добра форма умствено? От един приятел в армията, ветеран от Ирак, знаеше нещичко за амнезията. Той прекарал остър пристъп на амнезия, след като бил ранен при едно нападение и видял как най-добрият му приятел бил пръснат на парчета от сухопътна мина. Приятелят на Джон никога не бе възстановил напълно паметта си за събитията непосредствено около момента на тази опустошителна травма.

Хапнаха по един сандвич и купиха някои продукти — месо, яйца, зеленчуци, хляб. Рейчъл също така натовари мляко и газирана вода в своята количка. Когато стигнаха до щанда с дамско бельо, лицето ѝ помръкна.

— Гледай какво ме карат да нося. Тези неща са направо ужасни! Това и баба ми не би го обула. Наистина ли могат да предложат само това?

Джонатан си наложи пряко сили да се сдържи да не се разсмее на глас. Плати покупките им и се върнаха при колата. След като пристигнаха в къщата и прибраха продуктите, Джон каза:

— Слушай. Днес може малко да разпуснем и да продължим да правим каквото правихме вчера.

Тя поклати глава.

— Не мога просто да стоя тук, Джон. Ще полудея.

— И си сигурна, че не искаш да те види лекар, ей така, просто за всеки случай?

— Нищо ми няма — отговори тя твърдо.

— Сигурна си, че няма да припаднеш?

— Съвсем сигурна — натърти тя.

— В такъв случай, имам предложение за теб.

— Цялата съм слух.

— Ще отидем да видим леля ти и майката на Джени, докато Джефри проверява твоя лаптоп. Но първо трябва да се върнем в гората.

Тя премигна.

— Уайтмонт — уточни той. — Трябва да намерим мястото, откъдето си дошла. Ако се върнем оттам назад по твоите стъпки, къде ли ще ни отведе?

Видя неохотата, изписана на лицето ѝ.

— Страх ли те е?

— Да.

— Рейчъл, наистина не е *необходимо* да го правим днес. Знаеш, че по-скоро бих почакал до утре, да ти дадем малко истинска почивка.

Тя размаха пръст срещу него.

— Трябва да го направя, Джон. Трябва да открия какво ми се е случило. И трябва да разбера какво е станало с Джени и по какъв начин тя е свързана с това. Знам, че е свързана, но не знам как. Нямаме време за губене.

— Да се обадим ли на Стивън и да го помолим да дойде с нас? — попита Джон. — Той помни мястото, където едва не те е блъснал с колата. Може да се опитаме да намерим пътеката, по която си стигнала дотам.

— Назад към моето минало — тихо каза тя и затвори ума си пред ужаса на всичко това.

II

ВЪЛЧАТА ГЛАВА

Покрай тях прелиташе хълмист пейзаж. Рейчъл почти не го забелязваше. Мислеше, че Джонатан вероятно има право. Трябваше да си даде един-два дни почивка. Но тя не разполагаше с толкова време. Беше тласкана от непознат демон и трябваше да продължи.

Джон се беше обадил на Стивън да попита дали би имал нещо против да ги придружи до хълмовете край Уайтмонт, където беше намерил Рейчъл.

— Разбира се, ще дойда — беше отговорил възрастният човек и сега бяха на път да го вземат.

Рейчъл се застави да помисли още веднъж какво може да е правила от понеделник нататък.

— Погребението... — наруши мълчанието тя. — Трябват ми подробности. Какво ти казах по телефона онази нощ? Разкажи ми колкото може по-подробно.

Джон се беше взрял напред.

— Ами, службата е била в църквата Свети Никола, в Абърдийн.

— В Абърдийн ли? Не в Гленвил?

— Не, в Абърдийн. Оттам са повечето роднини на Джени, ако си спомняш.

— Да — потвърди тя, — старите неща ги помня.

— Погребали са я в семейната гробница при нейните баба и дядо и баща ѝ. Ти си произнесла прощално слово, което развълнувало хората до сълзи, включително Елизабет, но ти вече знаеш това.

— Това трябва да е било страшен шок за майката на Джени, Грейс Дугал — каза тя съчувствено. — Най-напред е изгубила съпруга си, сега и Джени. Никой не ѝ остана.

— Бедната жена — тихо каза Джонатан.

— Тя как се е държала?

— Ти каза, че била силна предвид обстоятелствата.

— Друго какво?

— Каза също така, че имало много хора на службата, включително целия редакторски състав на *Джърнъл* и хора, които не

си виждала от много време.

— Например?

— Кейт, например.

— Кейти Дългокраката?

— Същата.

— Все така луда ли?

— Не ми каза.

В миналото Кейт Мичъл беше известна с това, че скачаше от едно момче на друго. Но независимо кого закарваше вкъщи, според Кейт той винаги се оказваше пъзльо, глупак или странна птица. Тази жена имаше неутолим апетит за мъже и секс. Също така притежаваше заоблено, чувствено тяло, към което мъжете биваха привлечени като пеперуди към пламък. Но ѝ липсваше здравият разум да задържи своята плячка за повече от две седмици. Никой не можеше да издържи задълго натрапчивия характер на Кейт. Въпреки това тя беше добра приятелка на Джени. Те си приличаха — поне си бяха приличали — по своя огнен темперамент.

— Е, мога да си представя, че е същата. Кой друг е присъствал там?

Джон се почеса по главата.

— Ами, Лестър, разбира се. Крис. Тони. Карла. Уилям...

— Кой Уилям?

— Уилям Нейбигинг.

— Разбира се, онова конте.

Никога не беше харесвала Уилям Нейбигинг. Беше най-докачливият човек, когото познаваше. И най-малкото нещо, което му кажеш, можеше да го накара да подскочи. Рейчъл рядко се караше с хората, но понякога той можеше да накара кръвта ѝ да кипне, когато се бе почувствал „оскърбен“ от нещо, което беше казала или направила.

— Аз говорила ли съм с Уил?

Джонатан сви рамене в отговор.

— Бени е бил там...

— Дебелия Бен Макгрегър?

— И Ед Лайънс от Странноприемница Стронмиър. Джени прекарала там нощта, преди да тръгне да изкачва планината.

— Винаги го е правила. Ед я приемаше да ношува в хотела му безплатно. Бяха добри приятели. Винаги съм си мислила, че Ед

изпитва нещо към Джени.

— Може би. Във всеки случай, вероятно той е последният човек, който я е видял жива.

Тя смръщи лице; всичко беше толкова сложно.

— Доколкото знаеш, случило ли се е нещо по време на службата, което може да подскаже какво е станало после с мен? Казах ли ти да съм обсъждала нещо с тези хора?

— Не.

За известно време той не каза нищо; нито тя.

Щом пристигнаха в дома на семейство Маккензи, Стивън и Елън обсипаха Рейчъл с въпроси. Тя се престори на весела и им каза, че се чувства по-добре. Не, все още не си спомня много неща, но нали затова е тук — за да мине обратно по стъпките си и да се опита да си спомни.

След като изпиха по чаша чай — по настояване на Елън — тримата седнаха в пасата на Джон. Рейчъл седна на задната седалка, а Стивън беше отпред до Джон, за да му дава указания. Джон намали скоростта там, където Стивън му каза, и спряха отстрани край пътя.

Стивън погледна към нея.

— Това е мястото, Рейчъл, помниш ли го?

— Така мисля. От коя посока бях дошла?

— Предполагам откъм Кътбърт — отговори Стивън.

— Кътбърт ли?

— Луксозен жилищен квартал, хей там, зад завоя.

— Покажи ми го.

Стивън посочи напред:

— Тръгни по пътя нататък, Джон.

От лявата им страна имаше сравнително тясна ивица асфалт. Рейчъл видя дупките по повърхността ѝ и веднага позна пътя. Джон зави рязко по нея.

— Да — каза предпазливо тя. — Спомням си, че вървах оттук.

Стивън посочи с палеца си назад:

— А после спря наред магистралата ей там.

— За мое щастие спирачките ти са били в ред.

Малкият път свърши в самия край на гора от яки борове, сред които имаше пръснати тук-там къщи от тухла и дърво. Спомни си, че ги беше видяла предишния ден.

— Спри колата, Джон — обяви Стивън. — По-нататък ще трябва да вървим пеша.

Джон паркира и всички слязоха. Рейчъл вдиша опияняващия аромат на гората.

— А сега, Рейчъл? Откъде дойде? — попита Джон.

— Чакай да помисля.

Тръгна да върви покрай къщите към един край, в който преобладаваше великолепната зеленина на ливадите по хълмовете. Какво беше правила тук? И какво общо имаше между присъствието ѝ на това място и Джени, за която казваха, че е била на западния бряг?

— Помогни ми малко — обърна се тя към Стивън. — Ясно си спомням, че чух течаща вода в поток или нещо такова. Знаеш ли тук някъде да има ручей или река?

— Да, знам една рекичка — отговори Стивън. — Дори има малък водопад. Вървете след мен.

Той ги поведе и всички тръгнаха към поляните в подножието на хълма; склоновете и върховете бяха покрити с гъсти дървета и храсти. От другата страна на малко дървено мостче започваше туристическа пътека.

Не си спомни да е минавала предишния ден по моста.

След около четиристотин метра пътеката се стесни. Минаха покрай бълбукащите води на един поток, който течеше от хълма надолу.

Стивън спря.

— Нещо изглежда ли ти познато?

Рейчъл се огледа. Небето беше сравнително ясно, а слънчевите лъчи добавяха приятен оттенък към зеленината на моравите и горите. Не виждаше нищо, което да може да разпознае с положителност.

— Нека да повървим още — предложи тя.

Така и направиха.

Туристическата пътека ги отведе в гората. Но колкото по-нататък вървяха, толкова по-неспокойна ставаше Рейчъл. Вчера, когато си отвори очите, беше тъмно и тя едва ли бе могла да види много. По време на обърканото си залитане по надолнището на хълма беше

съвсем дезориентирана. Не бе обръщала внимание на заобикалящото я, докато не стигна близо до къщите и главния път, където Стивън едва не я прегази.

Рейчъл си помисли за първото посещение на Джени преди години, след като тя се бе преместила от Абърдийн в Лондон. Една вечер Джени излезе, за да купи пица или хамбургер. Върна се чак след час. Оказа се, че се беше изгубила; не бе успяла да намери апартамента на Рейчъл сред лабиринта от идентични градски улици. Тази гора за Рейчъл беше безкрайно по-голямо предизвикателство.

Докато вървяха по-навътре, гората ставаше по-гъста, а пътеката по-несигурна. Все още чуваха под тях да тече вода в някаква долчинка, скрита от дребни дървета, папрати, други растения и храсти.

Наистина изглеждаше познато, но това ли беше същата пътека, по която бе вървяла вчера сутринта?

Мисли, Рейчъл. Мисли здраво.

Но колкото и да се опитваше, не можеше да е сигурна. Спря. Джон и Стивън ѝ хвърлиха въпросителен поглед.

— Може да съм била някъде тук — размишляваше тя. — Може да съм била ей там, долу, до водата. — И посочи почти невидимия поток под тях. — Спомням си, че се покатерих и намерих пътя към Кътбърт на дневна светлина. Но също така може да е било друг поток в друга част на гората. Честна дума, не знам.

— Добре — каза Стивън. — Просто ще повървим още малко.

Повървяха още петнайсетина минути, докато стигнаха до водопада. Разпенената вода се изсипваше по стръмния планински склон. Рейчъл беше сигурна, че не е била там. Замислено се взря надолу към пяната, която се отдалечаваше от покритите с мъх скали под водопада.

— Тук наоколо има ли други туристически пътеки? — попита тя. — Други потоци или ручей?

Стивън повдигна рамене.

— Има, тези гори са много обширни. Има ли нещо *по-конкретно*, което си спомняш?

— Добър въпрос. Но не, няма.

След това си припомни своя кошмар, ръмжащите звуци в тъмното и попита:

— Стивън, наоколо има ли диви кучета?

Той се намръщи.

— Диви кучета?

— Или други... животни? Хищници?

— Предполагам, че може да си попаднала на някакви неопитомени кучета, скитащи наоколо. Защо питаш?

Рейчъл силно се замисли. Беше стояла на някакво тъмно място, може би някаква сграда, или нещо като изба? Къде човек може да открие изба в тези гори?

Зададе този въпрос на Стивън, който се почеса по тила, докато мислеше.

— Може би стари развалини — добави тя, — или някакъв подземен склад. Тук наоколо има ли нещо подобно?

Стивън я погледна с празен поглед и поклати глава:

— Съжалявам, Рейчъл, не знам за такова нещо.

— Много лошо — въздъхна тя.

Изследваха гората още около час и половина и Рейчъл съвсем изгуби търпение. Накрая се отказа.

— Наистина нямаш представа къде си била, нали? — каза Джон.

— Не — отговори тя обезсърчена. — Свестих се, но не знам къде. Не забравяй, че също така съм прекарала известно време същата нощ в скитане из гората. Все едно да дириш игла в купа сено.

Джон и Стивън мълчаха.

— Колкото до това къде съм била *преди* да се свестя... — тя отново повдигна рамене.

— Добре тогава — обади се Джон, — да вървим. Поне опитаме.

По пътя назад към колата Рейчъл изведнъж доби впечатлението, че някой я гледа сред листака. Зли очи, скрити в зеленото, я гледаха втренчено. Тя надзърна през рамо, но не видя нищо заплашително. Все пак ускори крачка.

— Вие двамата не искате ли да хапнете малко на обяд? — предложи Стивън, докато пътуваха обратно към неговата къща.

Джон хвърли поглед към Рейчъл, която каза:

— Благодаря, Стивън, но ще трябва да го отложим за някой друг път. Трябва да се видя с някои познати, които биха могли да ми помогнат да сглобя този пъзел.

— Разбирам — кимна той. — Само се пази, обещавай ми.

— Аз съм голямо момиче, Стивън. Всичко ще е наред.

— И имаш Джонатан.

— И имам Джонатан. Той ще се погрижи да не скачам, преди да съм погледнала.

В колата, на път от Уайтмонт до Гленвил, след като оставиха Стивън, Джон позвъни на Елизабет. Попита я дали ще е удобно, ако дойдат веднага.

— Добре — чу го Рейчъл да казва. — На път сме... Да, с колата сме. Разбира се, с удоволствие ще останем за обяд. Благодаря, Елизабет.

Тъкмо се канеше да затвори, когато Елизабет очевидно добави нещо за последно:

— Знам, че казах същото и вчера, но този път ти обещавам, идваме. Ще се видим след малко.

Напъха мобилния в джоба си.

— Какво ще й кажем за тебе?

— За мен ли?

— Не съм й обяснявал, че беше изчезнала за два дни.

Тя се усмихна уморено.

— Леля ми е мила жена, но ако научи какво ми се е случило, направо ще пощурее.

— Но искаш да я накараш да говори. Това означава, че трябва да й окажем доверие.

— Може би — въздъхна тя. — Нека да видим как ще се развият нещата.

По пътя към къщата на леля Елизабет Рейчъл не можеше да се отърве от странното усещане, че макар да бяха оставили хълмовете край Уайтмонт зад гърба си, онези очи, които въображението й бе видяло сред листата, продължаваха да я следят.

Когато Джон влезе в Гленвил, Рейчъл си припомни познатите сиви гранитни къщи и се замисли за миналите дни. Тогава тук живееха по-малко хора, днес улиците бяха по-оживени. Гленвил беше мястото на нейното детство, противоположност на Париж, където бе родена и отгледана нейната майка и където Рейчъл с родителите си ходеше на гости при роднини поне веднъж годишно. Рейчъл имаше усет за езици и говореше френски почти гладко, но Париж никога не ѝ бе допадал особено.

В Гленвил бе познавала всички. Джени Дугал беше само на осем години, когато родителите ѝ се преместиха от Абърдийн в Гленвил. Рейчъл беше една година по-малка от Джени и скоро двете станаха големи приятелки. Не след дълго правеха всичко заедно, макар че винаги Джени беше тази, която решаваше какво ще правят. Тя се налагаше още оттогава.

Подминаха една изоставена къща на улица Адросан. Прозорците бяха обковани с дъски, а там, където някога е било малка градинка, растяха бурени. Докато Джон минаваше покрай нея, без да се замисли, Рейчъл държа очите си залепени за нея колкото беше възможно, мислейки за жената, която някога бе живяла там.

Госпожа Уайт имаше кръгове под очите като торбички с пясък, както смешно ги наричаше Джени. От време на време Рейчъл се бе сблъсквала с госпожа Уайт в хранителния магазин на ъгъла на улица Адросан, откъдето си купуваше червено Джони Уокър. Сандра Моа, продавачката, знаеше точно какво обича да пие Бевърли Уайт и се радваше на компанията ѝ. Леля Елизабет обаче мразеше Бевърли. Неведнъж бе съветвала Рейчъл да не разговаря с нея или със съпруга ѝ Дик, когото Елизабет намираще за още по-лош. Рейчъл винаги слушаше леля си, но когато един ден видя Бевърли да плеви малката си градинка, тя все пак се приближи до нея. Бевърли я попита как вървят нещата и изглеждаше истински заинтересувана. След това не мина много време и Рейчъл започна да говори с Бевърли по-редовно и да ѝ помага в градинката.

Когато един ден госпожа Уайт ѝ предложи лимонада, Рейчъл за първи път видя как изглежда отвътре къщата на Бевърли и нейния съпруг. След като сервира на Рейчъл чаша лимонада, госпожа Уайт смяташе да сипе за себе си чаша скоч; но като хвърли поглед към Рейчъл, реши да не го прави.

— Днес няма да пия, не мисля — рече тя и си наля също лимонада.

Тя и Бевърли Уайт станаха приятелки и Рейчъл никога не я видя да изпива и капка уиски. Може би Бевърли грабваше бутилката веднага щом Рейчъл излизаше през вратата, но никога не го правеше, когато Рейчъл идваше на гости, което се случваше често.

После един ден, няколко години по-късно, научи, че Бевърли е приета в болница. Рейчъл придружаваше Дик толкова често, колкото ѝ се отдаваше случай, за да види приятелката си. Бевърли беше сериозно болна, имаше тумор в мозъка и здравето ѝ бързо се влошаваше. Единственият човек, който омаловажаваше нещата и казваше, че тя скоро ще се прибере вкъщи, беше самата Бевърли.

Обаче след това всичко тръгна надолу с шеметна скорост. Но до самия край тя беше останала весела и близка с Дик и Рейчъл. Само през последните дни стана жертва на агресивни люшкания на настроението — естествена последица от болестта.

Една мрачна дъждовна сутрин телефонът иззвъня много рано. С глух глас Дик съобщи на Рейчъл, че Бевърли бе починала през нощта.

— Ти беше една от най-добрите ѝ приятелки приживе — успя да промълви Дик, а Рейчъл искрено си поплака.

Дори и днес, на път към леля Елизабет, споменът за онова обаждане извикваше сълзи в очите ѝ.

Елизабет Крейг имаше все същата кестенява коса, без сиво в нея, но видимо беше отслабнала — може би, помисли си Рейчъл, най-сетне бе започнала онази диета, за която постоянно говореше. Също така стоеше малко по-приведена от последния път през март, когато Рейчъл я видя. Разбира се, вероятно беше забелязала същите неща преди няколко дни, но това бе изгубено с паметта ѝ.

Лелята поздрави топло нея и Джонатан и ги покани вътре. Първото нещо, което поиска да узнае, беше защо Рейчъл не бе отишла

по-рано. Рейчъл уклончиво отговори, че бяха възникнали други неща.

Елизабет я огледа внимателно.

— Не изглеждаш много добре. Издрана си по лицето и ръцете, очите ти са зачервени. Ударена си отзад на главата. Как се случи всичко това?

— Глупав инцидент — отговори Рейчъл. — Паднах по стълбите.

За малко да каже, че се е случило у дома, в Англия. После се сети, че на погребението в понеделник не е била наранена.

— Струва ми се, че си била на погребението в понеделник.

Лелята ѝ отправи подозрителен поглед, но не повдигна повече въпроса. Вместо това започна да говори за Джени. И за Грейс, майката на Джени. За това колко ужасно е всичко, как цялото село е покрусено. Бедната, бедната Грейс. Никой не заслужава такова нещо. Не и Джени. Такава ужасна, ужасна трагедия.

— За щастие — заключи Елизабет, — Бети се грижи за нея.

— Бети Мюър? — попита Рейчъл.

Това беше съседката на Грейс.

— Да, много е загрижена за Грейс. Кога мислиш да отидеш да я видиш?

Аха, каза си тя, значи още не съм ходила да я видя.

Елизабет сложи на масата чинии, подреди прибори, хляб и нарязано на филийки студено месо. Влезе в кухнята, за да завърши зеленчуковата супа, която готвеше, и Рейчъл отиде с нея.

— Странно е, не мислиш ли — попита небрежно, — как е паднала Джени? Как, за бога, е могло да се случи?

— Беше ужасно — поклати глава леля ѝ, — така трагично.

Рейчъл заключи, че леля ѝ, подобно на всички останали, не виждаше причина да постави под съмнение смъртта на Джени.

— Сякаш целият ми живот рухна, когато научих — продължи Рейчъл, макар да нямаше такъв спомен.

— Но поне отново говориш — отбеляза леля ѝ. — В понеделник почти не каза нищо.

Почти нищо? Това не помага кой знае колко.

— Толкова беше тъжна — продължи леля ѝ. — О, чувствах се ужасно, особено заради теб, Рейчъл. Твоята реч в църквата беше толкова красива, така говори за Джени, за това колко е била пълна с

живот и колко много продължава да означава за тебе. Накара ме да си помисля за...

Елизабет спря, загледана замислено в моркова, който стържеше с малък нож. Мълчанието се проточи неловко. Рейчъл почувства нервно потрепване в стомаха си, докато разбъркваше супата с дървена лъжица.

— За какво те накара да си мислиш, лелче?

Елизабет примигна няколко пъти, сякаш се бореше с трудни емоции. Рейчъл сложи ръка на гърба ѝ.

— Добре ли си?

Леля ѝ махна с ръка през сълзи.

— Така съжалявам, Рейчъл. За малко се увлякох. Толкова се радвам да те видя. Наистина.

— Разбирам, леличко. Но за какво те накара да мислиш? — настоя тя.

Елизабет се стегна и продължи с по-твърд глас:

— Някога си мислех, че вие двете ще се отдалечите една от друга, защото ти замина преди толкова време. Но разстоянието и времето не оказаха влияние. Вие продължихте да се държите като близначки.

— Благодаря, лелю — прошепна Рейчъл и почувства как и в нейното гърло се надигна буца. — Всичко, което казваш, е вярно.

Разговорът с леля ѝ за Джени направи по-лесно за Рейчъл да повярва, че в крайна сметка греши и че Джени *наистина* е мъртва. И двете бяха изгубили човек, който беше близък и скъп за тях. Може би, помисли си тя, отказваше да повярва, че Джени я няма, защото разстроеният ѝ ум я подвеждаше да вярва, че е още жива — теория, която, разгледана с хладен разум, бе напълно безсмислена.

После, за изненада на Рейчъл, лелята сякаш съвсем забрави за Джени и погребението. Започна да бърбори лекомислено за своята градина и колко време прекарва в нея със съседа Хърб. Той е такъв сладур, говореше тя. Правел всичко за нея. Ходел в магазина вместо нея, купувал ѝ растения, поправял неща, когато се счупят.

Рейчъл се зачуди да не би Хърб да ухажва леля ѝ? Беше изгубил съпругата си, и Елизабет бе изгубила мъжа си, а и двамата бяха близки по възраст. Каквато и да беше връзката им, те се радваха на взаимната си компания и Рейчъл остана доволна от това.

След Хърб поговориха за Уини, дъщеря на една от сестрите на Елизабет, която живееше на западния бряг. Наскоро бе имала рожден ден и Елизабет планираше да ѝ отиде на гости по-следващата седмица. Точно след смъртта на Джени не ѝ се беше искало да ходи там, но сега смяташе и дори очакваше момента с нетърпение. Елизабет бе силно привързана към семейството си. Най-много обичаше децата на двете си сестри. Рейчъл винаги беше подозирала, че това е защото самата тя нямаше свои деца. Беше искала да има, но тя и чичо Гордън никога не бяха имали свои деца, кой знае поради каква причина. Двамата с Гордън бяха обмисляли възможността да си осиновят, но той не желаше. Искаше деца от неговата кръв и плът, а ако това не бе възможно, то по-скоро би предпочел да няма никакви. Елизабет беше приела това. Още едно нещо, типично за леля ѝ. Беше мила и послушна и въпрос не можеше да става да застане срещу съпруга си. Рейчъл бе съвсем различен тип жена, както Джонатан знаеше от доста време насам.

Умът ѝ се понесе нанякъде и тя се загледа през прозореца. Там, в короната на дъба между къщите на Елизабет и Хърб, видя сиво-бяла граблива птица. Птицата обърна главата си към нея, черните, подобни на мъниста очи отправиха зъл поглед, а човката ѝ беше голяма и достатъчно остра, за да ѝ изкълве очите. Рейчъл рязко си пое дъх и се обърна точно в момента, когато Джон дойде от дневната в кухнята.

— Кога ще обядваме? — весело попита той.

След като се сбогуваха с Елизабет и отново излязоха отвън, Джонатан каза:

— Ти не ѝ каза кой знае какво за себе си. Тя каза ли ти нещо изобщо? Колко знае?

— Не знае нищо. Говорих с нея в кухнята. Очевидно съм била много мълчалива в понеделник. Освен речта в църквата, май не съм казала или направила почти нищо друго.

— А сега какво искаш да направим?

— Предлагам да посетим Грейс Дугал. Трябва да говоря с нея. Според леля ми, не съм я виждала от погребението насам, а щом леля ми казва така, значи е истина. Тя е селският глашатай.

— Добре, да вървим.

Запали колата. Рейчъл му описа пътя и след няколко минути бяха пред къщата на Грейс на главната улица. Над масивната червено-

кафява входна врата имаше нарисуван щит, в който с печатни букви пишеше: НОЩУВКА & ЗАКУСКА. Грейс беше основала собствен пансион, след като Джени напусна дома и Грейс разбра, че Елизабет изкарва добри пари като дава под наем Ардроу Хаус. Под щита имаше табелка с името: РОЗА, а под него: „Стая с баня — 20 лири“. От двете страни на вратата бяха посадени червени и жълти цветя, а на дъската зад стъклото на прозореца бе написано с тебешир: НЯМА СВОБОДНИ СТАИ.

Рейчъл натисна звънеца, но изглеждаше сякаш никой не си беше вкъщи. Надникна през прозореца. Вътре бе тъмно и тихо.

— Да опитаме пак утре — предложи Джонатан.

Тя го погледна.

— Дали да се прибираме у дома или да отидем до Старото колело?

— Да отидем в Старото колело. Лорийн последна те е видяла, преди да изчезнеш, доколкото знам. Имаме още една причина да отидем там. Онзи ключ не е ли още у теб?

— Да, вероятно съм го взела със себе си погрешка.

— Носиш ли го?

— Тук е, в джоба ми.

— Да вървим тогава... ако все още се чувстваш добре.

— Чувствам се добре — увери го тя.

Поеха по А93, за да изминат трийсетте километра от Гленвил до Абърдийн, подминавайки един ресторант от веригата Бифитър (табела, написана с печатни букви, обявяваше: ЗАКУСКА ПРЕЗ ЦЕЛИЯ ДЕН — СЕГА САМО ЗА 5,99); пейзаж, оживен от пурпурни хълмове, безкрайни ливади, ниски огради от сиви камъни и лъкатушещата река Дий, перленосива под дрипавата облачна покривка. От уютната топлина в колата на Рейчъл ѝ се додряма. В замаяното си състояние забрави заключенията, до които беше стигнала в къщата на леля си. Още веднъж повярва, че е на път към апартамента на Джени. Представи си приятелката си вкъщи. Щеше да я прегърне в мига, щом я види.

Спомни си дните, които бяха прекарвали заедно миналия март, когато първите признаци на пролетта пръскаха слабата си топлина, а цветята и листата бяха започнали да напъпват. Джени грееше; напълно беше забравила Лестър Къминг и вълненията, съпроводили скъсването им няколко месеца по-рано. Самата Рейчъл беше срещала Лестър само три пъти. Още първия път, когато го видя, моментално изпита неприязън към този човек. Не можеше да разбере защо бе реагирала така бурно срещу него, но не ѝ трябваше много време, за да разбере. Една синина на бузата на Джени беше първата улика.

Докато гледаше със замъглени очи хълмовете напред, Рейчъл си спомни един туристически преход, който тя и Джени бяха предприели преди няколко години. Когато тръгнаха да изкачват планината, Рейчъл беше по-бавна от Джени и се налагаше да спира често, за да си поема въздух.

Хайде, страхливке! — мъреше я Джени.

Рейчъл не бе приела добре тази забележка. Скърцайки със зъби, скочи напред, вкопчи се в кръста на Джени и я прекатури назад във високата трева.

Страхливка? Аз? Какво те кара да мислиш така? Оставям те да спечелиш, защото не можеш да понесеш когато съм по-бърза от теб!

И тогава Джени се беше разсмяла. Със смях придърпа Рейчъл по-близо до себе си и я целуна. *Обичам те, Рейчъл. Обичам те повече от всичко на света.*

Бяха лудували из високите треви часове наред, скрити под мекото синьо-сиво небе, с първични пориви, едновременно изненадващи и доставящи удоволствие и на двете, задоволяващи желанията си с търсеци пръсти, горещи езици и влажни устни. Бяха сами в рая; принадлежаха си една на друга; нищо не можеше да застане между двете.

Спомените на Рейчъл се понесоха назад към онзи великолепен ден, улавяйки всеки детайл от нейното възхитително голо тяло. Не правеха любов за първи път, но този път беше най-хубаво.

Изхлузи обувките си и подпъхна десния си крак под левия. Затвори очи, опря глава на облегалката и се унесе. Всичко се отдръпна, всичко, освен тъмнина, в която похотливо я гледаха зли очи.

Рейчъл потъна още по-дълбоко в бездната и всяка мисъл изчезна.

Джонатан хвърли поглед настрани към нея, докато шофираше. Приличаше на ангел. Беше обикнал Рейчъл от мига, в който за първи път я видя. И ѝ го беше показвал, понякога съвсем открито.

През ноември миналата година едва не събори офиса си заради нея. Случи се в един късен следобед, в четвъртък. Джефри вече си бе тръгнал за вкъщи. Джон все още си играеше с един доклад, който трябваше да е в офисите на *Ландън Поуст* на другата сутрин.

В четири часа на вратата се позвъни. Рейчъл отвори и миг по-късно покрай нея минаха трима строителни работници. Влязоха в нейната стая, която се намираще до неговата. След малко тя влезе при него тропайки сърдито с крака и се оплака, че тримата хулигани са подредили пневматични чукове. Поиска да знае защо, но единственото, което ѝ казали било, че им е наредено да съборят стената между двете стаи до края на работния ден.

Беше настояла Джонатан да ѝ каже защо е всичко това.

Той продължи да гледа втренчено в компютърния екран, видимо несъзнаващ дълбокото ѝ възмущение.

— Така ли? — спокойно отговори той. — Ами това е хубаво, нали така?

— Хубаво?

— Да — продължи той, като все още не я поглеждаше. — Какво друго трябва да направя?

— Как така какво друго да направиш?

Той продължи да гледа замислено екрана, въздъхна и изтри един ненужен абзац.

— Купувам ти цветя и хубава вечеря, водя те на кино и театър и всичко това отива по дяволите. Струва ми цяло състояние, а какво получавам срещу парите си? Много по-практично е просто да премахна стената. Така ще мога да те виждам и да ти казвам, че те обичам през целия ден.

Тя остана като закована на място.

— Няма да направиш това наистина, нали?

— Почакай и ще видиш.

— Това е изнудване.

Той сви рамене.

— Бих го казал по друг начин, но ти можеш да го наричаш както поискаш.

Секундите изминаваха, а тя не казваше нищо. Той насила държеше очите си залепени за екрана. После тя се запъти към офиса си, но почти веднага се върна.

— Те *наистина* ще съборят стената!

— Да, знам — невъзмутимо отговори той.

— Не мога да повярвам — измърмори Рейчъл повече на себе си, отколкото на него, и пак изтича нататък.

Когато в стената отекна силен трясък, тя отново нахлу в офиса му.

— Те наистина го правят. Събарят стената!

— Чувам.

— Ти напълно ли си изгуби разума?

Той се ухили, облегна се назад в стола и за първи път срещна погледа ѝ. Тя стоеше съвсем объркана.

И тогава...

Тогава ъгълчетата на устата ѝ се извиха в усмивка и тя тръгна към бюрото му. Наведе се и Джон помириша парфюма ѝ.

— Нека да е твоята, мръсник такъв — прошепна в ухото му.

След като строителните работници си заминаха, тя седна на бюрото му и каза провокативно:

— Добре тогава. Какво планираш да правиш с мен?

— Имам всякакви планове.

— Добре, изненадай ме.

Беше я завел в любимия ѝ ресторант, след това в любимия ѝ бар, и двамата се бяха забавлявали страхотно. Но вечерта не свърши дотук. Когато таксито наближи нейния апартамент, той я целуна топло, но сдържано по устните.

— Не толкова бързо — каза тя и се отдръпна леко.

— Не толкова бързо?

— Точно така. Днес следобед ти направи каквото си поиска с мен. Сега аз ще правя каквото си искам с тебе.

И вечерта, която и двамата нямаше *скоро* да забравят, се превърна във вечер, която никой от тях *никога* нямаше да забрави.

На следващата сутрин възторгът се изпари. Рейчъл лежеше до него в леглото също толкова красива и съблазнителна, колкото през блажените часове, в които се любиха, но нещо се бе променило. Точно какво, не можеше веднага да определи.

— Беше страхотно — промълви тя. — Като за войник не си лош любовник.

— Като за някой, който прави уебсайтове, и ти не си зле.

— И как продължаваме оттук нататък?

Гласът ѝ беше изтрезнял и в него долови съмнение.

— Какво имаш предвид?

— Достатъчно пъти съм ти го казвала, Джон. Стабилните връзки не са за мен.

— Господи, Рейчъл, как можеш да кажеш такова нещо след снощи?

— Джон, ти знаеш какво мисля за това.

— Да, но снощи... не означаваше ли нищо за тебе?

— Означава повече, отколкото съзнаваш — отговори тя категорично. — Исках го толкова, колкото и ти, и се наслаждавах на всяка минута. Просто не искам да си мислиш, че аз... Е, знаеш какво имам предвид.

— Боя се, че не разбирам — измърмори с горчивина.

— Да, разбираш. Отлично ме разбираш. Имам нужда от свой живот — отвърна тя и го целуна по бузата, — независимо колко чаровен е мъжът, който съм срещнала, и независимо колко е добър в леглото.

— Рейчъл, обичам те — заекна той. — Мислех, че го разбираш.

— И аз те обичам, Джон, по мой си начин. Но снощи всичко стана, защото ти ме изнуди.

Тя се измъкна от леглото. Той остана да лежи, нежелаящ да повярва на ушите си. Когато чу шума от душа, стана и влезе при нея в душкабината.

— Остана ли малко място за мен?

— Винаги има място за тебе.

— Да ти изтрия гърба?

— Колко кавалерско само.

— Не съм кавалер, просто искам да ти опипам задника. — Насапуниса я. — Как можеш да си толкова сигурна, че искаш да си останеш сама? — попита колебливо.

— Такава ми е природата, мисля.

— Може би с мен ще е различно.

— Не смятам така. И освен това ще изгубим приятелството си.

— Поне опитай, Рейчъл.

Тя поклати глава.

— Това означава ли, че си ми много ядосан?

Той спря да се сапунисва за момент.

— Ядосан ли? Не, просто се опитвам да разбера.

— Може ли да продължим да работим заедно?

— Разбира се, че можем. Не мога да си представя да работя без тебе.

Но бяха започнали да се натрапват сериозни съмнения. Как можеха да продължат живота си, сякаш тези последни няколко часа никога не се бяха случили? Или, ако се бяха случили, не означаваха ли нищо? Той беше неин шеф, а тя негов служител — и само толкова ли?

Но някак си успяха да го постигнат, онази първа нощ беше последвана от други, също толкова страстни. И не се събраха да живеят заедно; Рейчъл го държеше на разстояние отново и отново.

— Искам не просто тялото ти — помоли я в един от случаите. — Искам любовта ти.

— А аз искам само тялото ти — подразни го тя, но целувката ѝ след това беше като целувка на младоженка.

Объркването и отчаянието му нараснаха дотолкова, че започна да обмисля възможността да ѝ отпрати ултиматум. Или да бъдат заедно, или не — и това би било или началото, или краят на всичко. Но накрая реши да не го прави. Толкова я обичаше. Молеше се някой ден, по някакъв начин, да успее истински да завладее сърцето ѝ.

Тя си струваше чакането.

— Рейчъл? Пристигнахме.

Прозя се и протегна ръце.

— Къде?

— В Старото колело. Тук ли си?

— Какво имаш предвид?

— Бълнуваше насън. Не можах да разбера нищо.

Рейчъл потърка лицето си с ръце.

— Е, върнах се. — Видя табелата и окончателно се разбуди. — Да влезем.

Слязоха от колата. Не изпита чувство на дежа вю; наистина не си спомняше, че е отседнала там. Бутна градинската порта, мина по пътеката и позвъни на вратата. Джон я следваше отблизо.

— Каж ми пак как се казваше съдържателката? — прошепна припряно тя.

— Лорийн — прошепна в отговор той.

Миг по-късно ниска, набита, по-възрастна жена отвори вратата.

— Здравей, Лорийн — усмихна се Рейчъл. — Идвам да върна ключа на моята стая. Толкова е глупаво от моя страна да го взема.

Жената прие ключа, без да произнесе нито една дума. Рейчъл хвърли поглед към коридора зад входната врата. Видя застлано с килим антре, полилей, стълбище с масивни дъбови перила.

— Съжалявам — продължи Рейчъл, надявайки се да разчупи леда.

— Няма проблем — рече Лорийн. — Благодаря, че върна ключа.

Тя се наклони да затвори вратата, когато Рейчъл дръзко пристъпи напред.

— Лорийн — спря я тя, — може да си забелязала нещо странно в мен, докато бях тук, особено в понеделник вечерта, когато бях малко объркана. Моята най-добра приятелка почина и погребението... Забеляза ли нещо странно в мен?

Лорийн се поколеба:

— Например какво?

— Ами, може да е всичко. Може би съм казала или направила нещо, което ти се е сторило безсмислено?

— Не, не мога да се сетя за нищо — и Лорийн отново понечи да затвори вратата.

— Може да ти прозвучи много чудно — продължи Рейчъл, решила да говори открито, — но имам загуба на паметта за последните дни. Изглежда съм останала тук до вторник сутринта. Обаче не си спомням това. Паметта ми се появява отново в четвъртък сутринта, което означава, че ми се губят вторник и сряда. Не си спомням нищо от случилото се през онези два дни.

Лорийн зяпна.

— Разбираме, че звучи странно — притече се на помощ Джон, — но Рейчъл говори истината. Смятаме, че ти последна си видяла Рейчъл във вторник сутринта. Първият ни въпрос е: можеш ли да потвърдиш, че Рейчъл е била *тук* във вторник сутринта?

— Да, мога. Тръгна си в онази сутрин.

— Добре. Благодаря. Сега вторият въпрос: случайно да е споменавала къде ще ходи, след като си тръгне оттук?

— Не — отговори Лорийн след кратък размисъл. — Не, не каза. Чакай малко. Да, каза. Спомена някаква селска къща. Каза, че отиваш там.

— Направо натам ли замина? — попита Джон.

— Не знам. Наистина спомена, че ще ходи в селска къща, но не каза кога.

— Очакваше се да остане тук и вторник вечерта — продължи Джон. — Очевидно е имала причина да си тръгне по-рано. Не каза ли Рейчъл каква може да е тази причина? Може би когато е освобождавала стаята и е плащала сметката?

Лорийн поклати глава, беше нащрек.

— Казах ви всичко, което знам. Да не би да съм се забъркала в някаква неприятност?

— Не. В никакъв случай. Просто питаме — каза Рейчъл, опитвайки се да звучи успокояващо.

— Видяла си Рейчъл във вторник, нали? — настоя Джон.

— Да — призна Лорийн.

— *Моля те*, разкажи ни за това.

Лорийн погледна Рейчъл.

— Ти закуси. Не английска закуска, само кроасани и кафе, доколкото помня. След това се качи горе, но скоро слезе долу да уредиш сметката. Трябвало да тръгнеш, така каза. Стори ми се, че много бързаш. В този момент не каза къде отиваш, но беше споменала за селската къща по-рано. Това е всичко. Може ли да спрем дотук? — говореше бързо; очевидно се надяваше Рейчъл и Джон да останат доволни и да си вървят.

— Лорийн — спря я отново Рейчъл, — наистина не те обвиняваме в нищо. Просто искаме информация. Кажи ми, изглеждах ли ти объркана? Разтревожена ли бях за нещо? Бях ли... а-а-а... не съвсем нормална?

— Изглеждаше малко объркана, да — потвърди Лорийн. — Но аз си помислих, че е нормално след всичко, което си преживяла.

— Има ли още нещо, което си спомняш? Макар и да е само една дума? — попита Джон.

Погледът на Лорийн се премести от единия към другия като махало. В очите ѝ се четеше тревога.

— Наистина не мога да ви помогна повече — изрече тя с някаква окончателност.

— И не забрави нещо в стаята си? — попита Джон, който се опитваше да се хване за сламка.

— Не мисля. Но сте добре дошли, ако искате да се качите и да погледнете.

Джон и Рейчъл размениха погледи.

— Не мисля, че ще открием нещо — поклати глава Рейчъл, — но бих била благодарна, ако мога да погледна. Може би стаята ще събуди някакви спомени.

Лорийн протегна дясната си ръка, ключът на стаята беше между двата ѝ пръста.

— Заповядайте.

— Благодаря — кимна Рейчъл. — Стаята горе ли е?

— Да. Втората врата отляво.

Пристъпиха в антрето. Подът под карирания килим изскърца под краката им. Лорийн остана в коридора, докато Рейчъл и Джон се качиха горе.

— Беше много конфузно — тихо каза Рейчъл. — Започвам да вярвам, че не съм съвсем наред с главата.

— Глупости — оспори думите ѝ Джон. — Трябваше да зададем тези въпроси. Имахме ли друг избор?

— Никакъв — трябваше да се съгласи Рейчъл.

Тя отвори вратата на стая № 5. Малка, уютна стая, чийто под беше постлан с червен кариран килим. Над единичното легло висеше картина в кичозно украсена рамка. Изобразяваше ловна сцена сред голи планини. На масата до стената имаше стар телевизор и електрическа кана. Единственото съвременно нещо в стаята беше душкабината в банята.

— Значи тук съм спала в събота, неделя и понеделник вечерта — замисли се тя.

— Така би трябвало да е.

— Не ми изглежда познато — въздъхна тя. Седна отчаяна на единствения стол в стаята. — Какво, за бога, да правя сега?

Джон не беше готов да отговори на този въпрос.

— Не можах да открия онова място в гората — намуси се тя, — а сега отново съм в задънена улица.

— Свършихме достатъчно за днес — успокои я Джон. — И утре е ден. Да почакаме да видим какво ще се случи.

Рейчъл знаеше, че е прав. Не знаеше какво друго да направи, и същевременно имаше толкова много неща, които *трябваше* да направи.

Всеки час, който чакам, може да означава, че е твърде късно за Джени.

Беше мисъл, която се бе загнездила в ума ѝ, колкото и да изглеждала невъзможна. Джонатан беше казал истината за смъртта на приятелката ѝ и за това, че Рейчъл е присъствала на погребението. Леля Елизабет беше казала същото. Всичко изглежда потвърждаваше, че нейната приятелка бе претърпяла фатален инцидент и че Рейчъл се бори с вятърни мелници.

— Какво е това? — изведнъж възкликна Джон. Вдигна нещо, сложено на масата близо до нея. — Ти ли си го нарисувала? — После сам отговори на въпроса си: — Разбира се, че си ти. Познавам стила ти. И, виж, инициалите отдолу: Р. С. Изписваш ги под всички свои работи.

Тя стана от стола и отиде до него. Беше отворил хотелската папка с информация: кафява кожена папка с няколко брошури, рекламиращи Старото колело и туристическите забележителности в района. В ъгъла на най-горната брошура имаше драскулка, направена с химикалка.

Рейчъл се наведе.

— Птица ли е? — предположи. Погледна по-внимателно. — Или прилеп?

Нарисуваното създание донякъде приличаше на прилеп: беше абаносовочерно, с разперени крила. Но имаше още нещо. Главата напомняше тази на вълк, не на птица или прилеп, и бе покрита с нещо, което приличаше на черна козина. Имаше дълги, остри зъби, подаващи се от заострената муцуна.

После изведнъж разбра.

Ужасният спомен я завладя.

Погледна втренчено Джон. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Едва успя да преглътне и да проговори.

— Това е — прошепна тя и гласът ѝ прозвуча като глух грак.

Джон примигна.

— Това е! — извика по-силно този път.

Той повдигна ръце и рамене в онзи универсален жест, който показваше, че няма никаква представа за какво говори.

Тя пое дълбоко въздух и се помъчи да се овладее.

— *Това нещо беше в тъмното при мен!*

Джон я погледна озадачено и вдигна брошурата.

— Какво? Прилеп? Не разбирам...

Рейчъл прекара пръсти през тъмната си коса.

— Това не е прилеп, Джон, то е... Нещо зло. Истинско е и аз го видях... Беше при мене!

Тръпка разтърси тялото ѝ.

Джон огледа внимателно рисунката, после поклати глава:

— Слушай, не знам какво е, но каквото и да е, това, което говориш, е напълно немислимо.

Рейчъл не го чу. Накъсани мисли преминаваха през ума ѝ като писъци в нощта. Беше потиснала толкова ужасни спомени.

После очите ѝ се разшириха още повече.

— *Очевидно съм знаела за това в понеделник, преди да тръгна оттук!*

Джон сложи ръцете си върху раменете ѝ.

— Спокойно, Рейчъл. Успокой се. Прекалено много бързаш, според мен.

Но тя не можеше да го приеме спокойно.

Иначе тя ще умре.

Мисълта я връхлетя като изгаряща заплаха.

— Това... е *истинско*. Кълна се, че е истинско, Джонатан!

Челюстта му увисна.

— Довери ми се. *Моля те*, повярвай ми. Казвам ти истината.

— Добре, Рейчъл. Добре. Хайде да си вървим оттук. Ще вземем рисунката ти с нас.

След като се сбогуваха с Лорийн — която затвори вратата зад гърба им с очевидно облекчение — и отново бяха навън, Джон предложи да седнат някъде, за да съберат мислите си.

Оставиха колата и тръгнаха, потънали в мисли, към един парк. Известно време никой не проговори. После една идея осени Рейчъл.

— Може би на погребението се е случило нещо. Нещо, което обяснява рисунката ми. Трябва да намеря и други хора, с които съм говорила тази седмица.

Джон подритна някакво клонче.

— Съгласен съм. Само че тази... *приумица*, която си нарисувала, е като нещо, изскочило от кошмар. Просто не може да е истинско. — Той спря. — Рейчъл... — започна замислено.

Тя се закова на място и погледът ѝ срещна неговия. Изглеждаше сериозен, разбра, че ще каже нещо, което тя не иска да чуе.

— Ти беше съсипана след смъртта на Джени.

— Да, разбира се.

Полъх на вятъра си поигра с косата ѝ.

— Кой знае какво е минавало през ума ти? Мога да си представя... — той се поколеба.

— Хайде, давай — подкани го тя, — какво искаш да кажеш?
Той прехапа долната си устна.

— Нищо.

Покрай тях мина възрастна двойка. Тя почака да отминат, за да не ги чуват.

— Такива не ми минават, Джон — смърри го. — Какво щеше да кажеш?

Въздъхна.

— Не искаш да приемеш, че Джен е мъртва. Дали рисунката ти няма нещо общо с това?

Как така? — беше първата ѝ мисъл.

— Не те разбирам.

Той се вгледа в далечината.

— Може би рисунката ти е някакъв символ на смъртта. Ти си била толкова изпълнена с тъга след погребението в понеделник, може да си надраскала образа разсеяно, без дори да го съзнаваш. Може би виждаш смъртта като чудовище, което е откъснало Джени от тебе. Продължаваш да отказваш да я приемеш и затова не можеш да повярваш.

Тя отстъпи крачка назад.

— Какво, сега на психиатър ли се правиш?

— Рейчъл, успокой се. Просто предлагам една възможност.

— Искаш да кажеш, че не съм могла да контролирам емоциите си?

— Не съм казал това.

— Знам, че не го каза, но това *искаше да кажеш*.

Той улови ръцете ѝ.

— Нека да не се караме за това. Да го забравим засега. Ще го обсъдим по-късно. Става ли?

Тя не отговори веднага. Мозъкът ѝ работеше.

Въпреки известното изясняване, навсякъде оставаха съмнения. Какво казват за лудите хора? Те вярват, че всички други са луди, освен тях самите. Нещо в нея я предупреди да не пада в този капан, но вече беше прекалено късно.

— Искам да видя гроба ѝ — обяви. — Искам да видя гроба ѝ и жилището ѝ. Просто искам да *видя*.

— Утре?

— Не. Сега.

Джонатан се приготви да каже нещо, но размисли.

— Добре, да го направим.

Първо отидоха до Елмскорт. Рейчъл му показа пътя до квартала, на по-малко от километър от старата част на Абърдийн, по шосе Свети Махар, недалече от Кингс Колидж. Джонатан спря пред облицованата с гранит фасада на жилищната кооперация.

Рейчъл слезе от колата и за няколко минути се вгледа в прозореца на апартамента на Джени, № 23С. После влезе в сградата през отворената врата и се качи по стълбите до втория етаж. Всичко, което Рейчъл виждаше, ѝ беше познато.

— Бях тук. Наскоро.

— Кога? — попита той.

— Трябва да е било точно преди или след погребението.

— Какво прави тук?

Тя сви рамене.

— Не помня.

— Не можеш да влезеш. Нямах ключ.

— Нямам — прехапа устни тя. — Добре, очевидно няма какво да правим тук. Да вървим на гробището.

Малко по-късно Джон бутна високата желязна порта на гробището. По леко хълмистия склон, тук-там осеян с дървета, се простираха редици от надгробни камъни. Тръгнаха по една пътека и тя започна да оглежда келтските кръстове, древните гробници и мраморните плочи на по-новите гробове.

Рейчъл прекоси към фамилната гробница на семейство Дугал, потънала в море от увехнали цветя. Джонатан не казваше нищо, вървеше на разстояние.

Тук ли бяха останките на най-добрата ѝ приятелка? На същото това място ли беше стояла в понеделник след погребалната церемония?

Затвори очи и усети по лицето си топлата ласка на вятъра, докато си мислеше за Джени; смъртта ѝ бе станала по-осезаема, по-реална.

Сълзите набъбнаха и потекоха по бузите ѝ. Не направи усилие да ги избърше.

Почувства как ръката на Джон хвана нейната. Без да каже нито дума, тръгна след него назад към пасата. Когато пристигнаха в Ардроу Хаус, веднага си легна.

Около нея отново имаше мрак, но не бе онзи пълен мрак, в който не виждаш дори ръката пред лицето си. Беше като да стоиш в подземен коридор. От черните стени капеше вода върху каменния под и звукът напомняше капещи кранчета. Познаваше това място! Отпред се появи ярък блясък, сякаш някой светеше насреща ѝ с фенерче. В същия миг зад нея се надигна някаква фигура. Дали не чу шум от пърхащи крила? После се понесе странно громолене. Сърцето ѝ бумтеше в гърлото. Паниката почти я парализира. Побягна, но имаше чувството, че газии в тресавище и изобщо не помръдва напред. Ярката светлина остана недостижимо далече, а крилатото създание зад нея я дебнеше. Почувства как нокти докоснаха гърлото ѝ...

Рейчъл отвори очи. Сърцето ѝ продължаваше да бие в гърлото. Пот щипеше челото ѝ. Джонатан спеше спокойно до нея.

Претърси с очи стаята и видя сенки. Нуждаеше се от малко светлина! С дясната си ръка опипа за нощната лампа и намери ключа. Светна и сенките около леглото ѝ изчезнаха.

Рейчъл се изправи и седна в кревата, скръсти ръце под гърдите си и се залюля.

Онзи крилат демон ме отнесе в леговището си, помисли тя.

Мисълта изникна от нищото; просто изведнъж се появи.

Тази нощ повече не спа.

На сутринта беше изтощена. Не каза на Джон за кошмара си; подозираше, че той вероятно ще предложи някакво психологическо обяснение за него. След закуска позвъни на Грейс Дугал. Този път майката на Джени си беше вкъщи и прие да се види с Рейчъл и Джон по-късно този предиобед.

Джон шофира от Ардрои Хаус обратно към Гленвил и паркира пасата край бордюра. Рейчъл позвъни на звънеца и зачака. Никой не отваряше и тя започна да се притеснява, че в крайна сметка няма никой в къщата, когато тя и Джонатан забелязаха една фигура да се движи зад прозореца. Чуха обръщането на ключ в ключалката, след което вратата се отвори. Пред тях стоеше висока, слаба, изящна на вид жена на около шестдесет, с къса, къдрава сива коса.

Рейчъл се усмихна и протегна ръка:

— Здравей, Грейс.

Грейс сякаш не ги позна; изглеждаше почти безразлична към присъствието им. Имаше болезнен, победен вид. Виждайки майката на Джени да се държи по този начин, Рейчъл се убеди, че Джени наистина е мъртва.

— Може ли да влезем, Грейс? — попита Рейчъл.

Грейс погледна от нея към Джонатан и обратно.

— Да, моля — глухо каза тя.

Влязоха вътре в дневната, където, близо до креслото срещу телевизора, масата беше наредена за четирима. Рафтовете покрай стените бяха претъпкани с книги и купчини списания. Телевизорът работеше; вървеше някакво сутрешно шоу. Грейс го изключи.

— Седнете — рече тя и също седна, със същия празен поглед в очите.

Рейчъл не знаеше откъде да започне. За щастие Грейс направи това вместо нея:

— Не върви много добре — въздъхна тя, — но трябва някак да продължа, нали? Пък и получавам помощ. Приятелките ми са огромна подкрепа. — Скръсти ръце в скута си. — Тази неделя ще готвим

заедно. Преди, в неделя, Джени обикновено идваше и приготвяше яденето — обичаше да готви и беше много добра в това. Но от няколко месеца спря да идва всяка неделя. Заета била, казваше, много заета и в офиса, и вкъщи. Все имало нещо за ремонтиране. Беше се нанесла наскоро, ако си спомняш?

— Помня — потвърди Рейчъл. — Аз ѝ помогнах с боядисването и украсата.

След като Джени беше скъсала с Лестър, бе наела апартамента в Елмскорт. Беше разговаряла със собственика за промените, които може или не може да внася, и бе направила доста дълъг списък.

— Бихте ли искали да пийнете нещо? — попита Грейс.

— Моля те, не си прави труда заради нас — отказа Рейчъл.

— Не, не, не ме затруднявайте. Имам много време. Вече няма за кого да се грижа.

Грейс се надигна от стола си с известно затруднение.

— Да ти помогна? — предложи Рейчъл.

— Не, не, стой тук — каза жената и тръгна към кухнята.

Рейчъл забеляза, че леко накуцва.

Посегна и хвана Джон за ръката. Грейс беше храбра жена. Изгубила съпруга си, когато Джени бе едва на двацет години. А сега бе загинала дъщеря ѝ. Колко може да понесе един човек?

На вратата се позвъни. Звукът стресна Рейчъл. Грейс се появи откъм кухнята и погледна през прозореца.

— Бет, съседката отсреща. Идва да ме вземе за партията бридж. Стана ли вече единайсет?

Рейчъл хвърли поглед към часовника си.

— Да.

Грейс излезе в антрето да отвори вратата. Върна се с друга жена, по-ниска и по-набитата от нея.

— Виж, Бети — обяви тя. — Имам компания. Помниш ли Рейчъл Сондърс, дъщерята на Доналд и Мишел? А това е нейният приятел, Джонатан Лаудър. Рейчъл, помниш Бети Мюър, нали?

Помнеше я. Бети Мюър, жената, за която бе споменала Елизабет. След всичкото това време Бети все още беше съседка на Грейс. Тя започна да излъчва жизнерадост още с влизането си. Рейчъл остана с впечатление, че жената бе взела Грейс под крилото си. Слънчевото

настроение на Бети — което, Рейчъл подозираше, беше отчасти игра — остана почти незабелязано от Грейс.

— Рейчъл? — повтори Бети. — Как си?

Тя се усмихна:

— Добре съм. Радвам се да те видя отново.

Рейчъл нямаше представа как да подхване темата, която бе в ума ѝ. В присъствието на Бети не изглеждаше подходящо да започне да разказва на Грейс за своята амнезия и какво си мисли, че знае за Джени.

— Съжалявам, ако съм ви объркала плановете — каза Рейчъл. — Ако сте се уговорили да играете бридж, ще дойда друг път.

— Бриджът е чак следобед — поясни Грейс. — Бети и аз ще ходим да купим малко продукти и някъде ще прием чай с кейк. Не бързаме.

Рейчъл обходи с поглед дневната на Грейс. Погледът ѝ попадна върху плетивото до полицата на камината. Две сребристосиви игли стърчаха от кълбото прежда. Рейчъл погледна тези игли за плетене и изведнъж се изпоти. Почувства се така замаяна и разтревожена, че едва не припадна.

— Вие двете вървете — каза тя колкото може по-спокойно. — Ние и без това трябва да тръгваме.

Ръкува се с Грейс, каза довиждане на Бети и излезе навън. Пое дълбоко освежаващия въздух.

Грейс я последва навън.

— Рейчъл?

Тя се обърна.

— Да?

Майката на Джени слизаше по стъпалата към нея. Рейчъл разгледа високата, слаба жена и откри, че нещо в нея се бе променило. Празният ѝ поглед беше заменен от нещо като прозрение. Сякаш тя за първи път наистина *видя* Рейчъл.

— С какво се занимаваше тя?

Рейчъл се намръщи.

— Какво искаш да кажеш, Грейс?

— Имам предвид върху какво работеше Джени, преди да загине? Знаеш ли? Ти *знаеш*, нали?

— Върху какво работеше ли? Съжалявам, не разбирам?

Грейс се намръщи и Рейчъл погледна над рамото ѝ към Джонатан, който говореше с Бети на площадката отпред.

— Помогни ми, Грейс — настоя Рейчъл. — Не се чувствам много добре. Моля те, кажи ми какво имаш предвид?

Грейс сякаш гледаше право през Рейчъл.

— Джени ми беше отнета — прошепна като на себе си. — Тя беше отнета от мен.

Джон и Бети се приближаваха към тях откъм площадката. Бети сложи ръка на рамото на Грейс и докосването ѝ развали магията. Изведнъж очите на Грейс отново помръкнаха и краткият лъч на жизненост изчезна.

Сякаш се беше изключила от реалността и болката, за да може да продължи живота си.

— Грейс? — повика я Бети.

— Винаги си добре дошла тук, Рейчъл — усмихна се слабо Грейс. — И ти, Джонатан.

Рейчъл и Джонатан се сбогуваха и тръгнаха назад към колата.

— За какво си говорехте двете току-що? — попита Джонатан. — Съжалявам, ако аз и Бети сме ви прекъснали. Бяхме изчерпали всичко, което можехме да си кажем.

— Явно Джени е работила над нещо — отговори озадачена Рейчъл. — Грейс смяташе, че аз знам какво е било.

— Интересно. Какво имаше предвид?

— Точно това бих искала да знам и аз.

Хотел Гленвил се намираше до църквата в сърцето на селцето. Лъчи жълта слънчева светлина пронизваха оловните облаци, когато Рейчъл и Джон влязоха в кръчмата. Джонатан поръча две чаши чай, докато Рейчъл се оглеждаше. Видя други двама стари клиенти на заведението: по-възрастни мъже, бърбещи лениво с мършавия барман, който се смееше шумно и имаше татуировки по ръцете. На пода между двамата клиенти лежеше огромна немска овчарка, сложила глава върху лапите си.

— Ще ми кажеш ли защо трябваше толкова набързо да си тръгнем от къщата на Грейс? — попита Джон, след като се настаниха на масата в ъгъла.

— Видях чифт игли за плетене да стърчат от един незавършен шал.

Той повдигна вежди и зачака да продължи.

— Изведнъж ми прилоша. Не знам защо. Напомниха ми за нещо зло, нещо болезнено.

Споменът, независимо колко беше неясен, подхранваше убеждението ѝ, че кошмарите, които я преследваха, откакто се озова в гората, наистина се бяха случили.

— Каквото и да съм преживяла — разсъждаваше тя, — трябва да съм видяла игли или нещо подобно на игли.

Спря дотук. Джон беше прекалено голям скептик, прецени тя, за да се зарови по-дълбоко в това.

Той подпря лакти на масата и преплете ръце под брадичката си.

— Разкажи ми за разговора си с Грейс.

— Попита ме с какво се е занимавала Джени. Грейс беше убедена, че е нещо, за което аз би трябвало да знам — и че съм знаела. Също така каза, цитирам, че Джени ѝ е била отнета.

Татуираният барман постави две чаши с чай на масата.

— Наздраве — рече той.

Джон се усмихна, кимна вместо благодарност и отново се обърна към нея.

— Добре, трябва да призная, че казано по този начин, не е същото като да кажеш „тя умря“ — продължи тя. — Добивам усещането, че Грейс може би има някакви свои съмнения.

Той сви рамене.

— Зависи как го погледнеш.

— Съгласна съм, но е важно също как го каза. Гласът ѝ прозвуча така... — тя се намръщи, търсейки думи, които биха изразили по-ясно онова, което искаше да каже Грейс. Но не можа. Самата Рейчъл не знаеше какво е. — Гледаше ме почти умолително — продължи — Сякаш се надяваше, че мога да ѝ кажа нещо, което да потвърди съмненията ѝ. Нещо, което само аз знам — добави тихо тя.

Джон се облегна назад в стола и скръсти ръце зад главата си.

— Преди да тръгнеш за Шотландия, ти имаше всякакви планове. Оставила си онази рисунка в Старото колело. Сега Грейс твърди, че си знаела върху какво е работила Джени точно преди...

Поколеба се.

— ... точно преди да замине за Форт Уилям.

Рейчъл си помисли, поне *този път не каза „преди да умре“*. Той очевидно не вярваше в нейната теория, че Джени още е жива, но беше избрал думите си по начин, който показваше, че все още я подкрепя. Джонатан можеше да я притисне да се върнат вкъщи, най-сетне да приеме трагичния край на Джени и да приключи. Но вероятно разбираше, че ако тя си тръгне от Шотландия без завършек на нещата, никога вече нямаше да намери покой.

— С други думи — продължи Джон, — ставам все по-любопитен какво е последното нещо, за което си говорихте с Джени.

— Нищо особено — бързо отговори тя, — вече ти казах.

— Да, но продължавам да се надявам, че Джефри ще намери нещо в компютъра ти. Вчера сутринта го помолих да провери съобщенията ти в електронната поща, така че вече би трябвало да сме напреднали донякъде. Ако не е открил нищо, надеждата ни е, че ще започнеш да си спомняш повече.

— Обади му се. Да видим докъде е стигнал.

— Добре.

Джон извади своя Блекбъри от джоба на ризата и въведе номера. Джефри отговори веднага. Размениха няколко банални думи, свързани с работата, и Джон го попита дали е проверил лаптопа на Джени.

Рейчъл чу неразбираемото бърборене на Джефри, което идваше от миниатюрния високоговорител на Блекбърито. Джон слушаше, а тя чакаше напрегнато.

— Добре, значи си проверявал снощи и си щял да се обадиш днес следобед — повтори Джон заради нея. — Ами, ние значи те изпреварихме. И? Намери ли нещо интересно?

Джон отново заслуша. Този път мина повече време, преди да каже нещо в отговор. От време на време повдигаше вежди и Рейчъл предположи, че Джефри е открил нещо. Неочаквани шипове се забодоха в червата ѝ. Най-накрая Джон приключи разговора и остави телефона на масата.

— Е, не ме дръж в напрежение — каза тя.

Той отпи от чая си.

— Джефри е открил няколко имейла, разменени между тебе и Джени — каза бавно. — На Джефри повечето от тях не изглеждат важни, освен един. Каза, че веднага ще го препрати на телефона ми.

Той вдигна джиесема си и провери екрана.

— Ето го. — Хвърли поглед на съобщението, след което подаде телефона на Рейчъл. — Ето, прочети го сама.

Тя пое телефона от него и прочете:

Хей, Рейчъл,

Отиваме на планина с Алисън този уикенд. След това ще приключа с това. С двете неща, нали знаеш? Не мога да ги оставя просто така. Сега всичко става едновременно, но просто се случи. Може би ще помоля Чарли за съвет. Но каквото и да каже, трябва да знам. Сигурна съм, че разбираш. Ще ти се обадя веднага след уикенда.

Дж.

Рейчъл прочете краткото съобщение веднъж, после още веднъж, после трети път. Джон чакаше търпеливо. Накрая поклати глава:

— Не знам за какво се отнася. Но тук има доста интересни нишки.

— Съгласен съм.

— Кога го е изпратила? — Потърси да види часа, в който бе пристигнало съобщението. — Петък, 11 юни, 02:38 през нощта — обяви тя. — Изпратила го е посред нощ. — Вдигна поглед. — Това е денят, в който е тръгнала за Форт Уилям.

— Заедно с някаква жена на име Алисън — отбеляза той. — Коя е тя? Мислех, че е отишла сама.

— Алисън Фланаган — обясни Рейчъл. — Приятелка на Джени от групата по аеробика, която също си пада по катеренето. Но не знаех, че тя смята да ходи с Джени този уикенд.

— Какво планираше Джени, след като се върне?

Рейчъл повдигна рамене.

— Тук пише, че ти ще разбереш — настоя той.

— Ами, ако съм знаела наистина, сега съм забравила.

Той кимна.

— Имам чувството, че точно това не ми казваше ти и заради него не искаше да идвам с тебе на погребението.

— Тя не се завърна от онзи уикенд — замислено промърмори Рейчъл. — А три дни след този имейл, в понеделник...

Тя умира, едва не каза.

— ... се случило това — рече вместо това. — И каквото и да си е мислила да ми каже след уикенда... — не можа да продължи.

— Отнесе го със себе си в гроба — довърши Джон вместо нея.

Никой от тях не проговори в продължение на минути, след което той сложи ръката си върху нейната.

— Изглежда този имейл е бил следствие на нещо, което сте обсъждали по-рано. Джефри казва, че още не е открил нещо, което да води към него. Ще му се обадя пак. Искам да съм сигурен, че ще провери всичко много внимателно. Ще ни помогне много, ако успеем да разберем какво си мислила ти по време на тази размяна на имейли.

Тя кимна.

— Можем да опитаме още нещо. Може да говорим с Алисън. После с Чарли.

— Чарли? Колегата ѝ от вестника?

— Да. Бюрата им са едно срещу друго. Той е нещо като баща за нея. Много си говорим за него.

Все още не можеше да говори за Джени в минало време. Джон остави това без коментар.

— Има големи шансове тези хора да ни помогнат да изясним някои неща — продължи тя. — Може също да посетим пак Грейс, но не мисля, че това ще ни доведе донякъде. Ако не беше така, Грейс по-скоро щеше да ми каже, отколкото да ме пита с какво се е занимавала Джени.

— Ти и Джени наистина сте обсъждали нещо — натърти Джон. — Това поне става очевидно от това съобщение. Надявам се Джефри да открие още едно парченце от тази загадка.

— Както каза, може да сме разговаряли само по телефона — охлади ентузиазма му тя. — Съобщението ѝ е изпратено в два и половина през нощта. Очевидно нещо я е тормозило и е имала нужда да го сподели. Но дори и Джени не би ми позвънила по телефона посред нощ, затова може би този път ми е изпратила съобщение в пощата.

— Всичко е възможно — потвърди Джон. — Откъде ще започнем?

— Ще се обадя на Алисън и Чарли.

Рейчъл си припомни Алисън Фланаган. Беше жена, приближаваща четирийсет, слаба, почти толкова енергична, колкото Джени, запален спортист. Беше секретарка, докато междувременно си търсеше друга работа, но е възможно да беше намерила такава откакто за последно се бяха видели, или може би се бе отказала и станала домакиня. Тя беше сред най-близкия приятелски кръг на Джени и Рейчъл я познаваше главно покрай различни празнични поводи. През последните години бе виждала Алисън само няколко пъти.

Алисън вдиган телефона веднага.

— Ало?

— Алисън? Обажда се Рейчъл Сондърс.

— Рейчъл... здравей — отговори жената изненадана.

Рейчъл бе сигурна, че и тя е била на погребението.

Ти какво мислиш, Алисън? Наистина ли вярваш, че в онзи ковчег е била Джени? Не вярваш, нали? Какво всъщност се случи във Форт Уилям?

Беше ли говорила с нея? Възможно. Затова Рейчъл трябваше внимателно да опипва пътя.

— Прекъсвам ли нещо, Алисън?

— Какво? Не, нищо.

Реша да каже на Алисън, че има нужда да поговорят за неочакваната загуба на нейната приятелка.

— Не мога да го оставя назад, Алисън. Просто не знам как да се справя с това. Затова... Съжалявам, че те притеснявам, но се сетих за тебе, тъй като ти ходеше с Джени в планините...

— Невинаги — прекъсна я Алисън. — Само от време на време и то когато Мартин нямаше нищо против.

Мартин беше съпругът на Алисън, занимаваше се с продажби в голяма компания. Рейчъл го бе виждала два пъти и изобщо не й хареса надутото му излъчване.

— Да, разбира се, но все пак...

— Както ти казах и в понеделник, Рейчъл...

Понеделник? Значи бяха разговаряли? Сега трябваше да е изключително внимателна.

— За малко да отида с нея онзи уикенд — продължи да обяснява Алисън, — но няколко часа преди да тръгнем, в петък сутринта, тя се обади и отмени ангажимента. Ако бях отишла с нея... дали нещата щяха да завършат по-различно?

Защо Джени е отменила ангажимента в последния момент?

— Знам какво имаш предвид — контрира Рейчъл. — Каж ми защо Джени отмени ангажимента? Знам, че би трябвало да помня, но съм забравила.

Алисън въобще не се поколеба.

— Защото не знаеше кога точно ще тръгне и дали изобщо ще тръгне. Предполагам, че е била доста заета. Накрая тръгнала сама. Само ако... Но това са предположения след дъжд качулка, Рейчъл. Не би трябвало да се чувствам виновна затова, нали?

— Не, разбира се не.

— Мартин е на същото мнение.

— Тя с какво беше толкова заета, Алисън?

— Нямам представа. Ако някой знае, това би трябвало да си *ти*.

— Аз бях в Англия, Алисън — отговори уклончиво Рейчъл. — Не можех да водя отчет на всички действия на Джени.

— Не, разбира се, че не — съгласи се Алисън.

— Благодаря за отделеното време, Алисън. Всичко хубаво.
Дочуване.

— Дочуване, Рейчъл. И на теб всичко хубаво.

Рейчъл остави телефона и обобщи за Джон:

— Значи така, Джени е отменила ангажимента няколко часа, след като е изпратила съобщението, което току-що прочете. Излязла пред Алисън с някакво извинение. — Тя се замисли над това. — Не е типично за Джени. Трябва да е планирала нещо, за което не е искала Алисън да знае.

— Възможно е. Или може би гоним сенки.

— Сега ще позвъня на Чарли — каза твърдо Рейчъл.

Точно когато Рейчъл се канеше да набере номера на централата на *Нордърн Джърнъл*, Джон се обади:

— Събота е, може да не е на работа.

— Тогава ще поискам домашния му номер от дежурния.

Позвъни във вестника и от рецепцията отговориха:

— *Нордърн Джърнъл*, добър ден.

Рейчъл не познаваше този глас. Преди във вестника имаха една администраторка на име Денис, но тази беше друга.

— Добър ден. Казвам се Рейчъл Сондърс. Мога ли да говоря с Чарли Уотърс, моля?

— Момент да проверя.

Рейчъл бе включена на изчакване. Докато слушаше някаква звънлива мелодия, тя се запита дали беше разговаряла и с Чарли в понеделник. Със сигурност той е бил на погребението.

Отново се вдигна телефон:

— Рейчъл! — извика Чарли с дрезгав от пушенето глас.

— Здравсти, Чарли.

— Къде си? Още ли си в Шотландия?

— Да, ще бъда за още малко.

— Колко?

— Поне още няколко дни. Ти как си?

— Не много добре — призна той.

— Знам какво имаш предвид. А работата как е?

— Това са странни седмици, Рейчъл. Тя беше нашата Джени.

— Да — каза Рейчъл и гласът ѝ потрепери.

— Но ще трябва да продължим, нали така? Животът продължава. Ти как се справяш? Жал ми беше за тебе, Рейчъл. Аз съм първият, който си го признава, но плаках по време на службата. Твоята реч беше така невероятно вълнуваща. Ти улови същността на Джени както никой друг не би могъл.

Треперенето в гласа ѝ се превърна в буца и не можа да говори.

— Като погледна това празно бюро насреща ми — продължи Чарли, — имам чувството, че всеки момент ще влезе с онази нейна крива усмивчица. Познаваш тази усмивка. Повече от всеки друг.

Той въздъхна шумно.

— Чарли — успя да произнесе тя, — трябва да те помоля за нещо.

— Стреляй.

— Имам чувството, че Джени се е занимавала с нещо, което е било важно за нея. Казвала ли ти е напоследък нещо, което би могло... е, което може да ти се е сторило необичайно?

— Труден въпрос. Нашата Джени вечно беше заета. Не можеше да седи мирно.

— Но не ти ли идва наум нещо необикновено? — настоя Рейчъл. Надеждата ѝ, че Чарли може да предложи някаква нишка, угасваше.

— Ами имаше един материал, на който отделяше много време.

— Какъв материал?

— Нещо свързано с изчезването на някакво момиче. Стар случай. Не е скорошен.

Рейчъл почувства как кръвта ѝ забуча.

— Какво момиче?

— Чакай да видя... Джени правеше от време на време криминални репортажи, както знаеш. Този случай бе свързан с момиче на име Пола Декърс.

— Коя е тя?

— Едно момиче, което изчезна през 1996 година, така беше мисля. Може да е било 95-та.

Рейчъл мислеше усилено.

Пола Декърс. Познавам ли Пола Декърс? Нищо не ѝ идваше наум.

— На времето се вдигна много шум — продължи Чарли. — Изчезването на момиче на шестнайсет или седемнайсет винаги привлича много медийно внимание.

— Намериха ли я? — попита Рейчъл.

— Не. Не откриха нито следа от нея.

— И Джени разследваше случая?

— Да, не за първи път отваряше стар случай като този.

— Изчезнали хора?

— Това да, но също и убийства. Тя беше нашият криминален репортер. Но едва ли ти съобщавам нещо, което не знаеш.

За Рейчъл това не беше новина, но тя се запита защо Джени е била привлечена конкретно към този случай. Дали е било съвпадение? Вероятно не, казваха инстинктите ѝ.

1996? Или 1995? Тогава живеях в Гленвил. Това беше...

По онова време е била почти на четиринайсет.

— Точно кога се занимаваше с този случай? — попита.

— Започна преди две седмици. Не много преди... преди да загине.

— Мога ли да те помоля за услуга?

— Разбира се.

— Може ли да го обсъдим малко по-подробно? Много съм любопитна да узная какво се е опитвала да открие Джени?

— Разбира се. Чакай да погледна във файла, който тя остави. Искаш ли да ти позвъня след това?

— Имаш ли нещо против да дойда в офиса ти?

— Устройва ме.

— Благодаря ти, Чарли.

— Няма защо. Кога искаш да дойдеш?

— Сега имаш ли време? С приятеля ми Джон сме в Гленвил. Можем да пристигнем при теб до час.

— Веднага ли? Имам една статия за довършване... Е, какво, по дяволите, това е важно. Ще се видим тук.

— Благодаря, Чарли.

Пристигнаха в *Нордърн Джърнъл* малко преди три часа. Жената на рецепцията ги помоли да почакаат, докато се обади на Чарли Уотърс. Рейчъл припряно взе един вестник от стойката, прелисти го нервно, след което Чарли застана пред нея. Тя стана и обгърна с ръце дебелия му талия.

— Чарли.

— Здравей, Рейчъл.

Дъхът му силно миришеше на цигари.

— Това е Джонатан.

— Най-накрая се срещнахме. Джени много ми е говорила за тебе.

Ръкуваха се.

— Елате при мен — покани ги Чарли. — Събрах някои неща.

Последваха го до неговия офис на втория етаж.

Първото нещо, което бе като удар за Рейчъл, беше празното бюро на Джени. Докато го гледаше я заля порой от спомени.

Чарли ги покани да седнат до неговото бюро и им предложи чаша чай или кафе. И двамата избраха кафе и докато Чарли тътрузеше крака навън, за да изпълни поръчката, Рейчъл не спираше да гледа бюрото на Джени. Джонатан седеше до нея и мълчеше.

Чарли се върна с две димящи чаши кафе.

— Радвам се, че имаме този шанс да поговорим, понеже нямахме възможност да го направим в понеделник.

— Е, сега е моментът — отговори тя, изпитвайки облекчение от възможността да научи повече за приятелката си, без да се тревожи, че ще каже нещо глупаво за неща, които са казали преди няколко дни. Както беше с Елизабет, Грейс и Алисън, Рейчъл не се чувстваше склонна да говори за себе си и своя проблем. — Е, кажи ми как бяха нещата тук, в работата, през последните дни?

— Как бяха нещата? — озадачено каза Чарли. — Същите както винаги. Имаш ли нещо конкретно предвид?

— Да, уикендът, който тя е прекарала във Форт Уилям. Знаеше ли, че Джен планира да ходи там?

— Разбира се. Беше работила две смени през уикендите, както аз сега, и искаше да се махне за няколко дни. Да тръгне в петък сутринта и да се върне в понеделник вечерта. Правеше го понякога. Само че този път не се върна.

Рейчъл разтри очите си.

— Помоли ли те за нещо в деня, когато отпътува?

Спомни си, че в електронното писмо с дата петък, 11 юни, онова, което Джени беше изпратила в два и половина през нощта, тя бе споменала, че ще поиска съвет от Чарли. Беше ли го направила?

Чарли поклати глава.

— Не, аз не я видях в този ден. За последно говорихме предишния ден.

— Добре. Нека да го кажем по друг начин. Тя говори ли за мене през седмиците преди това?

Веждите на Чарли подскочиха нагоре.

— Пак ми кажи, имаш ли нещо конкретно предвид?

— Не знам — внимателно отговори тя. — Би трябвало да е нещо, за което не би говорила много охотно.

Погледът на Чарли стана замислен.

— Нищо конкретно не ми идва наум, макар да разбирам, че това не помага много. Какво става, Рейчъл?

Тя втренчи поглед в бюрото.

— Нищо, просто се опитвам да разбера дали е била замесена в нещо. И ако е така, в какво. — Погледна го. — По-рано днес ми каза, че се занимавала с една история за изчезнало момиче на име Пола Декър.

— Декърс — поправи я Чарли, — със „с“ накрая.

Той разстла на бюрото пред нея няколко вестника и ги завъртя така, че да могат Рейчъл и Джонатан да ги прочетат.

— Това са стари статии, които пуснахме веднага след като дойде съобщението, че Пола е изчезнала. Те са от папката на Джени. Все още не беше довършила статията си за Пола. Защо толкова те интересува това?

— Както ти казах, питах се с какво се е занимавала през последните седмици.

— Но имаш причина да питаш.

— Да, имам.

Когато тя не предложи друго обяснение, той каза:

— Би ли искала да прочетеш тези статии? Или да ти разкажа накратко?

— Второто, ако нямаш нищо против.

— Нищо против. Между другото, сбъркал съм. Пола Декърс е изчезнала през 1994-та. Казах ти 1996-та, нали?

— Да. Или 1995-та.

— Е, станало е на 12 март, 1994 година. Полицията веднага започва да го разглежда като криминален случай. Пола все още е ходела на училище, учела е за медицинска сестра.

— Как изглежда?

— Имам няколко снимки... Ето една.

Чарли плъзна парче хартия към нея. Рейчъл видя снимката на младо момиче с нежни черти, весела усмивка и къса кафява коса.

— Била е красива — каза тя.

— Да — съгласи се Чарли. — Хубаво момиче.

— Какво ли се е случило с нея?

— Предполагам, че никога няма да узнаем. Изчезнала е преди седемнайсет години, а това е много време.

— Случаят продължава да не ми говори нищо — каза Рейчъл. — И остава въпросът: защо Джени изведнъж се е заинтересувала от момичето? Сигурен ли си, че не ти е казвала нещо за това?

— Единствено, че се интересува от случая — отговори Чарли. — Не съм я притискал. Както казах, тя наистина захапваше здраво някои случаи, особено стари и загадъчни. Най-доброто беше да я оставя да си върши работата, стига да няма строги крайни срокове. Но защо *ти* се интересуваш толкова много.

Рейчъл трябваше да му каже нещо. Искаше услуга от Чарли, така че трябваше да му даде нещо в замяна. Не можеше да държи амнезията си в тайна.

— Джон и аз ходихме преди това у Грейс, майката на Джени — поясни. — Грейс каза, че е работила върху нещо и че аз би трябвало да знам какво е. Проблемът е, че аз не помня, защото съм малко объркана. Чарли... — пое дълбоко въздух. — Всъщност, изгубих част от паметта си.

След това обобщи какво се беше случило с нея през последните няколко дни. Разказа всичко, с изключение на кошмарите си.

Чарли я слушаше с нарастващо изумление.

— За бога, Рейчъл, шегуваш се! — възкликна той, когато тя свърши.

— Боя се, че е истина. Но ще те убия, ако напишеш и една дума за това във вестника.

— Не се тревожи — каза Чарли. — Но може да си била малтретирана през времето, в което си изчезнала. На твоето място бих отишъл в полицията.

— Слушай, Чарли. Разбира се, че искам да знам какво се е случило с мен. Затова искам да знам какво е правила Джени през последните си дни и седмици. Убедена съм, че там някъде има връзка.

Чарли ѝ отправи неразбиращ поглед.

— Съжалявам, все още не те разбирам.

— Трябва да му кажеш, че не вярваш, че Джени е мъртва — намеси се Джон.

— Моля?

Рейчъл погледна Джон, който каза:

— Опитваме се да сглобим какво се е случило миналия вторник и сряда. Има едно нещо, в което Рейчъл е силно убедена, и то е, че в смъртта на Джени има нещо повече от това, което се вижда на пръв поглед. Тя не знае какво е, но мисли, че в крайна сметка Джени може би не е мъртва. Правилно ли обобщих?

Рейчъл кимна.

— Не е мъртва ли? — Чарли беше смаян.

— Не е мъртва — потвърди Джон.

— Но... Какво...? Как...?

— За нас също е загадка — каза спокойно Джон.

— Мислите, че се е скрила някъде?

— Наистина не знам — въздъхна Рейчъл. — Единственото, което мога да ти кажа, е, че тази история с падането от скалата просто ми звучи безсмислено.

— Ти какво мислиш? — обърна се Чарли към Джон.

— Бих искал да знам какво е правила Рейчъл в Уайтмонт — отвърна той. — Как и кога си е изгубила паметта. Джени може да играе някаква роля във всичко това.

— Всеки ще ти каже, че е претърпяла фатален инцидент — каза Чарли. Говореше спокойно, гласът му отново бе овладян; но и двамата виждаха ясно стъписването, изписано върху лицето му. — Включително и аз.

— Разбирам, Чарли — тихо отговори Рейчъл.

— Трябва да открием какво се е случило с Рейчъл — каза Джонатан, — и защо го е преживяла. Понеже не сме наясно по този въпрос, трябва да разследваме.

Чарли поклати объркано глава и за момент нищо не каза. Виждаше по изражението му, че той не вярва на... нейната интуиция, на това чувство. Или на нещата, които беше научила през дните, в които е била в неизвестност — знание, което сега за нея бе недостижимо. Джонатан беше също толкова скептичен, но все пак я подкрепяше. Благодарността му към него растеше с всеки изминал час.

— Ако се окаже, че греша за всичко, така да бъде — обезсърчено каза тя.

Отпи от кафето, което вече не беше горещо.

— Джени разследва този случай с Пола Декърс — подхвана тя. — После, малко време след това, умира. По същото време аз изчезвам. Би могло да е съвпадение... но може и да не е.

Чарли се облегна назад и забодя поглед в тавана:

— Възможно ли е Джени да е познавала Пола по-добре, отколкото всички си мислим?

Рейчъл поклати глава.

— Доколкото си спомням тя никога не ми е казвала нищо за никаква млада жена на име Пола. Никога не съм чувала за този случай на изчезване на човек. Освен това, ако Джени е познавала Пола лично, защо би чакала седемнайсет години?

— Приемам аргумента ти — съгласи се Чарли.

— Какво точно пише в тези изрезки? — попита Джонатан.

— Подредих ги в последователността, в която са били публикувани — обясни Чарли. Вдигна най-горния лист хартия. — Ето първата публикация, с дата 16 март, 1994 година. Да видим как са го написали: „Полицията издирва 17-годишно момиче от Абърдийн, което е изчезнало преди три дни. Смята се, че може да се касае за престъпление.“ И по-нататък в *Джърнъл* е спомената по име...

Чарли остави този лист и вдигна следващия:

— „За последно е била видяна на 12 март от приятели, при които била на гости“ — прочете. — „Тръгнала си оттам, но не се прибрала вкъщи.“ След това има история в ретроспекция как Пола учела за медицинска сестра, кратък разказ за родителите ѝ. Рой и Франсис Декърс от Удстрийт, Абърдийн.

Остави листа хартия и се взря в двамата си гости.

— Справедливо е да се каже, че разследването е забуксувало доста рано. Не са били арестувани никакви заподозрени. Оттогава не се е случило кой знае какво. Последната изрезка е отпреди пет години. Не мога да се сетя за причина този стар случай да бъде отворен отново.

— Но той все пак е заинтересувал Джени — упорстваше Рейчъл.

— Да — призна Чарли. — Случайно знам, че тя е ходила на посещение при родителите на Пола не много отдавна.

— На Удстрийт?

- Ако все още живеят там.
- Можем да установим — каза Рейчъл.
- Тук мога да ви помогна — предложи Чарли.

Когато излязоха отвън, Рейчъл стискаше жълто залепващо се листче с телефонния номер и адреса на Рой и Франсис Декърс.

Стоеше, гледаше го втренчено и се опитваше да осмисли всичко. Небето беше прозрачносиньо и сякаш безкрайно, а топлият ветреца галеше косата ѝ. От другата страна на улицата релефът се спускаше надолу към някакъв парк; прясно окосената трева беше пищна и яркозелена. През езерцето се протягаше каменен мост, а къщите оттатък се къпеха в слънчева светлина. Високо над тях се издигаше червена църковна кула с бял кръст на върха.

— За какво мислиш? — попита Джонатан.

— За тебе — отговори тя и се обърна към него.

— За мене? Какво съм направил този път?

Тя притисна тялото си до него.

— Подкрепяш ме. Толкова мило от твоя страна.

Той примигна.

— О, имаш предвид онова, което казах на Чарли.

— Да, това — рече тя и гласът ѝ прозвуча приглушено, тъй като се притискаше в гърдите му. — И много други неща.

— Разбира се, че искам да знам какво се е случило с тебе, Рейчъл. Защо не? Обичам те.

— По тази причина съм най-голямата късметлийка във Великобритания.

Той се усмихна широко.

— Тези думи означават много за мен. Добре, а сега какво? Ще вървим ли да се видим с тези хора?

— Това е планът. Родителите на Пола са следващата стъпка. Но малко се притеснявам. Изобщо не ги познавам. — Отстъпи назад и го погледна. — Но все пак ще го направя. Да се надявам, че те ще могат да ни разкажат повече, отколкото Чарли.

— Това ще ни е от помощ.

— Мога ли пак да ползвам телефона ти?

Той ѝ подаде телефона си и тя набра номера на семейство Декърс. Отговори жена.

— Здравейте — каза Рейчъл. — Казвам се Рейчъл Сондърс. С госпожа Декърс ли говоря? Франсис Декърс?

— Да.

— Аз съм приятелка на Джени Дугал, журналистката, която ви е интервюирала наскоро. Тя идва при вас, нали?

— Да, беше тук — отговори Франсис.

— Госпожо Декърс, трябва да ви кажа нещо.

— Какво? — попита Франсис след момент мълчание.

— За Джени е — продължи Рейчъл. — Тя е... — Рейчъл спря, чудејки се какво да каже по-нататък. Реши да се придържа към официалната история, защото не можеше да измисли друго. — Тя почина неочаквано, госпожо Декърс.

— *Какво?* — извика Франсис.

— Било е инцидент. Паднала по време на катерене в планината.

— О, това е ужасно! Просто ужасно. Бедното мило момиче! Кога е станало това?

— Преди почти две седмици. Джени кога дойде при вас?

— Не много отдавна, някъде към края на май, доколкото си спомням. О, господи, какъв ужас. Не знаех. Нямах представа... Казвате, че сте нейна приятелка?

— Най-добрата ѝ приятелка.

Известно време Франсис не бе в състояние да говори.

Рейчъл прочисти гърлото си.

— Госпожо Декърс, бих искала да поема работата на Джени — каза малко по-енергично. — Заради нея и заради себе си. Това е моят начин да приема смъртта ѝ.

Каза го, без да помисли и то прозвуча убедително дори за самата нея. Продължи да настоява, надявайки се, че Франсис ще я разбере.

— Затова моят приятел Джон и аз бихме искали да дойдем да поговорим с вас, ако нямате нищо против. Бих искала отново да проведе интервюто на Джени.

Джени чу как жената изпусна тежка въздишка.

— Господи, разтърсена съм до дъното на душата си — заекна накрая Франсис. — Разбира се, че може да дойдете. Добре сте дошли.

— Благодаря. В колко часа е удобно?

— Предпочитам да присъства и съпругът ми. Вие кога искате да дойдете?

— Днес ще имате ли време?

— Съпругът ми е на футболен мач. Абърдийн е домакин на мача срещу Мадъруел, мисля. Би трябвало да се прибере към шест без петнайсет.

— Шест и половина удобно ли е?

— Мисля, че да. Можем да отложим малко вечерята.

— Ще се видим тогава. Благодаря, госпожо Декърс.

Имаха време за убиване, затова Джон подкара обратно към центъра на града. Оставиха колата в подземен паркинг и пеша тръгнаха към закусвалня Карлстън в търговски център Тринити, където Рейчъл си поръча чай и кифла. Джон отново позвъни на Джефри, за да види дали има нещо ново. След разговора им остави телефона настрана и поклати глава.

— Нищо.

Рейчъл отхапваше малки хапки и разглеждаше купувачите, които се разхождаха из бялата сграда. Онези, които бързаха, носеха претъпкани пазарски чанти, други бродеха наоколо с по-спокойна крачка. Две деца в предучилищна възраст профучаха покрай тях с детска количка. Родителите им вървяха на няколко метра зад тях — поне Рейчъл предположи, че те бяха родителите им, защото жената подвигна нещо на децата и хвърли отчаян поглед към мъжа до нея. Не беше трудно да прочете думите по устните ѝ: *Кажу нещо! Все аз ли трябва всичко да правя?* Този, който се предполагаше, че е неин съпруг, завъртя очи, но все пак смъмри малките дяволи и ги предупреди да бъдат по-внимателни.

Деца. Рейчъл беше фантазирала понякога за това какво е да бъде майка. Би искала един ден да има деца, а от Джонатан би излязъл страхотен баща. Но преди това да може да се случи, трябваше да преодолее голям брой препятствия — препятствия, за които не беше сигурна, че може да преодолее. Най-напред и преди всичко трябваше да допусне в живота си Джонатан до степен, каквато никога не си бе представляла. Но колко би искала. Той беше мъжът на живота ѝ. Правеше всичко така лесно и удобно за нея, че тя почти го вземаше за

даденост. Така би трябвало да е в любовта, напомни на себе си. Все пак не беше достатъчно, и тя знаеше, че проблемът е в нея, не в Джон. Да се довериш на един човек толкова, че да си готов да се отдадеш напълно, открито и безусловно... *способна ли бе да допусне такава доверие в сърцето си?*

Покрай тях мина забързан бизнесмен в черен костюм, бяла риза и зелена вратовръзка. По петите го следваше висок млад мъж с очила и орфанно куфарче. След тях се появи доста привлекателна млада жена с прекалено много грим на лицето и вид на кукла Барби.

Рейчъл изяде последната хапка от кифлата и хвърли поглед на часовника: 5:45. Облече якето и двамата с Джон тръгнаха под стъкления покрив на търговския център към колата в подземието на мола. Крещящо облечена дебелана беше заела позиция пред една от машините за билети за паркиране и непохватно се опитваше да пъкне билета си в процепа. Някакъв мъж до нея се справяше по-успешно с втората машина. Наредиха се на опашка зад тях.

Мъжът си тръгна, след което остана само жената; тя не спря да охка, докато изморено бъркаше в портмонето си за някакви монети, които трябваше да пусне в машината. Най-сетне приключи и повлече крака към вратата. Междувременно Джонатан беше платил тяхната такса. Тръгнаха към колата си между редиците превозни средства, заобиколени от тежки бетонни стени под нисък таван. Паркингът беше слабо осветен и стара, противна миризма, смътно напомняща на урина, изпълни сетивата им.

Миризмата върна Рейчъл към онази нощ в планината, близо до течащата вода. Видението дойде ужасяващо ясно. Изведнъж успя да си представи, че съществото, каквото и да беше то — ако наистина беше — се намираше в този момент там, зад една кола. Беше я последвало до гаража и сега извиваше гръб, готово да...

Стига, сама се подлудяваш, Рейчъл.

Но не можеше да превъзмогне себе си. Страхът присъстваше и не можеше да бъде отречен.

— Да се махаме оттук, Джон — помоли тя. — Веднага. Моля те. Бързо.

Напуснаха паркинга, но усещането ѝ беше, че вече не се намира в реалния свят, а извън него. Докато пътуваха по улица Юниън на път

за Удстрийт, не преставаше да оглежда внимателно синьото небе. Не се виждаше нищо, но нещо все пак се приближаваше.

Нещо с глава на вълк и черни крила.

Вратата отвори Рой Декърс. Имаше издуто шкембе и почти плешива глава. Дълбоките бръчки по лицето и торбичките под очите му свидетелстваха за живот, изпълнен с трагедия. Рейчъл долови, че той повече прилича на боец, отколкото на мъж, огорчен от живота.

През кариерата си на журналист беше провеждала безброй интервюта с хора, преживели трагични инциденти. Някои от тези хора се затваряха в себе си, когато тя като репортер ги молеше да преживеят отново болката; други правеха обратното. Имаше впечатлението, че Рой бе човек, склонен да говори за преживяванията си с надеждата да извлече нещо полезно от това.

Съпругата му Франсис имаше красива кожа и предразполагащо държание. Беше на петдесет и пет до шейсет години — и все още привлекателна жена. Ако дъщеря ѝ Пола беше жива, тя би била на трийсет-трийсет и пет.

Няколко минути четиримата разговаряха за общи неща. Рой ги попита дали са намерили лесно къщата им, а Рейчъл и Джонатан направиха комплимент на Франсис за това как бе обзавела и украсила дневната. Рейчъл забеляза снимка на Пола в рамка — същата снимка, която днес следобед беше видяла във вестникарската изрезка, която Чарли им бе показал в офиса. Тази снимка накара Рейчъл да пристъпи към сериозната част веднага щом седнаха на масата и чайт беше сервиран.

— Съжалявам, че се натрапихме тази вечер — започна тя. — Джон и аз наистина оценяваме това, че се съгласихте за малко да се видим.

Рой кимна разбиращо.

— Искрени съболезнования за приятелката ви — каза той. — Беше тук само преди няколко седмици, седеше на тази маса с нас. Трябва да е било на 28 май. Сега я няма. Такова ужасно нещо да се случи с толкова млада жена. Как, за бога, е станало?

Рейчъл и Джон се бяха разбрали да говори тя.

— Отишла да се катери в планината, паднала и намерила смъртта си — тихо разказа. — Поне така ни казаха.

Рой наведе глава за момент, после вдигна поглед.

— Франсис ми каза, че искате да продължите работата ѝ.

— Точно така, господин Декърс. Джени работеше усилено върху историята с Пола, но така и не получи шанса да я завърши. Бихме искали да я подхванем оттам, докъдето е стигнала тя.

Зачуди се — ами ако Рой попита дали наистина работят по нареждане от *Нордърн Джърнъл*? Ако го направи, ще спомене името на Чарли. Чарли, беше убедена, щеше да подкрепи тази версия.

Рой започна разсеяно да бърка чая си.

— Госпожица Дугал зададе много въпроси, Франсис и аз се зарадвахме на това внимание. Отдавна никой репортер не ни е питал нищо и не е правил разследване. Подобен род внимание сякаш поддържа Пола жива за нас.

Очевидно нямаше да ги помоли да докажат връзката си с *Джърнъл*. Рейчъл знаеше от опит, че Франсис и Рой са типичен пример за хора, каквито бе интервюирала през своята кариера. Те рядко молеха журналистите за доказателство, че са тези, за които се представят.

Тя погледна двойката, очаквайки да продължат. Джон наруши мълчанието:

— Как премина интервюто ви с нея? За какво разговаряхте?

— Разказахме ѝ нашата история — въздъхна Рой. — Същата история, която сме разказвали толкова пъти преди. Но нямаме нищо против да я разкажем с всички подробности и на вас.

— Дори и да трябва да я повторим хиляди пъти — добави Франсис. — Няма значение дали трябва да го правим до деня, в който умрем. Трябва да намерим копелето, което го е направило. Докато не знаем кой е бил... Това е единственото, което ни крепи.

— Разбирам — искрено отговори Рейчъл.

— Какво момиче беше Пола? — попита Джонатан. — Можете ли да ни я опишете малко?

— С удоволствие — съгласи се Франсис. — Тя беше толкова сладко момиче. Вечно се усмихваше и много ни помагаше, на нас и на всички, които я познаваха. Не можеше да понесе ако някой беше наранен или го боли. Ако имахме парти и някой изглеждаше стеснителен и затворен, винаги Пола бе тази, която отиваше при него и

го заговаряше. Такива неща имаха огромно значение за нея. Винаги искаше хората да се чувстват желани и важни.

— Това е тя, нали? — посочи Рейчъл снимката в рамка върху шкафа.

— Да — отговори Франсис. — Не е ли чудесна? Толкова е ужасно, толкова несправедливо... — беше готова да се разплаче.

Рейчъл сложи длан върху ръката ѝ.

— Франсис... Рой... Разкажете ни повече за нея, моля.

— Само няколко месеца преди това се беше изнесла от къщи — каза Рой. — Не я бяхме виждали няколко дни преди да изчезне. Последният път, когато я видяхме, беше неделя следобед, бе дошла за вечеря. Прекарахме прекрасно. Тя се справяше добре, беше весела, нямаше нещо обезпокоително, което да сме забелязали. Не я виждахме всеки ден, само един или два пъти в седмицата, но говорехме по телефона почти всеки ден, понякога по няколко пъти на ден. В събота Франсис ѝ позвъни, но Пола не си беше вкъщи. По-късно разбрахме, че... се случило на 12 март 1994 г. — Видя се как преглътна. — В неделя отново се опитахме да ѝ се обадим. Когато не ни отговори, започнахме да се притесняваме.

— Особено аз — намеси се Франсис. После додаде: — Отидохме с колата до нейния апартамент. В пощенската кутия имаше поща от предишния ден. Беше отсъствала от дома си поне една нощ.

Рой скръсти ръце.

— След това започнахме да се обаждаме на различни хора. Приятели, познати, всеки, който би могъл да знае къде се намира. Никой не я беше виждал с дни. После научихме, че е била с две от нейните приятелки, Пат и Андрея, през онази нощ в събота.

Рой посегна към чашата си, видя, че е празна, и я върна върху чинийката.

— Тръгнала си от тях около единайсет същата нощ, казаха ни те. Пола трябва да е вървяла от улица Харбър до Юниън, после е прекосила от другата страна и е тръгнала по Тауър стрийт. Тя живееше в края на тази улица, на около петнайсет минути от улица Харбър. Няколко пъти минах по този маршрут след нейното изчезване, защото исках да знам къде е била. Отидох там след единайсет часа, горе-долу по същото време, когато е била там в онази нощ, и мога да ви кажа, че Тауър стрийт е изключително лошо осветена. В късна нощ през март

това е студено и отблъскващо място. Такова място, което те кара да искаш да се махнеш оттам и да се прибереш вкъщи.

Млъкна за малко, замисляйки се над последните си думи.

— Сега на Тауър стрийт има автомобилен сервиз, но през 94-та го нямаше. По онова време беше строеж. Пола не е успяла да мине покрай него.

— Откъде знаете? — попита Джонатан.

— Някой я е чакал там. Не знаем кой е бил. След седемнайсет години все още не знаем.

— Но откъде знаете, че е била отвлечена точно от това място? — отново попита Джон.

— Имаше свидетел — потвърди Рой. — Човек на име Джон Колинс. В онази нощ бил навън и си разхождал кучето, и чул писък на млада жена.

— Пола беше невинна — каза Франсис, плачейки тихо. — Какво е направил с дъщеря ми? Защо е трябвало тя да страда? Защо? Защо е трябвало това да се случи?

Рой втренчи поглед в стената зад Джонатан.

— Колинс не е видял Пола, нито човека, който я е нападнал. Но той е бил последният, който я е чул. Освен нападателя, разбира се.

— Почакайте — каза Джон, — казвате, че той е бил свидетел, но не е видял нищо?

— Не. Бил е на алеята, която върви успоредно на Тауър стрийт, точно срещу сервиза. Но той не се приближил и не направил нищо. Страхувал се, че има побой и някой ще му се нахвърли. Едва когато се разчу новината за изчезването на Пола, той отишъл в полицията.

— Сигурни ли сте, че е чул Пола?

Рой въздъхна.

— Никога не можеш да бъдеш сигурен, Джон. Но ние знаем в колко часа Пола си е тръгнала от Пат и Андрея. Има само един път, по който може да е тръгнала. Можем да сме почти сигурни, че трябва да е била там по времето, когато Колинс е чул жената да пици.

— Какво стана после? — попита Джон.

— Бяхме съкрушени — въздъхна Пол. — Пола я нямаше, изчезна безследно. Хиляди мисли минаваха през главите ни. Полицията се намеси. Един детектив разговаря с нас, но в такъв момент всъщност не чуваш нищо, толкова си объркан. Единственото нещо, което си мислех,

беше: *Кое копеле направи това? Кой боклук насили дъщеря ми? Къде е тя сега? Къде я държат?* По онова време отказвах да повярвам, че може да е мъртва, тази мисъл никога не ми е влизала в главата. И се чувствах виновен. Случило се е късно през нощта в събота, но на нас ни трябваша два дни, преди да осъзнаем, че е изчезнала. Много неща могат да се случат за два дни. Най-напред знаехме само, че никъде не можем да намерим Пола. Скоро бяхме принудени да приемем, че е била жертва на престъпление. Беше немислимо, нещо, което се случва само на други хора, но не и на нашето семейство. Едва когато се намеси полицията и вестниците отпечатаха историята — а немислимото бе станало реалност, да четем за своето дете, не за детето на някой друг — се появи Джон Колинс да свидетелства. После нещата започнаха да изглеждат все повече сякаш Пола бе попаднала в ръцете на някакъв перверзник. Чувствах, че съм я предал.

Рой поклати глава и очите му гледаха масата.

— Полицията проведе съдебномедицинско разследване. Преобърнаха всеки камък в квартала. Аз... Ние се държахме за надеждата, че ще я намерят. Онзи тип, който я беше похитил... исках да го убия. И сега искам.

Погледна внимателно Джон.

— Какво искате да знаете? Дали често си мисля за Пола? Мисля за нея всеки ден. Всеки час от всеки ден. Нещо, което беше част от нас, го няма. Беше ни отнето. Това е повече, отколкото мога да изразя с думи. То е опустошително.

Намръщи се.

— Само да можеше някой да я открие. Да можехме да направим нормално погребение. Тогава ще можем да ѝ кажем сбогом. Няма да е лесно, но е по-добре, отколкото да не знаем какво може да ѝ се е случило или как е страдала. Толкова дълго си мислих, че е възможно още да е жива. Накрая аз и Франсис трябваше да приемем колко невероятно е това. Разбираме, че вероятно е мъртва. Но бихме дали всичко, за да знаем със сигурност.

Рой изпусна още една въздишка.

— Знаете ли кое е най-лошото? Това, което никога не става по-добро?

Гледаше Джонатан в очите. Джон мълчаливо го гледаше в отговор.

— Вината. Не съм бил там, до моето малко момиче. Какво би станало, ако бяхме започнали да я търсим по-рано? Можехме ли да спасим Пола? Вероятно не — сам отговори на въпроса си Рой. — Проумявам го. Може би е умряла още същата събота вечер. Може би не е живяла дълго след това. Но то винаги ще бъде само догадка. Понеже не знам, то ме яде и съм затънал в това чувство за вина, че не съм помогнал на дъщеря си.

Няколко минути единственият звук в стаята беше тиктакането на стария часовник на полицата над камината. Рейчъл и Джон не желяеха да нарушат мълчанието. И двамата чувстваха, без да се налага да се съвещават, че обяснението на Рой беше като терапия за него и съпругата му.

Накрая Рейчъл внимателно попита:

— Това е същата история, която сте разказали на Джени, предполагам. Има ли нещо друго? Тя зададе ли въпроси?

— Смяташе да посети онзи човек, Колинс — отговори Рой.

— Защо?

Рой започна да си играе с лъжичката си.

— Не знам. Какво би променило? Той е трябвало да направи нещо. Само това има значение.

Рейчъл изведнъж изпита страх. Прехапа пръста си и потрепери. Джонатан усети болката ѝ. Сложи ръка върху коляното ѝ под масата, за да я успокои.

— Джени *наистина* ли отиде да се види с Колинс? — попита той.

— Не ни се е обаждала след това, така че не знаем. Каза, че ще го направи.

— Къде живее Колинс?

— И вие ли искате да отидете там? — попита Рой.

— Да — намеси се Рейчъл. — Както казах, вървим по стъпките ѝ.

— От около две години не поддържам връзка с него, но вероятно все още живее на Фериър лейн, номер 66.

Джонатан бавно премина с колата по Тауър стрийт, покрай сервиза, който Рой беше споменал. Сините дебели печатни букви върху

фасадата гласяха:

СЕРВИЗ СМИТС.

Откъм по-далечния край имаше къщи. Спря колата, но остави двигателя да работи.

— Трябва да е някъде тук.

Очите му бяха съсредоточени в сградата и Рейчъл тревожно проследи погледа му. От разговора в дома на Декърс се чувстваше още по-разколебана и развълнувана, а това страшно място никак не правеше нещата по-лесни. Според Джон събитията се оказваха все по-странни и по-странни. Рейчъл се беше събудила в планината край Уайтмонт. Джени беше загинала на западния бряг. А сега бяха на място, където преди седемнайсет години едно момиче беше изчезнало безследно. Отделни късчета, невъзможно да бъдат сглобени заедно.

Ключът, чувстваше той, беше да се открие някаква връзка във времето от онова, което се беше случило с Рейчъл, след като бе напуснала Старото колело миналия вторник, до идването ѝ в съзнание в Уайтмонт. Това означаваше, че единственият начин да се разреши тази загадка, бе да се задълбаят в забравеното минало на Рейчъл. Въпросът беше: къде е входът за това минало? Тук? Някъде другаде? Къде беше ключът, който щеше да отвори вратата?

Джон продължи нататък, насочвайки пасата към празното място за паркиране.

— Да вървим пеш нататък — предложи той. — Къщата на Колинс би трябвало да е на две крачки. Ако все още живее тук. И ако все още е жив.

— Къде се е случило според тебе? — попита тя, когато слязоха.

— Близо до сервиза, по думите на Рой, може би тук.

Между две къщи срещу автосервиз *Смитс* минаваше тясна алея. Джон тръгна по павираната пътека, която извиваше, и след около трийсет метра завършваше с площад с високи дървета и храсти, обграден от още къщи. Уличната табела на една от фасадите гласеше:

ФЕРИЪР КРЕСЪНТ.

— Обзалагам се, че Колинс е бил на тази улица, Фериър Кресънт. Фериър лейн трябва да е една от уличките наоколо.

— Мисля, че си прав — кимна тя.

Фериър лейн се оказа първата пресечка. Тръгнаха по нея и намериха номер 66. Когато Джонатан натисна звънеца, вътре се разляя куче. Дрезгав мъжки глас извика нещо неразбираемо, после вратата се отвори със скърцане. Гледаше ги кльощав мъж, прехвърлил седемдесетте.

— Добър ден — каза Джонатан, — съжалявам, че ви обезпокоихме...

Кучето, едра немска овчарка с черен нос и тъмнокафява козина, изляя още по-силно. Старецът се обърна и изръмжа:

— Млъкни, Дон. Тихо.

— Казвам се Джонатан Лаудър. Това е приятелката ми Рейчъл. А вие сте господин Колинс?

— Кой се интересува? — озъби се мъжът.

— Ние. Може ли да ви зададем няколко въпроса?

Мъжът ги огледа подозрително.

— Вие ли сте Джон Колинс?

— Да. Сега какво искате?

— Бихме искали само да поговорим с вас.

— За какво? — попита Колинс грубо.

— Отнася се за Джени Дугал.

Колинс го погледна по начин, който не подсказваше дали я помни.

— Госпожица Дугал е репортер на вестник, неотдавна ви е посетила.

— А, тя ли — изсумтя мъжът. — И вие ли сте от вестника? Пак ли за онова момиче?

— Да, Пола Декърс — отвърна Джон.

— Отпратих репортерката, и с вас също няма да говоря. Нямам нищо общо с тази работа и точка. Довиждане.

Кучето седеше и пъхтеше зад господаря си. Старецът понечи да затвори вратата, но Джонатан пъхна крака си.

— Господин Колинс!

Каза го с глас, който баща използва, за да смъмри сина си, и старецът го изгледа сърдито. Джон мислеше бързо. Джени беше ходила там. Но Колинс я бе отпратил, без да ѝ каже нищо, точно както сега се опитваше да постъпи и с тях. Защо беше така упорит? Имаше ли нещо да крие? Джонатан реши да проучи малко.

— Джени пишеше статия за изчезването на Пола. Вие сте били свидетел.

— Не съм видял нищо — изсумтя Колинс. — Беше много отдавна. Оставете ме на мира.

— Според Рой Декърс вие сте чули нещо — продължи Джон с твърд тон. — Защо не искате да говорите за това?

— Ходили сте при Рой?

— Да.

Старецът се замисли за момент, гледайки Джон предпазливо. След това кимна леко.

— В онази нощ разхождах Хектор, предишното ми куче. Чух някакъв шум наблизо. Звучеше като писък на жена.

— Били сте на онази уличка там, която извежда до площада, нали? — посочи Джон и Колинс кимна. — После какво стана?

— Знам какво казва Рой за мен — каза старецът и изведнъж гласът му прозвуча уморен, победен. — Но бях там сам, не се виждаше жива душа наоколо. Нямахте какво да направя — отвори устата си като да продължи да говори, но след това я затвори.

Джонатан се намръщи. Хвърли странишком поглед към Рейчъл, която мълчаливо разпозна посланието: Колинс не казва всичко.

— Има още нещо — проговори старецът и гласът му едва се чуваше, сякаш говореше на себе си. — Там имаше нещо, което не беше от този свят.

По гърба на Джон полази тръпка.

— Какво искате да кажете?

Очите на Колинс станаха безжизнени.

— Какво ще промени това? Тя е мъртва. Какво значение има сега?

— Господин Колинс, моля ви — настоя Рейчъл. — Има огромно значение, наистина.

Човекът гледаше втренчено някъде зад тях.

— Хората могат да вярват в каквото си искат. Аз си имам свои мисли.

— И какви са тези мисли? — попита тя.

Колинс махна нагатак.

— Не, забравете. Няма да промени нищо.

Замълчаха. После Джон попита:

— Джени каза ли ви защо иска да говорите за Пола Декърс?

— Мисля, че чула нещо — каза Колинс малко по-сговорчиво.

— Какво е чула? — попита Джон.

— Откъде да знам?

— Господин Колинс — каза Джон, — ще ни окажете огромна помощ, ако можете да ни отговорите само на няколко въпроса още. Няма да е дълго.

— Не мога да говоря за неща, за които не знам нищо — сърдито измърмори той.

— Онова нещо, което споменахте — внезапно попита Рейчъл, — нещото, което не е от този свят — говорехте за нещо, което не е човек, нали?

Колинс зяпна.

— Нещо, което не е човек ли? Вие луди ли сте? Откъде ви хрумна тази откачена идея? Никога не съм казвал, че не е човек! — той размаха обвинително пръст насреща им. — Оставете ме! Вървете си! Не искам повече да имам нищо общо с вас! Приключихме с това интервю! — без да каже нито дума повече, той затръшна вратата.

Чуха как резето се премести и заключи вратата, докато кучето лаеше като обезумяло.

— Всемогъщи боже — смотолеви Джон.

— „Струва ми се, че отричаш твърде много“ — Рейчъл тихо цитира Шекспир. — Сега вярваш ли ми?

Там имаше нещо, което не беше от този свят.

Рейчъл превърташе в главата си тези думи, докато крачеше нещастно до Джонатан по обратния път до пасата. В ума си виждаше Пола — каквато беше на снимката в къщата на Рой и Франсис. Рейчъл

я видя в тъмната гора, едно момиче с кестенява коса, легнало по гръб на земята, а над него застрашително се рееше крилата сянка.

Когато звярът с вълчата глава заби нокти в корема ѝ и одра парчета кожа, от Пола потече кръв и тя започна да пищи. Ноктите се забиха още по-дълбоко в нея и изтръгнаха сърцето от тялото ѝ. Звярът вдигна кървящия орган на лунната светлина. Момичето спря да пищи. Тялото му се беше превърнало в обезобразена черупка.

— Джон, хвани ме — каза Рейчъл с разтреперан глас.

Тресеше се от студ, въпреки че вечерта беше топла. Усети как ръцете му я обгърнаха и притиснаха до него. Дланите му разтриха гърба ѝ, опитвайки се да я стоплят.

— Някой спомен ли се върна? — прошепна той.

Не му отговори. Не можеше да овладее треперенето си.

— Пола беше в гората. Някаква гора. Звярът беше там. Той... — преглътна. — Той я уби.

— Откъде може да го знаеш?

Тя повдигна рамене.

— Не си познавала Пола — напомни Джон.

— Не.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм.

— Тогава откъде дойде това видение?

— Не знам, но не е фантазия. Може би идва от друг спомен. От дните, за които не помня нищо.

— Рейчъл, това се е случило преди седемнайсет години. *Седемнайсет години.*

— Знам — отчаяно каза тя. — Въображението ми сигурно пак излиза от контрол.

Не го вярваше, но в какво вярваше?

Може би беше същото нещо като с Джон Колинс — същото убеждение, което го караше да се държи така уклончиво, а после така страхливо. Съществува нещо, което не е от този свят. Какво бе направило то с Пола? А с Джени? А със самата нея?

— Продължавам да смятам, че има естествено обяснение за всичко това — убедено изрече Джон. — Пола е станала жертва на някой луд или извратен. Как може това да има някаква връзка с теб или с Джени?

— Е, сега знаем, че не е съвпадение това, че Джени е работила по случая Декърс. Трябва да е открила нещо. Някой я е насочил по дирята. Кой знае, може да съм го направила аз? Може би за *това нещо* сме говорили по телефона.

Джон поклати глава.

— Казваш, че паметта ти за минали събития е наред. Седемнайсет години са много време — колко често трябва да ти го повтарям? Щом казваш, че никога не си чувала за Пола Декърс, значи е така.

— Така е — съгласи се тя. — Но също така е много вероятно Джени също да не е чувала нищо за Пола Декърс, преди да отвори наново този случай. Какво я е накарало да го направи?

Джонатан сви рамене.

— Аз предлагам да се прибираме вкъщи. За днес стига толкова.

— Наистина, стига — каза уморено тя и затвори ума си за мислите за онази тъмна сила, която се страхуваше, че я търси.

Задряма в прегръдките му на дивана в селската къща на леля си, докато той с любов галеше бузата ѝ.

Рейчъл не преставаше да мисли за Джон Колинс. *Какво* крие той? Също така си мислеше за рисунката, която бе направила върху брошурата в Старото колело, сега прибрана в джоба на панталона ѝ.

Вече не можеше да попита за нищо Пола или Джени. Беше сама с объркващите си мисли и амнезията — но поне беше жива. Кой знае, може да е имала късмет. Всичко можеше да завърши по съвсем различен начин, тогава никога повече нямаше да види Джонатан.

— Може да опитаме още нещо — обади се след известно време Джон.

— Какво?

— Защо не отидем на мястото, където е станало?

— Където какво е станало?

— Където е загинала Джени.

— Форт Уилям...

— Да, Форт Уилям. Тя е щяла да се катери с Алисън, но по някаква причина е отменила ангажимента. После все пак заминава, съвсем сама. Последният човек, който я е видял жива, би трябвало да е онзи неин приятел, съдържателят на хотела.

— Ед Лайънс — каза Рейчъл.

— Точно така. Какво ли е казала на него?

Рейчъл сви рамене.

— Можем да разберем.

— Да, можем. И трябва. Или ще ни каже, че просто е отишла в планината както винаги го е правила, или ще чуем нещо, което ще ни помогне да изясним нещата. Може също така да огледаме мястото, където е паднала. Това също може да помогне.

Не, надяваш се най-накрая да приема факта, че тя е преживяла инцидент и е мъртва, помисли Рейчъл, но не можеше да го вини. Всичко изглеждаше така невероятно, освен на нея.

— Форт Уилям — гласно повтори Рейчъл. — Добър план.

— Утре — реши той.

— Нека да е утре — прозя се тя. — Сега отивам да си легна.

Заспа веднага, само няколко минути след като главата ѝ се отпусна върху възглавницата.

Звярът разпери криле. Повдигна я и отлетя. Беше плячка на хищник; бе похитена от тъмна сила. По-високо, още по-високо се издигаше в черното небе. Помисли си, че звярът може да я отнесе отвъд земните граници, в чистилището, в неговото леговище, където костите ѝ ще изгният сред останки от предишна плячка.

Очите на Рейчъл се отвориха рязко и тя се изправи. Сънят моментално се изпари и тя успя да сподави вик на тревога. Остана само сърдечният пулс на нещо ужасяващо. Не, биеше нейното сърце.

След това с часове не можа да заспи.

Лъч слънчева светлина затанцува из стаята и Джон отвори очи. Рейчъл спеше и той се опита да не я събуди, докато ставаше, вземаше набързо душ и се обличаше. Очакваше дотогава да се е събудила, но понеже още спеше, реши да излезе за малко навън и да погледа зелените ливади и хълмове. Седна на ниска каменна ограда в края на тревата и заслуша със задоволство вятъра в дърветата и песента на птиците.

Най-накрая мислите му се върнаха към ежедневието. Трябваше да проведе няколко телефонни разговора. Въпреки че беше девет сутринта в неделя, той позвъни на домашния телефон на Джефри. Не го беше чувал от вчера. Джефри бе станал от сън и се извини, че не бе успял да открие в лаптопа на Рейчъл нищо, което да обясни за какво се отнася съобщението в електронната поща.

— Каквото и да са обсъждали Рейчъл и Джени, трябва да е станало по телефона — заключи Джефри.

— Може би си прав — съгласи се Джон.

След това го помоли да се свърже с клиентите му и да им съобщи, че ще бъде в офиса си след няколко дни. Джефри обеща, че

това ще е първото нещо, което ще направи в понеделник. Също така информира Джон, че срещата с Жак Пърслоу от Фостърс Ъкаунт бе преминала изключително добре.

— Браво, човече! — възкликна Джон с искрено възхищение. — Длъжник съм ти, Джеф. Не каза ли, че се надяваш шефът да те повиши?

— Наистина ти споменах.

Завършиха разговора с най-добри чувства и Джон се върна в къщата. За негова изненада Рейчъл още не бе станала. Използва своя Блекбъри, за да намери телефонния номер на полицията във Форт Уилям и позвъни там. Запита се дали някой ще отговори толкова рано в неделя, но един офицер вдигна телефона. Джон се представи и обясни, че той и Рейчъл са приятели от години с младата жена, която наскоро беше пострадала фатално близо до Бен Невис. Има ли някой в участъка, който би могъл да им разкаже повече за трагичния инцидент? Ако е така, могат да отпътуват за Форт Уилям още този ден.

Свързаха го с един инспектор, който се представи като Гари Дейвис. Най-напред Джон чу името му като Давис, и усети как в него се надигна гореща ярост. За него Давис беше синоним на думата дявол.

— Извинете? Не ви чух както трябва? — попита той след няколко секунди напрегнато мълчание.

— Инспектор Дейвис. С какво мога да ви бъда полезен? — отговори човекът и Джонатан се успокои. В края на краищата не беше Давис и освен това гласът на инспектора изобщо не прозвуча като гласа на другия полицай, който бе направил всичко по силите си, за да унищожи репутацията на Джонатан, и когото дори и сега с радост би удушил.

Джон успя да разкаже историята спокойно и съсредоточено. Приятелката му Рейчъл е била приятелка с Джени Дугал и би искала да види мястото, където тя е намерена мъртва. Би ли могъл Дейвис да им каже къде точно е било?

Инспекторът си спомни за Джени и каза, че е на повикване до следобед, но с радост ще им помогне, така че по-късно могат да му се обадят. Той ще им отдели време.

Дейвис звучеше като свестен човек, готов да им сътрудничи.

След това Джон позвъни на Стронмиър Ин, собственост на Ед Лайънс. Рейчъл го знаеше само по име — Джени се беше сприятелила

с Лайънс, след като Рейчъл се премести в Англия — а Джонатан бе чул името му едва преди няколко дни.

Жената, която вдигна телефона каза, че Ед Лайънс още не е дошъл, ще пристигне по-късно сутринта. Джон обясни, че е приятел на Джени Дугал и попита дали той и приятелката му могат да се видят с Ед днес следобед. Тя отговори, че не вижда проблем.

Джон надникна в спалнята. Рейчъл още спеше. През каквото и да беше преминала, очевидно то бе взело своето. Когато седна на ръба на леглото и се вгледа в нея, тя се събуди, сякаш почувствала, че някой я наблюдава.

— Добро утро — каза той.

Тя го погледна със замъглени очи.

— Какво правиш, че си подранил толкова?

— Не съм подранил. Ти закъсна.

— Колко е часът?

Той погледна часовника си.

— Почти девет и половина.

— И според теб това е късно?

Черната ѝ коса бе чорлава от спането. Тъкмо се беше изправила наполовина и седеше с разтворени крака. Очите му попаднаха върху белите бикини под нощницата.

— Става ли ти се? — попита той.

Тя го погледна замислено.

— Всъщност, мисля, че може да ми хареса да остана в леглото още малко.

— И аз така си помислих.

— Тогава защо не дойдеш при мен?

Беше стояла будна с часове, измъчвана от страх. После по някое време късно през нощта или рано сутринта най-после бе потънала в сън от изтощение. Сега имаше силно желание да бъда с Джон, да усеща ръцете му около себе си, които я закрилят, да почувства екстаза в устните му и неговите пръсти, които правеха чудеса с тялото ѝ. Когато проникна в нея, изстена от възторг и за малко забрави всичко.

Рейчъл излезе от душа.

— Говорил си с инспектора? — попита тя, докато търкаше косата си, за да я подсуши.

— Да, много свестен тип, трябва да призная. Готов е да разговаря с нас. Обадих се и в хотела на Ед Лайънс. Може да се видим и с него, само че първо ще трябва да се отбием в полицейското управление. Инспекторът няма да е там през целия ден.

— Добре тогава, да вървим. Чакат ни около три часа път до Форт Уилям. И още толкова насам, ако решим да направим всичко за един ден.

— Да видим какво ще стане.

Потеглиха малко преди единайсет. По пътя Джон се сети, че беше наел колата до този ден — напомни си да се обади в агенцията, за да удължи срока за наема.

Рейчъл сподави една прозявка.

— Още ли си изморена? — попита учудено той.

— Още — призна тя. — Но пък и никога не спя дълбоко.

Тя млъкна и се замисли колко странен и напрегнат беше станал животът ѝ откакто се случи инцидентът с Джени. През изминалата седмица беше прекарала една нощ подпряна на някакво дърво в гората; беше погребала най-добрата си приятелка; сега бяха предприели търсене на отговори — какво се бе случило с Джени и какво се бе случило с нея.

Рейчъл не можеше да се успокои, защото нещо вътре в нея я убеждаваше, че Джени още е жива и тя трябва да я намери. Също така не намираще спокойствие, защото бе убедена, че е следена — от нещо или някого.

— Някога ще се съберем ли да живеем заедно? — неочаквано попита Джон.

А това беше третата причина, поради която тези дни не можеше да спи добре. Беше обърквана относно връзката си с Джонатан. Рейчъл го обичаше. Не хранеше съмнения в това. Но това помежду им все още

беше любов от разстояние. Ни повече, ни по-малко. Единственият човек, с когото бе имала безусловна връзка на доверие, беше Джени.

Погледна го подозрително и скръбта, която той видя, изписана върху лицето ѝ, го накара да съжали, че е задал въпроса.

— Защо не се опиташ да поспиш? — предложи ѝ в опит да смени темата. — Имаме още два часа път.

Рейчъл отпусна глава върху подложката на седалката и протегна ръце.

— Винаги е трябвало сама да се грижа за себе си, Джон — измърмори тихо. — Винаги съм била излишната. Понякога си мисля, че съм такъв аутсайдер, че никъде нямам свой дом. Странното е, че всъщност нямам нищо против това.

— С други думи, ти си самотен гребец.

— Не бих се изразила по този начин, но да.

— И винаги ще бъдеш. Това е едно от многото неща, които ми харесват в теб.

Слабата ѝ усмивка и подпухналостта около очите ѝ придаваха тъжен вид. Тя се протегна и леко го докосна по рамото.

— Какво намираш в мен, Джон? Защо така упорито се бориш с мене? Наистина ли си заслужавам мъката, която ти причинявам? Ти си добър човек. Заслужаваш нещо по-добро.

— Така ли? — той отмести очи от пътя и я погледна. — Защо не оставиш на мен да преценя това?

Завъртя поглед напред и по средата. За момент помълчаха, всеки потънал в собствените си мисли. Най-сетне тя се обърна към него и попита:

— Мога ли да използвам за малко телефона ти?

— Телефонът ми ли? Разбира се.

Като държеше волана с една ръка, порови в джоба си за Блекбърито и ѝ го подаде.

Рейчъл набра нещо на екранчето и вдигна телефона към ухото си.

— Добър ден. Бихте ли ми дали телефона на Къминг, в Глазгоу, Поис Теръс, моля?

Джон я погледна с разширени от учудване очи. Какво беше намислила? Тя за миг затвори очи, докато операторът ѝ диктуваше

номера. Набра цифрите на мобилния и когато го вдигна, видя как устните ѝ бяха стиснати в тънка линия.

— Лестър... — каза тя след малко. — Аз съм, Рейчъл Сондърс.

Опитваше се да звучи твърдо и уверено, доколкото бе възможно. Джонатан нямаше представа какво ѝ бе дошло наум. Погледът му шареше между нея и пътя.

— Да, сигурна съм, че си изненадан — добави Рейчъл.

Джон чу от другия край на линията гласа на Лестър Къминг; не можеше да го сбърка.

— Няма причина — продължаваше тя. — Всъщност, да, има причина. Обаждам ти се заради Джени. Трябва по някакъв начин да приема случилото се с нея. Опитвам се да науча колкото е възможно повече, затова разговарям с всички...

Джон чу дърдоренето на Лестър, но не успя да различи какво казва.

— Не, наистина — повиши глас тя. И след малко: — Не, аз... *наистина* не съм.

Още дърдорене от Блекбърито. Какво имаше нужда да споделя Лестър? Доста, според Джон, защото Рейчъл не успяваше да вмъкне нито една дума. Когато тя се облегна на седалката, косата падна върху лицето ѝ, а челюстта ѝ увисна, сякаш преживяваше шок.

— Никога не съм *казвала* на Джени... — извика тя, преди да я прекъсне отново. — Да, тогава, и ти знаеш всичко за това. Ти си ми го казвал съвсем ясно, както сигурно си спомняш. Но в никакъв случай напоследък, кълна се...

Само това успя да каже, защото Лестър отново я прекъсна и пое разговора. Гласът му звучеше все по-разгорещено и заплашително. Джонатан почувства силно желание да издърпа Блекбърито от ръцете ѝ. Но нещо го спря.

— Какво искаш да кажеш? Какво би трябвало да означава *това*?

Рейчъл почти крещеше като Лестър. Джон наостри уши, когато Лестър отново заговори, но не можа да различи отделни думи. Изгаряше от любопитство.

— Не! — извика Рейчъл. — Това... Не знам нищо за това. И не го разбирам.

За секунда драскащото говорене престана. Рейчъл продължаваше да слуша, очевидно Лестър бе понижил глас.

Тя мълча дълго, дори и след като Лестър беше затворил. Поне така предположи Джонатан. После каза:

— Аз... Ще говорим за това по-късно. — Нова пауза. — Добре. Ще го направя. Разбира се. Само трябва... нужно ми е да помисля малко. Ще поддържам връзка. Да, аз... добре... Дочуване.

Свали телефона и го прибра в отделението за компактдискове на таблото.

Джон повдигна вежди:

— Е, за какво беше всичко това?

— Да пукна ако знам. Той беше толкова... — тя потърси думата. — Не агресивен, наистина. Бих казала напрегнат или неспокоен. Обвинява мен за скъсването им с Джени и това още го тормози. Много, както твърди. Непрекъснато настояваше, че знам за какво говори. И накрая каза нещо, което ме хвана съвсем неподготвена.

— Което е...?

Рейчъл го погледна.

— Че Джени не го оставя на мира. Дори и сега. Продължава да го измъчва.

Джон тъкмо бе подминал Балатер и пое по А939, право към планината Кеърнгорм.

— Да. Иска да се срещнем. Иска да обсъдим нещо очи в очи.

— И ти какво каза?

— Казах, че ми трябва време да помисля.

Джонатан помисли за последиците.

— Мислиш ли, че си говорила с него в деня на погребението?

— Аз се питах същото. Затова му позвъних. Но все още нямам яснота по това. — Изпъшка: — Той сигурно никога няма да престане да обвинява мен за всичко, което се случи. Ако трябва да кажем истината, може и да има право. Джени винаги се е вслушвала в мен, а аз може да съм ѝ казала нещо.

— С други думи, изразила си истинското си мнение за него.

— Нещо такова. Той все се опитваше да закърпи нещата помежду им. Казал на Джени, че съжالياва за всичко, което е направил, и я помолил да му прости. Сега е твърде късно за прошка и очевидно аз съм виновна.

— Това е абсурдно — каза Джон презрително. — За какво според теб иска да разговаряте?

Тя повдигна рамене.

— Нямам представа. Но няма значение. Беше лоша идея да му се обадя. Не знам какво съм очаквала.

С тези думи сякаш се затвори в себе си. Но Джон имаше още един въпрос:

— Рейчъл, попитах те и преди. Какво се случи между тебе и Лестър, след като ти я убеди да скъса с него?

Рейчъл гледаше втренчено през прозореца, сякаш не го беше чула. Джонатан отново реши да не я притиска по тази тема.

Докато пътуваха с колата нагоре към платата, пътят лъкатушеше между стръмни хълмове, застинали като замръзнали вълни сред море от зеленина. Това беше родното място на шотландското уиски, най-доброто уиски в света според бащата на Рейчъл, който бе пламенен любител на *аскуиба*^[1] — както предпочиташе да го нарича. Но те бяха твърде силно погълнати от собствените си мисли, за да се наслаждават на великолепния пейзаж и историята на този район, който пресичаше планината Грампиан.

Ужасяваща мисъл мина през главата на Рейчъл. Беше позвънила на Лестър просто импулсивно, но каквото и да бе събудило този импулс, сега на нея ѝ се струваше все по-възможно Лестър да е бил нейният преследвач в гората — както бе предположил Джон сутринта след първия ѝ кошмар в Ардроу Хаус. Бог е свидетел, той ѝ беше достатъчно ядосан, за да иска да я нарани — така, както бе наранявал Джени в толкова много случаи. В главата ѝ започна да се разгръща сценарий, в който Лестър представляваше решаваща и ужасяваща брънка от пъзела, който контролираше живота на Рейчъл през последните дни.

Той беше на погребението ѝ, да, може би сме разговаряли там. Може да е разбрал къде съм се настанила. Вероятно ме е чакал в Старото колело във вторник сутринта и...

Следващото нещо, което обмисли, беше наполовина теория. Но другата половина наистина се беше случила. Или поне тя беше убедена в това, докато си я представяше.

Завел ме е на някакво тъмно място. Завързал ме е, както правеше с Джени. Удрял ме е, причинявал ми е болка. Защото ме

мрази. Аз му отнех Джени. Но аз съм успяла да се освободя и да избягам. После се е случило нещо и когато дойдох на себе си, не помнех нищо.

В нейната възстановка на събитията, или може би фантазия, имаше големи дупки. Преди всичко, каква е връзката на Лестър с крилатия звяр с глава на вълк, който беше превърнал сънищата на Рейчъл в кошмари? Не знаеше. Дори и Лестър наистина да ѝ бе сторил това, той нямаше да каже нещата, които наговори преди малко по телефона. Нямаше как да знае, че тя е изгубила паметта си за последните събития, нали?

Ако ме е наранил, но аз съм му избягала, сега той щеше да се крие от полицията, която би очаквал да насъскам срещу него.

Погледнато по този начин, Лестър Къминг нямаше как да е свързан със заличените от паметта ѝ дни. Но, разбира се, човек не би могъл да изключи всичко.

Беше ли той парче от пъзела или не?

И как би изглеждал този пъзел в последна сметка? И това не знаеше и все пак не се отказваше от идеята, че Лестър Къминг *знае*.

Белите къщи на Авимор изчезнаха в далечината.

Рейчъл се опита да се зарови още по-дълбоко в непознатите дълбини на ума си.

Всички естествено приемаха, че Джени не е между живите. Единствено тя имаше съмнения. Грейс Дугал също, може би.

И Лестър. Това ли е причината да иска да се видим?

Ако е така, той наистина бе изиграл главна роля в цялата мистерия в крайна сметка.

Но Рейчъл знаеше от личен опит, че Лестър беше опасен човек.

Така че от една страна той също може да повярва в нейната теория, че Джени все още се намира някъде там. От друга страна веднъж се бе заканил да я убие. *Това* беше нещото, издълбано в душата ѝ, макар че не искаше повече да мисли за него — ето защо все още сърце не ѝ даваше да го сподели с Джон. Той вярваше, че Лестър просто я бе обиждал с разни имена, след като Джен наистина скъса с него, нищо повече. Но се беше случило повече от това.

Какъв избор имаше? Имаше ли въобще избор? Ако тя искаше да направи някакъв ход напред, срещата с него изглеждаше неизбежна, както той бе поискал. За да стигне до Джени, можеше да се наложи да

преглътне гордостта си и здравия си разум и да се изправи срещу Лестър Къминг.

Час по-късно пристигнаха в полицейското управление във Форт Уилям.

— Да, спомням си, че се обадохте тази сутрин — поздрави ги Гари Дейвис, след като влязоха вътре и Джон се представи.

Той се ръкува с тях. Дейвис имаше голяма бенка на врата и двойна гуша. Внимателно направената прическа се опитваше, но не успяваше да скрие оредяващата над челото коса. Но инспекторът им отпрати топла усмивка и по всичко личеше, че харесва работата, която си беше избрал.

Дейвис ги въведе в спартанската си канцелария и изслуша историята им. От своя страна Рейчъл даде да се разбере, че биха искали да узнаят как бе възможно Джени да е паднала. Дейвис повдигна рамене, преди да отговори:

— За нещастие, такива инциденти в тукашните планини изобщо не са толкова редки. Случват се по три-четири всяка година. Повечето стават през зимата, но даже и в топло време един неопитен катерач може да падне.

— Но Джени не беше неопитна — изтъкна Рейчъл.

Дейвис се облегна назад в стола си, който изскърца в знак на протест.

— Мадам, разбирам, че може да прозвучи изтъркано и едва ли искате да чуete точно това, но инциденти могат и наистина се случват.

Джон видя как Рейчъл потрепна.

Не може да го приеме. Дали не сбърках, като я доведох тук?

Рейчъл вече отчаяно търсеше обяснение, което би могла да приеме. Всичко беше по-добро от студеното, твърдо заключение, че Джени е стигнала до своя безсмислен край след един малък миг на невнимание, едно подхлъзване. Дожаля му за нея. После си спомни думите ѝ:

Заслужавах нещо по-добро.

Споменът за тези думи правеха невъзможно да обвие ръцете си около нея, да я утеши. Не точно в този момент. Но отблъсна това

чувство на безизходност. *На кого му пука какво говори тя? Тя има нужда от тебе сега. Каквото има да става, да става.*

Стисна я за рамото.

— Джени Дугал е била намерена от катерач, нали? — Джон попита полицаия.

— Да — отговори Дейвис. — Страхувам се обаче, че е било вече твърде късно. — Очите му сякаш се замъглиха, когато прибави: — Вратът на госпожица Дугал е бил счупен.

— Но нали вие сте правили оглед на мястото? — намеси се Рейчъл. — Права ли съм?

Дейвис ѝ отправи недоумяващ поглед.

— Помислих си... — избъбри тя неясно, с отчаяние в гласа. — Реших, че това е нещо повече от обикновен инцидент. Не е възможно да се е случило. Не по този начин. Не на Джени. Нищо не е както трябва.

За да изясни нещата, Джон каза:

— Все още сме потресени от скръб, не го понасяме много лесно.

— Разбирам — отвърна Дейвис. Погледна часовника си: — Казахте, че искате да видите мястото, на което е станал инцидентът. Смяната ми почти приключи, но мога да изпратя някой полицай да ви покаже.

— Благодаря — каза Джон.

Дейвис ги остави в офиса си и се върна с млад униформен служител, който застана на прага доста срамежливо. Дейвис го представи като Питър Ръдърфорд и обясни, че той ще ги заведе до точното място на инцидента.

— Ако сте сигурни, че искате да отидете — допълни той. — Няма кой знае какво за виждане.

— Да, сигурна съм — потвърди Рейчъл. — Наистина искам да отида.

Рейчъл и Джон благодариха на инспектора и последваха Ръдърфорд навън. Джон не каза нищо, но беше убеден, че Дейвис има право и това малко пътешествие, което предприемаха, няма да доведе до по-нататъшни прозрения.

Всъщност, целият ден нямаше да им предложи нищо ново.

Както се оказа, никога не бе грешил повече.

[1] Аскуиба — думата е от келтски произход и означава „вода на живота“; от нея произлиза думата уиски — Б.пр. ↑

Двайсет минути по-късно те се намираха в подножието на Бен Невис; неговата височина от 1343 метра го правеше най-високият връх на Британските острови. Типично за Джени — да отправи предизвикателство към такава величина. Никога не се бе интересувала от малките предизвикателства.

Питър Ръдърфорд се качил при тях в колата под наем и ги заведе до мястото, където Джен бе паднала и беше намерила смъртта си. Никога нямаше да го открият без неговата помощ. Пасатът се лашкаше по черните пътища, пълни с дупки, все по-дълбоко в гората, все по-близо и по-близо до Бен Невис, каменния гигант. Последните няколко метра трябваше да изминат пеша.

В своите представи Джон си бе изградил един образ на това, че Джени беше паднала от голяма височина и се беше приземила върху яркозелена морава. Истината се оказа съвсем различна. Тук шубраците бяха почти непроходими. Строшени скални блокове лежаха пръснати тук-там върху обраслия терен. Храсти, папрати и паднали дървета препречваха пътя им. Отвъд шубраците се издигаха стръмни, високи канари.

— Според инспектора, това трябва да е мястото — обяви Ръдърфорд.

Рейчъл закрачи нервно насам-натам.

— А къде е била колата ѝ? Намерихте ли и нея?

— Да, беше на един от паркингите — отвърна Ръдърфорд. — Аз и партньорът ми я изкарахме оттам.

Джон гледаше Рейчъл, която търсеше наоколо.

— И? — попита той след малко. — Какво мислиш? — попита още по-скептично, когато тя остана мълчалива.

— Нищо не ми говори.

Тя продължи да крачи, като изчезваше сред високи храсти и обратно излизаше от тях; търсеше някаква нишка. Но не откри нищо.

Джон долови нетърпението на Ръдърфорд и ѝ предложи да тръгват. Тя неохотно се съгласи.

Пред полицейското управление изказаха благодарността си на Ръдърфорд, а Джон го помоли да предаде и на инспектор Дейвис, че благодарят и на него. Ръдърфорд обеща да го направи и им пожела късмет.

От полицейското управление потеглиха към *Странноприемница Стронмиър*. В бара се срещнаха с добродушния собственик Ед Лайънс. Беше строен и мускулист, по-млад, но по-оплешивял от Дейвис. Носеше очила. Ед веднага им предложи нещо за ядене за сметка на заведението.

— Идеята да хапнем звучи добре, но аз плащам — каза Джон.

Ед махна нататък и викна да му донесат менюто. Скоро с наслада похапваха хамбургери с картофки.

— Какво ви води насам? — попита Лайънс, след като си бяха разменили по няколко шеговити забележки.

— Искрахме да видим с очите си къде е паднала Джени — отговори Рейчъл.

— Какво? Пак ли? — намръщи се Ед.

Джон остави вилицата и ножа си. Погледът, който отправи към Лайънс, видимо стресна човека.

— Поне предполагам, че ти ходи там в началото на седмицата — каза Ед.

Джон и Рейчъл си размениха погледи.

— В началото на седмицата? Кога? — попита Джон.

— Вторник или сряда. В един от тези дни ти беше тук.

— Била съм *тук*? — възкликна Рейчъл.

— В деня след погребението — отговори Лайънс. — Рейчъл... какво... — лицето му изразяваше пълно объркване.

Джон за миг срещна очите на Рейчъл.

— Трябва да ти кажем нещо, Ед — съобщи Джон и после разказа цялата история, включително и за амнезията на Рейчъл. — Казваме ти това, защото отчаяно търсим отговори и се надяваме ти да можеш да ни помогнеш — заключи той.

Ед Лайънс слушаше с все по-нарастващ интерес, примесен с изумление.

— Значи не знаете какво се е случило между вторник сутринта и четвъртък сутринта и имате сериозни съмнения по отношение на смъртта на Джени? Това ли искате да ми кажете?

— Все още е възможно да я намеря. Трябва да я намеря — настоя Рейчъл. — Наречи ме луда или каквато искаш — няма да си първият или единственият, уверявам те.

Ед само поклати глава.

Джон опита да подходи от друг ъгъл.

— Мен ме интересува това, че Рейчъл очевидно е дошла да се види с теб във вторник. Значи трябва да е пристигнала с кола от Абърдийн до Форт Уилям. Непременно трябва да ни кажеш точно какво ти каза и направи тя, когато беше тук.

— Исусе Христе — почти прошепна Лайънс. — Каква невероятна история!

— Така е — съгласи се Джон. — Можеш ли да ни помогнеш?

Той погледна състрадателно Рейчъл.

— Държеше се малко странно, да бъда честен. Пристигна следобед, около четири часа. Веднага забелязах, че не ти се разговаря. Настоя да си платиш за стаята...

— Освен всичко е *пренощувала* тук? — прекъсна го Джон.

Ед кимна.

— Добре, продължавай — пришпори го Джон.

— След като се регистрира, седна в оная ъгъл... — Ед посочи към най-малката маса до камината — ... и яде нещо, не помня какво. Искях да дойда при тебе да ти правя компания, но ти ми каза, че предпочиташ да останеш сама.

— Как изглеждах? — попита Рейчъл. — Как... как се държах? Тогава имах ли вид на човек, който си е изгубил паметта? Забеляза ли нещо странно в мен?

Ед кимна към своя барман.

— Обикновено не пия толкова рано през деня, но точно в този момент имам нужда от една бира. Нещо за вас, хора?

Джон поклати отрицателно глава, също и Рейчъл. Ед поръча Гинес.

— Дожаля ми за тебе — продължи той. — Разбира се, попитах те как си и какво бих могъл да направя за тебе. Опитах се да те развеселя,

но ти въобще не искаше да слушаш. Каза само още едно нещо, освен че ме помоли да те оставя сама. И това нещо много ме изненада.

— Какво ти каза? — попита Джон.

Донесоха на масата Гинеса на Ед. Той отпи глътка, после пое дълбоко дъх.

— Каза, че... — заекна неуверено.

— Ед, моля те — настоя Рейчъл.

Той кимна.

— Говореше за някакъв демон.

Ченето на Джон увисна. Дори и Рейчъл изглеждаше слисана.

— Това изтърси, когато попитах какво те тревожи. Седеше там потънала в мисли. И ми даде този отговор: каза, че търсиш някакъв демон. Но не предложи никакво обяснение. Меко казано, беше доста странно.

Рейчъл се наведе към Лайънс, сякаш да му каже нещо поверително.

— Наистина ли казах това?

— Толкова сигурно, колкото, че този Гинес е черен — заяви Ед.

— Но ти вероятно си се опитал да измъкнеш от нея някакво обяснение? — предположи Джон.

— Разбира се, но Рейчъл не пожела да обясни какво има предвид — твърдо каза Ед. — Тя просто поиска да я оставя сама, затова аз я оставих сама. Малко по-късно погледнах нататък и тя си беше отишла в стаята. На другата сутрин си бе тръгнала, преди да пристигна в хотела.

Когато Ед млъкна, Рейчъл извади брошурата, която беше взела от старото колело. Сложи я на масата, плъзна я по-близо, за да я огледа Лайънс, и после посочи рисунката, която бе надраскала върху нея.

— Какво е това? — попита Ед заинтригуван.

— Демонът, мисля — каза с разтреперан глас. — Намерих го случайно в хотела в Абърдийн, където бях отседнала до вторник. Аз съм го нарисувала, няма никакво съмнение в това, но не съм сигурна какво би трябвало да изобразява. Очевидно, когато съм била там, съм знаела.

Тя погледна въпросително един по един двамата мъже.

Джон проговори първи:

— Значи, ето какво знаем. Ти си тръгнала от Абърдийн във вторник, за да дойдеш тук и си заминала в сряда, за да отидеш... къде? Следващото нещо, което знаем, е, че си се събудила в гората край Уайтмонт в четвъртък сутринта. Ако успеем да открием какво се е случило между тук и там, всичко ще се изясни.

— Как смяташ да го постигнеш? — поиска да разбере Лайънс.

Джон погледна Рейчъл.

— Ще съберем глави. Ед. Има още едно нещо, за което искам да те попитам. Всъщност, това е и причината да дойдем тук. Ти последен си видял Джени преди тя да поеме към планината. За какво разговаряхте?

Ед вдигна ръце.

— Обсъждах това с Рейчъл след погребението в понеделник, в Абърдийн. Говорихме за всякакви работи, но нищо необичайно. Джен пристигна тук предишния петък, късно през нощта. Ходи в планината в събота, а после пак отиде в неделя. След това още веднъж в понеделник...

— На 14 юни — обади се Джон.

— Да. Искаше да се покатери още веднъж за последно, преди да се прибере вкъщи. Обичаше да ходи там. Но не се върна. — Ед снижи глас. — Не бях забелязал нищо странно в нея. Само дето вечер беше много уморена и си лягаше рано. Това може и да беше необичайно, но в разговорите ни всичко беше нормално. Наистина, спомена онзи тип Лестър, от Глазгоу. Спомням си, че ти не го харесваше много.

— Изобщо не го харесвам — изсумтя Рейчъл.

— Случайно да е споменала момиче на име Пола Декърс? — попита Джон.

— Коя е тя? — отговори с въпрос Ед.

— Едно момиче, което изчезнало безследно преди около седемнайсет години.

— Нищо не ми говори.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

— Каза ли нещо за мен? — попита Рейчъл.

— Не — поклати глава Ед.

Разочарованието трябва да се бе изписало върху лицето ѝ, защото той добави:

— Съжалявам — сякаш носеше вина за това. — Иска ми се да можех да ви помогна повече.

— Ти ни помогна. Ед. Благодаря ти — каза Джон и си взеха довиждане с него.

Докато пътуваха обратно към Ардрои Хаус Джон обмисляше ситуацията. Бяха ходили на гроба на Джени и на мястото на фаталния инцидент. Рейчъл може още да не приема смъртта ѝ, но фактите са си факти. Но *каква* и *къде* беше връзката между смъртта на Джени и случилото се с Рейчъл в гората на Уайтмонт? И какво общо имаше с всичко това рисунката на онзи звяр? Къде беше неговото място в пъзела? Джон разбираше, че Рейчъл трябва да знае отговорите на тези въпроси. Както и той.

— Почти я чувам, Джон — изведнъж възкликна Рейчъл с далечен глас. — Тя е на някакво опасно място! Не ни остава много време.

— Само така си мислиш, Рейчъл.

— Не — възрази тя. — *Знам го.* Джен и аз сме повече от приятелки. Ние се *усещаме*, дори и да сме разделени. Не би могъл да разбереш.

Тези думи увиснаха тежко във въздуха помежду им.

Стари спомени нахлуха без покана в нея. Онзи ден преди години, първият път, когато станаха нещо повече от приятелки. Бяха ходили в *Уелския Принц* в Абърдийн. Бяха консумирали порядъчно количество алкохол, чувстваха се замаяни и се гушкаха една в друга. Когато пристигнаха в апартамента, в който живееха, те се прегърнаха и паднаха върху леглото на Рейчъл. Устните на Джени бяха докоснали нейните, а после езикът ѝ започна да изследва нейната уста.

— *Отдавна искам да го направя* — бе прошепнала Джени.

А Рейчъл? Беше изненадана. Повече от това. Бе замръзнала, докато лежеше в леглото и Джени я покриваше с целувки — гърдите, корема, по-надолу. Не се бе съпротивила, остави Джени да прави с нея каквото поиска.

Защото и аз го исках.

За първи път го бяха направили. На другата сутрин, когато и двете бяха изтрезнели, избягваха да говорят за това и срамежливо отбягваха погледите си. Рейчъл си спомни, че бяха разговаряли за

какво ли не, само не и за случилото се през нощта. Докато Джени — разбира се, Джени бе първата, която пое инициативата — не прегърна Рейчъл:

— Не знам за тебе, но аз не съжалявам, че го направихме.

Джени я беше опознала по най-интимния начин, любопитството ѝ бе задоволено и с това всичко приключи. Рейчъл се тормози малко по-дълго, но накрая и тя остави онази нощ зад гърба си.

Наистина споделяхме всичко. Дори и това. И аз знам какво точно е то. Просто ми се е изплъзнало от ума. Само ако можех да си спомня...

Но туй то. Не можеше.

Още веднъж си спомни трудния си път през гората край Уайтмонт. Беше студено, беше дълбока нощ. Сама и в същото време не беше сама.

Споменът беше последван от кошмара, който сънува първата нощ в Ардрю Хаус.

После, незнайно поради каква причина, сякаш невидими ръце я сграбчиха и я избутаха пред някакво огледало. А в това огледало се видя такава, каквата беше наистина — смъртно изплашена жена. Човек, който бяга от нещо, и то не просто през последните дни, а от доста по-отдавна. Не от някакъв демон, а от себе си.

И видя образ — на Джени и себе си в къщата на родителите на Джени. Грейс бе излязла да прекара една вечер навън с Бил — по онова време той бе още жив — и Джени беше направила палачинки. По цялото ѝ лице и дрехи имаше бяло брашно, цялата кухня бе посипана с фин прах. Джени се заливаше от смях. Това беше един от най-хубавите спомени на Рейчъл: скъпоценна рисунка, която къташе в ума си.

Само че рисунката се рушеше. Нокти, остри като бръсначи, разкъсваха платното, раздираха картината отвътре, а после от дупката изскочиха глава на вълк и черни крила.

Рейчъл рязко бе изтръгната от своя унес.

Втренчи се напред и изтри капките пот от челото си.

Накрая си помисли за Лестър Къминг. Трябваше да се срещнат с него; нямаше какво друго да направят. Дали да е днес? Щеше ли да е разумно Джон да обърне колата и да тръгне към Глазгоу вместо към Ардрю Хаус?

Може би идеята беше добра, само че тя се чувстваше изтощена. Посещението при бившия на Джени щеше да почака за някой друг път. *Утре*, каза си тя.

Всичко щеше да се окаже съвсем различно.

Джонатан не сваляше очите си от пътя. Пътуването обратно до Ардрю Хаус беше почти три часа. Спря на бензиностанция на *Бритиш Петролиъм* да зареди пасата. Когато плати и седна обратно зад волана видя, че Рейчъл бе заспала дълбоко. Вместо да потегли, той помести колата на един малък паркинг до бензиностанцията.

Измъкна от джоба на самото си химикалка. Не Паркера, а една проста, пластмасова химикалка, която винаги носеше като резерва. Огледа върху крака си касовата бележка от бензина откъм обратната страна и написа върху нея:

Преди 11 юни: Джени задълбава в стария случай с Пола.

11 юни — петък: Дж. изпраща имейл в 02:30 сутринта. Посещава Ед. Ходи в планината в събота, неделя и понеделник.

14 юни — понеделник: Дж. загива.

15 юни — вторник: Рейчъл научава новината от Чарли.

До 19 юни: Рейчъл не казва нищо.

19 юни — събота: Рейчъл тръгва за Шотландия, „много неща за вършене“

21 юни — понеделник: погребението на Джени. Последния път, в който разговаряхме. Нищо специално от нея. Кога Рейчъл е нарисувала демона? Защо?

Мястото за писане свърши. Джон се огледа, търсейки друг къс хартия. Сети се за споразумението за наем на колата и го намери в жабката. Сгъна договора наполовина и започна да пише върху празния гръб.

22 юни — вторник: Рейчъл напуска Старото колело. Защо? Пристига при Ед в 4 следобед. Говори за демон.

23 юни — сряда: Рейчъл напуска Ед рано, около 8 или 9. С каква цел? Мисия? Нещо общо с демона? Сигурно.

24 юни — четвъртък: Рейчъл идва на себе си в гората до Уайтмонт, вероятно между 2 и 4 часа през нощта. Временна обща амнезия. Прибрана от Стивън и Елън. Рейчъл казва, че Джени не е мъртва. Трябва да я намери.

25 юни — петък: Рейчъл не спи. Мъгляв спомен за нещо в тъмното. Обратно при Стивън и Елън. При лелята. В Старото колело. Рисунката на демона. Предполага се, че демонът е бил в тъмното с Рейчъл.

26 юни — събота: Посещение при майката на Джени. Според майката Рейчъл знае с какво се е занимавала Джени. Пола? Още съмнения относно смъртта на Джени. Посещение при Чарли. Изскача случая с Пола Д. Посещения при Рой и Франсис Д. и Колинс. „Там имаше нещо, нещо не от този свят.“ Пак ли демонът?

27 юни — неделя (днес): до Форт Уилям. Рейчъл е била там на 22 и 23 юни. Рейчъл твърди, че чува и усеща Джени. Няма много време.

Джон беше изписал гърба на договора за наем. Погледна втрещено касовата бележка и листа върху скута си. Какво можеше да научи от бележките си?

— Имейлът от 11 юни е бил за работата на Джени върху случая с Пола — прошепна на себе си той. — Да допуснем това за момент. Но Джени не е могла да довърши работата си. Затова Рейчъл е поела нещата, затова е трябвало да свърши много неща. Какво общо има демонът с всичко това, за бога?...

Джонатан спря. Хрумна му нещо.

— Възможно ли е Рейчъл да е *намерила* демона в сряда?

Каза го по-силно, отколкото искаше. Хвърли поглед настрани, но тя не се беше събудила.

После пред него проблесна следваща мисъл: *Дали демонът, или каквото и да е това нещо, не е отвлякъл и Джени, и още я държи?*

Джон зарея поглед навън, оттатък бензиностанцията и пътя, към зелените хълмове и дълбоките сини води на близкото езеро.

Не, реши той, не е възможно. Джени е загинала във Форт Уилям, а Рейчъл се е натъкнала на него в Уайтмонт, на сто и петдесет мили разстояние. Не можеше да проумее как е възможно двете събития да са свързани? Какво изпуска? *По дяволите*, това беше отчайващо!

Джон запали, излезе на заден от паркинга и отпраши на изток.

Дървета, къщи, улични лампи — всичко се плъзгаше покрай тях. Минаваше седем. Когато Рейчъл се разбуди от кратката си дрямка, тревогата в тялото ѝ не я бе напуснала. Същото чувство има човек понякога в неработен ден. Един от онези дни, в които ти липсва увереност в себе си. Когато нищо не става както трябва, когато нищо *не иска* да стане както трябва и всяко нещо, което направиш, е неправилно разбрано. Рейчъл не се чувстваше в безопасност. Нещо приближаваше. Нещо неприятно.

Половин час преди да стигнат до Ардроу Хаус предчувствието ѝ се сбъдна. Блекбърито на Джон извънтя. Без да се замисля, той измъкна телефона от отделението за дискове под стереоуредбата на пасата и го допря до ухото си.

— Ало?

Слуша известно време безизразно, после изви вежди и заекна:

— Божичко. *О, боже!*

Блекбърито се изплъзна от ръката на Джон и падна в скута му. Рейчъл изпитваше болезнено желание да научи какво лошо се е случило, но се страхуваше. Никога не го бе виждала така нещастен, така мъртвешки бледен.

— Джон? — попита внимателно. Той продължаваше да мълчи, затова тя повиши глас: — Джон!

Той шумно преглътна. В очите му набъбнаха сълзи.

— Моля те, кажи ми! — настоя Рейчъл.

Като държеше волана с една ръка, той постави другата върху коляното ѝ.

— Беше Грейс — произнесе дрезгаво. — Грейс Дугал. Всъщност, търсеше тебе.

Рейчъл се намръщи.

— Обажда се Грейс? Защо?

Не можеше да си представи за какво би се обадила майката на Джени — каква ужасна новина можеше да съобщи тя? Вече беше изгубила всичко.

— Е? — настоя тя.

Джон удари кормилото с длан.

— Не знам как да ти го кажа... За леля Елизабет.

— Леля ли? Какво за нея?

— Тя е... Изглежда тя е...

Движеха се по А939 през пустите хълмове на Кеърнгорм. Джон настъпи спирачката, насочи колата към една живописна отбивка по тесния еднолентов път и изключи двигателя. Натисна едно копче и свали стъклото. Рейчъл вдиша нежния мек ветреца. Джон ухапа пръста си и впери поглед в широките, диви хълмове.

— Наистина е нещо *лошо*, нали?

Той кимна.

— Трябва да отидем там. Веднага.

— Какво е станало? Инцидент? И тя ли е претърпяла инцидент? Паднала ли е? *Какво е*, Джон?

Веднага щом зададе тези въпроси, Рейчъл разбра, че трябва да е нещо много по-лошо. Джонатан не би бил така потресен, ако Елизабет просто бе пострадала. Истината започна да просмуква съзнанието ѝ.

— Не е съвсем сигурно. Самата Грейс току-що е научила новината. И още не е ходила у леля ти. Обади се от нейната къща.

— Това не ми помага много. Хайде, Джон, просто ми кажи — помоли Рейчъл и за своя изненада чу в гласа си и известна доза примирение.

Той наведе глава и изтри сълзите от очите си.

— Казват, че леля ти е мъртва. Според Грейс, била е убита.

Макар че Рейчъл постепенно беше започнала да очаква някаква ужасна новина за леля Елизабет, тя в никакъв случай не беше подготвена за обвинение в убийство. В този момент се почувства като ударена силно с юмрук в ребрата. Не, сякаш беше цапардосана с бухалка. Чувстваше се наранена и ѝ се гадеше. Студена пот закапа от челото ѝ.

— Не — прошепна тя. — Не може да е истина. Не може.

Джон я привлече до себе си и тя окончателно рухна.

Три полицейски патрулки бяха паркирани пред къщата на леля ѝ. Целият имот беше ограден с жълта полицейска лента. Зяпачи, повечето от тях живеещи на същата улица, извиваха вратове зад полицейското ограждение, за да видят каквото бе възможно да се види. Други очи надзъртаха зад прозорците на къщите от другата страна на пътя.

— Почакай тук — каза Джон и угаси двигателя на трийсетина метра от къщата на Елизабет. — Нека да видя какво ще успея да науча.

Но тя вече слизаше от колата и хукна към жилището на леля си. Там беше спряна от един полицаи, който изглежда стоеше на пост.

— Аз съм братовчедка на Елизабет Крейг. Какво се е случило?

Полицаят, прехвърлил трийсетте, с къса руса коса и видимо шкембе, измърмори нещо неразбрано. Погледна назад през рамо и извика един от колегите си. Откъм предната врата до тях се приближи бавно мъж в кафяв костюм.

— Дамата казва, че била роднина — информира го полицаят.

Мъжът в костюма внимателно огледа Рейчъл. Зад него на вратата се появи Хърб. Той беше дебел и оплешивяваше, а косата, която му бе

останала, беше по-скоро пясъчна, отколкото сива. Носеше риза на бели и червени карета, която не му стоеше много по мярка, а тъмозелените панталони изглеждаха с един номер по-малки.

Когато Рейчъл го забеляза, той ѝ махна с ръка и закричи несигурно към нея. Рейчъл знаеше, че Хърб е добър човек, бързо се успокояваше и с готовност се усмихваше. Изглеждаше идеалният партньор за леля Елизабет — същество, което можеше да я направи щастлива. Мъжът, който приближаваше сега към нея, не беше онзи Хърб, когото познаваше. Скръбта и отчаянието, изписани така искрено върху лицето му, разкъсаха сърцето ѝ.

— Хърб? — изхлипа тя.

— Рейчъл... и Джонатан, предполагам?

Хърб се опита да изглежда храбър, докато разказваше известните му факти. Намерил Елизабет рано следобед. Можело да стане и порано, но този предиобед ходил в Питъркатър, за да помогне на сина си Том да пребоядиса кухнята. Когато отишъл у Елизабет, намерил я в леглото. Най-напред си помислил, че още спи. Но после забелязал, че очите и устата ѝ били отворени. А в очите ѝ видял мълчалив писък на ужас.

От гледката му се догадило, каза той, но после сякаш привличан от сила, на която не могъл да се противопостави, се насиллил и погледнал по-отблизо. Точно тогава забелязал тъмните охлузвания по шията ѝ. Предположил, че са следи от душене.

По-късно, след като позвънил на телефон 999, следователят потвърдил подозренията на Хърб. Елизабет Крейг е била удушена.

Рейчъл слушаше замаяна пълния със заекване разказ на Хърб. Джон я държеше здраво. Беше му благодарна за топлината, за рамото, на което можеше да поплаче.

— Къде е Елизабет сега? — попита Джон.

— Следователят отнесе тялото ѝ преди два часа. Взеха я.

— Знае ли се кой го е направил? — гласът на Джон затрепери, когато зададе въпроса.

Хърб изтри сълзите си и поклати глава.

— Не, нямам представа. Никаква представа. Беше такава мила жена. Кой би могъл да стори такова нещо? Тя не би наранила и мравка.

Дежурният офицер дойде до Хърб, сложи ръката си на рамото му и избъбри нещо в ухото му. После отведе Хърб.

Рейчъл погледна Джон и сякаш понечи да каже нещо. Но промени намерението си и тръгна към жилището.

Влезе вътре през кухнята, където тя и леля й бяха седели и разговаряли за Джени само преди два дни, а оттам мина през дневната и се качи на горния етаж. Вземаше стъпалата по две наведнъж.

Полицейски инспектор в дънки и черно кожено яке стоеше облегат на рамката на вратата пред спалнята на леля й и пушеше. На Рейчъл й се прииска да му изкрещи: *Леля Лиз не разрешава да се пуши в къщата й! Изгаси тази проклета цигара!*

После чу тихи, жужащи щракания и се обърна — фотограф на полицията фокусираше за по-близък и по-далечен план фотоапарата си, очевидно решен да улови всеки ъгъл от леглото на леля й.

Инспекторът, който пушеше цигарата, я погледна раздражено:
— Хей, какво означава това? Не би трябвало да си тук!

Тя продължаваше да гледа втренчено фотографа, който в отговор се пулеше насреща й, сякаш тя го беше хванала да краде нещо.

— Ти коя си? — строго попита инспекторът.

Истина е, помисли си тя. Трябва да е истина.

Рейчъл се обърна рязко и тръгна олюлявайки се по стъпалата. Джон я пресрещна. Зад нея на стълбищната площадка се чуха стъпките на инспектора. Той я настигна и грубо я уведоми, че няма работа на неговото местопрестъпление.

— Тази жена е роднина на жертвата — сопна се насреща му Джон. — Преживява ужасен шок. Ще замълчите ли, по дяволите?

Инспекторът измърмори нещо, но отстъпи.

Когато излязоха навън, Рейчъл отиде да потърси Хърб, докато Джон се оглеждаше безцелно. После забеляза инспектора да излиза от къщата и закрачи подире му.

— Какво мислите за всичко това? — попита той.

Мъжът хвърли поглед през рамо и отправи към Джон поглед, който казваше: *Я си гледай работата!*

— Предполагам, ще трябва да кажете нещо на нейната близка — рече Джон любезно, доколкото можеше. — Понеже се съмнявам, че тя ще е в състояние да се концентрира върху фактите, питам от нейно име. Какво мислите се е случило тук и защо?

Инспекторът измъкна пакетче цигари Марлборо от джоба си и сръчно пхна една между устните си, преди да я запали.

— Прилича на грабеж, излязъл от контрол.

— Има ли нещо взето? — поинтересува се Джон.

— Още не сме сигурни — отвърна инспекторът. — Нещо се е объркало и онзи тип вероятно се е паникьосал. Тогава е убил жената и офейкал. Това е само моята теория, разбира се.

— Защо един обикновен крадец би удушил възрастна жена? — горчиво рече Джон. — Тук би следвало да говорим за обикновен грабеж. Това е малко градче, не голям град. И защо Елизабет? Всеки би могъл да види, че не беше богата.

Инспекторът дръпна дълбоко, извъртя глава и издуха облак дим.

— Рано е — присви той очи срещу Джон, сякаш го измерваше. Очевидно заключението, до което стигна, не му допадна особено. — Това е всичко, което мога да ви кажа, който и да сте вие. Това е полицейска работа и разследването едва сега започва. Сега моля да ме извините.

— Помислете — продължи Джон, без да обръща внимание на последните думи на инспектора. — Даже и да е било грабеж, все пак няма причина крадецът да я убива. Тя беше беззащитна стара жена. Би позволила на човека да вземе каквото си поиска. Така че, отново не виждам защо му е било нужно да я убива. Но го е направил. И не става дума за случайно намушкване с нож, а умишлено я е *удушил*.

Инспекторът го слушаше, докато дърпаше от цигарата си. После поклати глава и се отдалечи.

Джон остана загледан след него, убеден в правотата си. Това не беше грабеж, в който нещо се бе объркало. Случилото се в действителност беше много по-озадачаващо и го плашеше.

Джон намери Рейчъл да разговаря с Хърб, сина на Хърб — Том, и снаха му — Синтия. Скоро при тях дойдоха двете сестри на Елизабет, които бяха пристигнали от западния бряг. Уини, племенницата, която Елизабет смяташе да посети за рождения ден, също беше тук. Току-що бе навършила осемнайсет — деликатна красавица с дълги, руси коси.

Никой не говореше много. Никой не знаеше какво да каже.

— Знаех, че трудни времена очакват Елизабет, но *това...* Това е просто невероятно — каза накрая Хърб, като поклати тъжно глава.

Рейчъл го погледна въпросително.

— Какво искаш да кажеш, Хърб? Какви трудни времена са я очаквали?

Хърб избърса една сълза.

— Лиз не казваше на никого, но тя беше болна, много болна. Преди шест месеца се прегледа при специалист и откриха тумор в белите ѝ дробове. Лекарят препоръча комбинация от химиотерапия и лъчетерапия, но тя не искаше нищо такова. Не искаше да страда в ръцете на съвременната медицина, само за да умре така или иначе.

Преди два дни Рейчъл бе забелязала, че леля ѝ изглеждаше отслабнала. Беше решила, че леля Елизабет е на диета.

— Нямах представа — промълви тя.

— Никой нямаше — осведоми я Хърб. — Аз единствен знаех. Последните изследвания бяха направени само преди няколко седмици. Те потвърдиха, че туморът е злокачествен и има метастази. Мисля, че Елизабет взе правилното решение — да си отиде тихо в нощта и да не страда по-дълго от необходимото.

Рейчъл изведнъж чу наум гласа на леля си:

Така говори за Джени, за това колко е била пълна с живот и колко много продължава да означава за тебе. Накара ме да си помисля за...

Сега разбра. Надгробната реч, която беше произнесла на погребението на Джени, очевидно бе накарала леля ѝ да мисли за собствената си смърт и собственото си погребение, които я очакваха съвсем скоро.

Но не по *този* начин. Този път ръката беше изиграна твърде бързо. Все още не беше време леля Елизабет да умре, някакво зло имаше намесено тук.

Когато се прибраха в Ардрои Хаус, внезапна вълна на замаяност накара Рейчъл почти да падне, така че се наложи да се хване за облегалката на дивана. Джон я посъветва веднага да си легне. Помогна ѝ да стигне до спалнята и да се съблече. След като беше вече под завивките, той седна на ръба на леглото, нежно отметна от окоото ѝ кичурче коса и го закрепи зад ухото.

— Леля Елизабет е била убита — проговори дрезгаво тя; това бяха първите думи, които произнесе, откакто напуснаха дома на леля ѝ. Беше единайсет часа и силен вятър стенеше скръбно около стрехите на покрива.

— Да — каза Джон.

— Защо? Господи, защо? Хърб е прав. Тя е, тя беше най-милата жена на света. Кой би искал да я нарани?

Той поклати глава. Нямахше представа.

— Опитай се да поспиш.

Тя се обърна.

— Обичам те — каза той.

Изправи и тя чу стъпките му да се отдалечават. Вратата се отвори и затвори с тихо скърцане.

Рейчъл остана сама. Протегна ръце и крака, погледа втречено в тавана известно време, опитвайки се да подреди мислите си. Беше невъзможно да приеме, че леля ѝ беше мъртва. Защо си отиде — и *тя*, ако наистина се окажеше илюзия това, че Джени беше още жива?

Не можеше да си представи как така някой ще я убие. Не бе направила нищо лошо. Сълзи запариха очите ѝ и изтощението постепенно я обзе.

Събуди се внезапно, чула наблизко в тъмното някакъв кашлящ звук. Демонът я беше намерил! Искаше да изпици, но не можеше. Сякаш някой беше запушил устата ѝ с кърпа.

Сърцето ѝ заблъска, изправи се и седна в леглото. По стъклото на големия прозорец тропаха дъждовни капки. Вятърът пищеше. Джон лежеше неподвижно до нея. Колко е часът? Провери будилника — 02:15. Погледът ѝ се върна към прозореца.

Оттам я гледаше зловещо вълча глава.

Успя да сподави вика си и в същия миг осъзна, че това вероятно беше просто сянка.

Въпреки това цялата се тресеше. Колкото и да опитваше, Рейчъл не можеше да убеди себе си, че е в безопасност. Ако събуди Джон, той както обикновено щеше да я успокои и отново да заспи. А тя щеше да продължи да лежи там, обсадена от страховете си. За момента поне сънят просто не беше възможност.

Дали бяха заключили предната врата? Бяха ли завъртели резетата на всички прозорци? Вероятно да, но изведнъж се оказа неспособна да успокои страховете си. Трябваше да отиде и лично да се увери.

Измъкна се от леглото. Единствената дреха на нея бяха белите бикини, които купиха от супермаркета в Абойн.

Потрепери от студа и влагата. Опипа в тъмното за дрехите си, които бе преметнала на стола, намери тениската и я нахлузи през главата си.

Тръгна боса и на пръсти към вратата, отвори я и надзърна в мрака на коридора. Не видя нищо и не чу нищо, освен свиренето на вятъра.

Повлече крака по коридора. Беше наострила уши. После чу приближаването на някакъв тракащ звук, вероятно откъм дневната. Пристъпи предпазливо към тази стая, влезе вътре, но не светна веднага лампата. Дочу шума от клоните на дърветата, които тропаха по прозореца отвън, и барабанящия по покрива дъжд.

За миг остана като замръзнала. После чу как зад гърба ѝ изскърца врата. Обърна се на пети и съзря черна сянка, която не би трябвало да е тук. Очите ѝ се разшириха.

Грациозен като котка, звярът се хвърли срещу нея и тя изгуби съзнание.

III В ЛЕГОВИЩЕТО

Джонатан се събуди и видя, че Рейчъл не бе до него. Първата му мисъл не беше за нещо сериозно. Сигурно беше в банята. Затвори отново очи.

Известно време по-късно сънено протегна ръка, но нея още я нямаше. Странно! Приповдигна се на лакът и светна нощната лампа. Наистина беше сам в леглото. Рейчъл не бе и в спалнята. Будилникът показваше 04:18.

Озадачен, той избута одеялата и отиде в банята. Щракна копчето на осветлението. Нямаше никой.

Помисли си за кухнята, където я бе намерил веднъж посред нощ и реши да отиде да надникне. Коридорът беше тъмен като останалата част от къщата. Никъде не светеха лампи, включително в кухнята. Запали осветлението, но и там я нямаше.

Къде бе отишла? Джон се обърна, върна се в спалнята и светна лампата, монтирана на тавана, надявайки се да види Рейчъл седнала или легнала на дивана. И тук нямаше късмет и започна да се тревожи. Щом не е вътре, значи трябва да е отвън, а кой нормален човек би дръзнал да излезе в нощ като тази?

— Рейчъл! — извика той.

Никакъв отговор.

Имаше само една стая, в която не беше проверил: втората, по-малка спалня. Отиде там и отвори вратата. Стаята беше тъмна и студена.

— *Рейчъл!* — извика пак.

Отново не получи отговор. Усети как вътрешностите му се смразиха.

Възможно ли е наистина да е заминала някъде?

Ако бе така, щеше да вземе колата. Беше оставил ключовете на кухненската маса. Побърза назад към кухнята и намери ключовете там, където ги бе оставил.

Джон тръгна към малкото антре зад предната врата и светна лампата над закрития портал. Отвори отключената входна врата,

прекрачи отвън и усети как дъждът го шибна в лицето. Под блясъка на монтираната на стената лампа видя колата си, паркирана точно там, където я беше спрял.

Възможно ли е да е излязла боса в тази ужасна буря?

Това противоречеше на всякакъв разум и той отказваше да повярва.

— *Рейчъл!* — изкрещя.

Вятърът отговори с вой.

Вниманието му се прехвърли върху вратата. Защо не беше заключена? Погледна по-отблизо.

Ключалката беше разбита. А на пода имаше локва вода. Рейчъл *наистина* бе напуснала Ардроу Хаус.

Ако беше мокър само подът и нищо друго, би повярвал, че е тръгнала по свое желание. Но счупената ключалка означаваше, че някой беше проникнал със сила отвън.

Това убеждение бе последвано от ужасяваща мисъл.

Възможно ли е да е била вдигната от леглото и аз да не съм усетил нищо?

Това изглеждаше невероятно. Не спеше чак толкова дълбоко. Трябва да е станала по собствено желание. Но какво се е случило? И къде беше тя?

Джон изведнъж усети гадене и слабост. Отпусна се върху мокрия под, бе шокиран. Но веднага се стегна. Животът ѝ би могъл да зависи от това да запази ума си ясен.

Изчезването ѝ доказваше веднъж завинаги, че нейната леля не е била изненадана от обикновен крадец. Елизабет беше убита умишлено и сега убиецът бе отвлякъл Рейчъл. Защо е трябвало първо да убие старата жена? Кой беше този психар, който по някакъв начин я бе измъкнал от леглото?

Нямаше обяснение.

Жива ли е още? Или вече я е убил?

Умът му се бунтуваше при самата мисъл за това, но трябваше да приеме тази възможност. Точно както факта, че леля Елизабет беше убита, както и Пола Декърс.

Не мисли за това. Сега трябва да действаш!

Да, но как? Какво, за бога, би могъл да направи?

Джон се изправи на крака и скръсти ръце пред гърдите си.

Ключът е Джени.

Тази странна мисъл изскочи сякаш от нищото.

Беше убеден, че това наистина има връзка с Джени. По-точно, свързано беше с някаква тайна договорка между нея и Рейчъл. Те двете определено бяха обсъждали някои неща точно преди Джени да умре. Тази тайна можеше да изплува на повърхността само ако Рейчъл си върне паметта, защото никой друг не знаеше за нея.

Джон сплете пръсти зад главата си и се загледа в тавана.

— Какво беше, Рейчъл?! — извика отчаяно в нощта. — За какво беше онзи имейл от Джени? Какво общо има той с убиеца? Как да те намеря?

После стисна юмруци и изрева:

— *Къде си!*

Като не получи отговор, той отиде в дневната и се тръшна върху дивана.

Какво, по дяволите, изпуска? Трябва да има нещо, за което да се хване. Все повече и повече му се струваше, че Рейчъл е била по дирята на убиеца, преди да изчезне — преди да изчезне първия път. Беше нарекла извършителя „демон“. Дори го бе нарисувала. Само дето убиецът не можеше да е някакво крилато чудовище, защото такива неща не съществуват.

Или съществуват? Била ли е през цялото време права и има ли наистина някакво създание, което броди наоколо?

За един кратък миг почти повярва в това.

Каквито и да бяха фактите, човекът или нещото, убило Елизабет, се беше върнало и бе отнесло Рейчъл със себе си.

Ако Джон успее да открие тайната на Рейчъл и Джени, можеше да разбере и какво следва да направи. Но тайната беше погребана, нали?

Изведнъж получи вдъхновение — една идея така съвършено логична, че всъщност би могла да е от практическа полза.

Първият му порив бе да грабне джиесема, но после реши да подходи другояче.

Щеше да отиде да се види с нея.

Рейчъл се събуди в пълен мрак. Очите ѝ бяха завързани. Китките ѝ също бяха вързани зад гърба. Едва можеше да се движи.

Седнала по този начин, облежната на стената, усещаше гърба си студен и мокър. Ръцете я боляха, толкова стегнато се впиваха въжетата около китките ѝ. Вдигна глава и остра болка прониза врата ѝ. Цялото ѝ тяло беше измръзнало; имаше чувството, че седи върху леден блок. Бикините и тънката тениска бяха всичко, с което бе облечена.

Започна да се пита какво се беше случило, как така всичко бе станало толкова невероятно бързо. Силуетът, който беше видяла в дневната: къде ли е сега? От колко време е тук?

Макар да не виждаше нищо, чувството ѝ за мирис бе изострено. Измъчвах я миризмата на плесенясало дърво и тъмнината. И една противна смрад на разложение, която говореше за гниещи трупове и ѝ напомняше за — какво?

Тази миризма...

Изведнъж нещо забравено проблесна пред нея, ясно и остро, и се заби в ума ѝ. Изведнъж ѝ стана трудно да диша. Стисна зъби.

Как е могла да забрави? Пред мисления ѝ взор започнаха да се появяват образи подобно на надигаща се вълна, която всеки момент щеше да се разбие отгоре ѝ.

Вървеше под моста Кълейн в Абърдийн; беше хванала прекия път през тунела, за да се прибере вкъщи по-бързо. В тунела бе тъмно като в рог, но оттатък каменната арка една улична лампа кимаше с блясъка си. Вдигна яка. По черните стени се стичаше вода, звукът ѝ напомняше капещи кранчета. Напред беше ярката светлина на лампата — като леко намигване сред нощния мрак. В онзи същия момент звярът се надигна зад нея.

Какво беше чула най-напред? Кашлящи, гърлени звуци или шумоленето на разперващи се крила? Може би и двете едновременно. Паниката я стисна за гърлото. Изпищя и хукна, без да поглежда назад.

Беше като да газииш през блато — не стигаше доникъде. Ярката светлина, онова намигване оставаше отчайващо далече, а нещото,

което се бе надигнало зад нея, почти я достигаше.

За миг почувства адска болка в главата. После нищо. Когато се свести с пулсиращо главоболие, очите ѝ бяха завързани и тя беше завързана и подпряна до стена като тази, до която бе подпряна сега. Усетила беше същата противна воня. И освен собственото си дишане не чуваше нищо друго.

— Хей? — каза предпазливо в тъмното.

Тишина. Точно както тогава. Единственото, което чуваше, бе много далече и то беше вятърът и дъждът.

— Има ли някой? — извика по-силно.

Не получи отговор.

Беше ли Джени в тази стая с нея? А Пола? Вонята на разлагащи се тела я задушаваше. Стомахът ѝ се свиваше и се бореше да си поеме въздух.

Онази нощ бе отвлечена от демон. Беше се събудила сред този ад и седеше на същия вмирисан под.

Никой не научи. Това беше *нейната* тайна, нейният белег.

Сама, все сама, освен когато звярът идваше. Не му трябваха врати, просто се появяваше сякаш от нищото. Въпреки че беше със завързани очи, знаеше кога е там и я гледа втренчено. Не говореше, само издаваше от време на време онези кашлящи, гърлени звуци, ниски и заплашителни като на вълк. Когато я докосваше, тя не усещаше човешка плът, а нещо като груба кожа. Нещо нечовешко. Не ѝ даваше вода или храна и се страхуваше, че я очаква ужасна смърт.

Беше преди много време.

Тя беше само на седемнайсет години.

Днес, в тази същата стая, тя се запита дали животът на Пола Декърс не беше завършил по същия начин. А на Джени? Рейчъл се страхуваше от най-лошото. Усещаше, че всеки момент може да повърне.

Но последния път тя бе избягала. Беше напипала между пръстите на дясната си ръка камък...

... Имаше остър ръб и тя го бе стиснала здраво, не го изпускаше. В момент, когато долавяше, че звярът не е там и не я гледа, тя използваше назъбения му ръб, за да кълца въжето около дясната си китка. Беше изтощителна работа, която не даваше никакъв резултат, освен непоносими спазми в рамото и китката ѝ. В

отчаянието си едва не захвърли камъка настрани. Но някак успя да запази силата на волята си и да продължи. Не преставаше да търка възето, докато то не започна да се разхлабва и да отпуска болезнената си хватка. Чувството на въодушевление бързо беше последвано от страха, че звярът може да открие това. Какво ще ѝ стори тогава? Дали ще я разкъса? Ами ако я убие точно когато е на крачка от свободата? Но това не се случи. Най-накрая възето около китката ѝ стана съвсем халтаво и тя успя да се освободи. Пое дълбоко дъх и свали превръзката от очите си. За първи път видя стаята, в която беше затворена от... колко време? Дни, най-малко.

Стените на голата стая някога са били боядисани в зелено, както и вратата. Рейчъл забеляза само един прозорец. Подът беше осеян с мъртви мишки и плъхове. Ако демонът бе влязъл в този момент, със сигурност щеше да я убие. Нямаше връщане назад, трябваше да продължи. Въпреки това паниката заплашваше да я парализира, трябваше да положи херкулесовски усилия, за да я овладее.

Изправи се и изтича с всички сили през вратата, надолу по стълбите по някакъв коридор и навън, под прикритието на заобикалящата я гора. Само веднъж хвърли поглед назад към къщата, където бе държана като пленница. Беше тъмна и порутена, стоеше безрадостно в тъмнината. Леговището, нашепна умът ѝ. После затича отново, без да спира, без да смее да си почине, ужасена, че звярът може да я намери и отново да стане господар на тялото и душата ѝ.

Това се бе случило преди дванайсет дълги години.

Беше го изтласкала някъде далече назад, бе поискала да забрави. И беше успяла — досега.

Но какво се бе случило с нея през последните дни си оставаше загадка.

Сега беше завързана и с превръзка на очите в същата зелена стая както тогава, в леговището на демона. Възможно ли бе да намери друг остър камък, за да се спаси и този път?

При първите слънчеви лъчи Джонатан стоеше на главната улица в Гленвил и гледаше табелата с надпис РОЗА. Дъждът валеше върху него и се чувстваше премръзнал до кости. Вятърът малко беше отслабнал, но не много.

Натисна звънеца до вратата и зачака. Стомахът му бе свит. Огледа подозрително сивата, тъмна улица, мрачните къщи. Плътни, бълбукащи потоци вода изчезваха в уличните шахти. Едва ли някога се бе чувствал по-самотен.

Чу звука от дърпането на резето. Входната врата се откряна. Грейс Дугал, облечена в розов халат над кремава нощница, го погледна с изумление.

— Съжалявам, че те събудих, Грейс — извини се Джонатан. — Не бих дошъл толкова рано, ако не беше спешно. Трябва да поговорим.

Понеже тя го гледаше така, сякаш не може да го познае, Джонатан почувства как отчаянието му расте. Трябваше да я убеди.

— Грейс, моля те. Умолявам те.

Тя кимна.

— Влез.

Той влезе да се скрие от дъжда и вятъра и затвори вратата зад гърба си.

— Трябва да поговорим, Грейс — започна и веднага мина на въпроса: — Рейчъл изчезна. Отвлякоха я. Мисля, че е същият човек, който е убил Елизабет Крейг.

Застанал в преддверието, с яке, от което се стичаше вода, Джонатан накратко описа всичко, което се беше случило през последните няколко часа. Майката на Джени го слушаше, сякаш се намирал далече в облаците.

— Само се надявам да е още жива. — Опита се да го каже доколкото можеше равно. — Трябва да ти задам един въпрос, Грейс. — Погледна я многозначително. — Джени и Рейчъл са разговаряли за нещо преди... преди да се случи всичко. Ако искаме да открием кой е

отвлякъл Рейчъл и кой може би е убил Джени, трябва да знаем това. Рейчъл не можеше да си спомни. Има амнезия.

Забелязал изненаданото ѝ изражение, той въздъхна дълбоко.

— Мисля, че не ти казахме за амнезията, но точно сега нямам време да ти обяснявам. Но ако има някой, освен Рейчъл, на когото Джени би се доверила напълно и на когото би казала всичко, това си ти. Също така ти каза на Рейчъл, че Джени работи по някаква следа. Затова те питам, Грейс, какво ти каза тя? Моля те, знаеш ли *нещо*?

Изправена в коридора, майката на Джени го гледаше, сякаш не разбираше въпроса му.

— Разбираш ли какво ти казвам? — попита той с глас, в който отчаянието взимаше връх.

Грейс мълчеше.

— Най-напред не вярвах — продължи Джонатан със същия тон. — Но сега мисля, че си била права. Някой ти е *отнел* Джени. Точно както друго момиче, на име Пола, е било отнето от родителите си и както на мен ми откраднаха Рейчъл. Не вярвах, но сега е прекалено късно. Ако не можеш да ми помогнеш, Грейс, всичко свършва. Тогава не мога да направя нищо повече за Рейчъл.

Гледаше я решително, подканвайки я с очи. Грейс продължаваше да мълчи. Джонатан усети как надеждата в него постепенно се стопяваше като пламъче на угасваща свещ.

— Всичко е свързано с онова, по което е работила Джени — опита един последен удар той. — То я е убило. А сега, без твоята помощ, същото ще се случи и с Рейчъл.

Грейс поклати глава — първият признак, че го слуша.

— Трябва да отидеш в полицията — тихо каза тя.

Джон стисна юмруци.

— Полицията няма да направи нищо. Другото момиче, което споменах. Пола — и нея не са открили. Не вярвам на полицията. Имал съм неприятен опит с нея в миналото. Освен това, няма *време*, Грейс.

Тя не прибави нищо и той опита друга тактика:

— Със сигурност знаем, че Рейчъл е преследвала нещо, което е започнало или преди, или след погребението. Говореше, че е видяла някакъв демон. Още от четвъртък упорито твърди, че Джени е все още жива и трябва да я намерим. Може би през цялото време е била права.

Може би наистина някакъв демон е отнесъл нея и Джени. Вече съм готов да приема всичко, тъй като изчерпах всички възможности.

Грейс взе дясната ръка на Джонатан и я притисна между двете си длани.

— Джени никога не е споделяла кой знае колко — гласът ѝ прозвуча неочаквано твърдо. — Дъщеря ми следваше свой път. Рейчъл беше единственото изключение. Между двете имаше нещо много специално. — Погледът на Грейс се зарея настрани. — Тя работеше върху този случай с момичето, което спомена. Мислеше за него денем и нощем.

— Да — потвърди Джонатан. — Случаят с Пола Декърс.

Грейс кимна.

— Точно той. Шефът на Джени дойде да се срещнем. Той беше един от първите.

— Чарли Уотърс?

Тя поклати глава.

— Не, шефът ѝ. Мартин Страхан.

Джонатан не го познаваше. Но това не променяше нещата.

— И?

— Според Мартин тя често обсъждала този случай с Дейв Пукас, неин приятел, който работи в полицията в Грампиан. Отговаря за връзките с пресата.

— Дейв Пукас?

— Да, ходихте ли при него?

Джонатан поклати глава.

— Никога не съм чувал за него.

— На погребението Дейв дойде при Рейчъл и мене. Заговорихме се и той каза, че има подозрения.

Джонатан затаи дъх.

— Каза ли ти за какво се отнасят подозренията му, Грейс?

— Не знам. Трябваше да ходя някъде. Рейчъл разговаряше с Дейв, когато си тръгнах. Оттогава не мога да се отърся от чувството, че не разполагам с пълната картина, че пропускам нещо, някаква нишка. — Тя отклони очи. — И понякога се питам дали искам да узная. Изгубих я и не мога да направя нищо, за да я върна.

Джонатан размисли трескаво.

— Пукас е приятел на Джени, работи в полицията, казваш.

— Да, много често работеха заедно. Понякога Дейв ѝ помагаше в разследванията.

— Имаш ли телефонния му номер? — попита Джонатан.

След като Грейс му даде номера на полицията в Грампиан, Джон позвъни в централата и помоли да го свържат с офицер Дейв Пукас. Когато го информираха, че този служител ще дойде на работа едва в девет часа, Джон помоли за домашния му номер. Отказаха да удовлетворят молбата му, но когато Грейс взе телефона и спомена името на дъщеря си, полицейският администратор се смили и му даде номера.

След минута Джон говореше с Пукас, който бе събуден от позвъняването му и с не много любезен глас попита кой, по дяволите, се обажда в шест сутринта.

— Казвам се Джонатан Лаудър — представи се Джон. — Приятел съм на Джени Дугал и Рейчъл Сондърс. Непременно трябва да се видя с вас.

— Защо? Какво се е случило? — попита по-трезво Пукас.

— Мога ли да дойда при вас?

— Да дойдете при мен? По това време? Първо ми кажете за какво става дума.

— Миналата нощ беше убита лелята на Рейчъл. А сега Рейчъл изчезна. Страхувам се, че животът ѝ е в опасност.

Пукас издаде звук, който Джон не успя да дешифрира. Но човекът вече изглеждаше напълно буден.

— Добре. Елате.

Пътуването през дъжда и поривите на вятъра отне само половин час. Единственото, което Джонатан можеше да направи, беше да се моли да не е прекалено късно. Но в сърцето му се прокрадваше страхът, че тя вече е мъртва.

Пристигна на адреса на Пукас, слезе от колата, но спря за момент, преди да отиде до входа. Наистина ли полицията сега беше единствената му възможност? Определено изглеждаше така и това го караше да се гневи. Когато напусна армията, негов приятел бе

нападнат, ограбен и закаран в болница с тежки наранявания. Малко преди това Джон беше имал неприятен спор с този същия приятел. Някакъв полицейски инспектор бе открил в това мотив и бе заподозрял Джон в участие в нападението. Инспекторът очевидно нямаше вяра на бивши войници — което технически не се отнасяше до Джон, тъй като той беше служил във военното разузнаване — но той никога не забрави унижението да бъде арестуван и отведен с белезници.

Преодолей го, укори се. Това няма нищо общо с онова неприятно преживяване. Става въпрос за Рейчъл.

Джон позвъни на звънеца. Вратата се отвори и го поканиха с кимане да влезе да се скрие от дъжда.

Въведоха го в дневната, където седна на един стол. Пукас се настани на дивана срещу него. Беше дебел мъж на около трийсет и пет, с червеникава коса и набола брада.

— Казваш, че лелята на Рейчъл е била убита? А Рейчъл е изчезнала?

Джонатан предаде каквото се бе случило с възможно най-големи подробности, доколкото помнеше. Пукас още не беше научил за смъртта на Елизабет Крейг от удушаване и остана шокиран. Но не се спря да обсъжда това. Разбираше, че в момента главната грижа на Джонатан беше Рейчъл.

— Знам, че си говорил с нея на погребението — каза Джонатан, — Грейс Дугал ми каза.

— Да, така е — призна Дейв Пукас и започна да му разказва за какво бяха разговаряли с Рейчъл.

Когато беше на седемнайсет, на същата възраст като Пола Декърс, някакъв демон я бе отвлякъл в леговището си. Остър камък ѝ бе помогнал да се освободи и да избяга.

А след това? Някак се беше прибрала къщи, в апартамента в Абърдийн, където живееха двете с Джени. Как се бе прибрала? Не помнеше. Беше блокирала паметта си.

Сега беше затворничка на същия демон и се страхуваше, че не ѝ остава много да живее. Какво значение имаше какво се е случило тогава, или как беше намерила пътя към къщи?

Всичко зависи от това да си спомниш. Трябва да си спомниш.

Сякаш тих глас шепнеше в ухото ѝ. Сякаш някой бе застанал до нея, някой, когото не можеше да види, защото очите ѝ бяха завързани.

Рейчъл се помъчи да си спомни. Опитваше се с всички сили. Разполагаше с време, изглежда нямаше никакъв шанс да избяга, а долавяше, че е сама в леговището. Демонът не беше при нея. Беше отишъл на някакво друго място.

Но как се е прибрала къщи предишния път?

Ако е взела автобус или такси, шофьорът със сигурност би забелязал раздърпания ѝ вид. Беше прекарала в леговището дни наред, значи трябва да е воняла ужасно. И със сигурност шофьорът би забелязал нараняванията по нея.

Мислеше усилено, челото ѝ се бе набръчкало от съсредоточеност, но за нищо на света не можеше да си спомни как беше стигнала до апартамента без някой да я закара в болница или в някое полицейско управление.

Стигнах до къщи без някой да разбере какво ми се е случило, помисли си тя и това беше истината. Но нищо повече не проумяваше и се чудеше как всичко това би ѝ помогнало в сегашното изпитание да намери начин да избяга.

Внезапно ѝ хрумна мисълта, че в крайна сметка демонът може би стоеше срещу нея. И я гледеше мълчаливо.

По гърба на Рейчъл ползиха мравки.

— Тук ли си? — прошепна напрегнато.

Почака, но не чу нищо, освен воя на вятъра и силния дъжд, който чукаше по покрива.

Защо се е върнал? — запита се тя. Беше свършило, нали? Беше свършило преди години. Това беше най-черният ѝ спомен, дотолкова, че насила го беше потискала. Защото почти веднага бе взела решение, което щеше да промени целия ѝ останал живот. Беше решила да остави кошмара зад гърба си и никога повече да не мисли за него.

Защо?

Защото беше ужасена, ето защо. Ако отиде в полицията, от това нямаше да има полза. Дори и да тръгнат да търсят демона, какво щеше да стане после? Никога нямаше да го хванат, убедена беше в това. Той винаги щеше да успява да им се изплъзне. Пък и кой би повярвал на историята ѝ? Дори на самата нея ѝ изглеждаше абсурдна.

Не беше казала на *никого*. Нито на родителите си, нито даже на Джени.

За нейна изненада, отсъствието ѝ не бе забелязано от никого. Джени беше заминала за Гленвил да види майка си, докато Рейчъл бе държана като пленница. Нейните родители я потърсили по телефона безуспешно, но не се разтревожили. За Рейчъл бе типично да прави излети, без да им се обажда. Беше жизнерадостна млада жена и понякога поемаше нанякъде за няколко дни, ходеше бог знае къде. Неколцина приятели също се бяха обаждали, но поради някаква причина и те не бяха доловили нищо необичайно в това, че тя не вдигаше телефона.

Когато Джени се прибра след два дни от гостуването при майка си, най-видимите белези от малтретиране бяха избледнели, а Рейчъл успя да прикрие онези, които заздравяваха по-бавно. Обличаше пуловери с дълги ръкави, които покриваха ръцете ѝ до китките, и измисли оправдание за изпочупените си нокти.

Всичко вървеше както трябва, докато една сутрин Джени не я попита кой е *Абадон*.

Сега Рейчъл седеше пленена в тази стая и очите ѝ щяха да изхвъркнат от орбитите — задавяше се от миризмата на разложение,

която ставаше още по-противна с всяка изминала минута. Навън дъждът продължаваше да се лее неуморно.

Абадон!

Името на звяра.

Как бе могла да го забрави?

И как го беше открила Джени?

Защото бяха започнали моите кошмари.

Да, това беше. Според Джени тя крещяла всякакви неща насън, най-често и най-ясно от всичко думата „Абадон“.

Рейчъл притисна гръб назад към стената и се опита да си припомни повече подробности. Те започнаха да изплуват бавно.

Джени обаче имаше подозрения и по други причини.

— Видях те под душа — бе казала тя.

Приятелката ѝ беше виждала голото ѝ тяло достатъчно често, дори и от много близо, но за първи път Рейчъл се почувства засрамена и... *наблюдавана.*

Нараняванията по китките ѝ не бяха убягнали от вниманието на Джени и тя вече не вярваше в неубедителните ѝ извинения за счупените нокти. Беше убедена, че Рейчъл крие нещо и Джени искаше да знае какво е то.

Рейчъл продължи да отрича, защото не можеше при никакви обстоятелства да позволи на демона да се върне в живота ѝ. Но Джени си беше Джени. Не спираше да я ръчка — като хирург, който изрязва злокачествено образуване от пациент.

Част от Рейчъл искаше да признае всичко. Въпреки твърдото ѝ решение да държи устата си затворена, болката и ужасът бяха непоносимо бреме. Би могло да е мъртва. Всъщност тя *щеше* да бъде убита, ако не беше успяла да се освободи. И се нуждаеше от утеха — нещо, което Джени би могла да ѝ даде в изобилие.

Но все пак тя не призна. Всеки път, когато си помислеше да се довери на Джени, един глас ѝ нашепваше, че най-добрата политика бе да не казва нищо. Междувременно беше решила, че иска да напусне апартамента им.

Защото, макар и да се опитваше да забрави демона, той никога нямаше да забрави *нея*. Можеше да се опита да открие къде живее. Някоя нощ сигурно щеше да се появи отново и да я убие.

Щеше да е в безопасност само ако смени жилището.

Разбира се, Джени попита защо Рейчъл така се бе заинатила да се местят колкото може по-скоро, а когато Рейчъл непрестанно даваше уклончиви отговори на въпроса, Джени ѝ се беше разсърдила.

Никога до този момент не се бяха карали. Убеждението на Джени, че нейната приятелка не беше искрена с нея и всъщност крие от нея нещо ужасно се засили до такава степен, че Рейчъл обеща да ѝ каже всичко веднага щом си намерят ново жилище.

И те се бяха преместили. Сравнително лесно намериха нов апартамент и само за няколко седмици се пренесоха в него.

Рейчъл не бе спазила своята част от сделката. Устата ѝ остана затворена като стрида и Джени продължи да ѝ се сърди. Това безизходно положение остана да съществува помежду им, докато Рейчъл замина за Англия.

Дори и новият апартамент не бе успял да я накара да се почувства в безопасност. Страхуваше се всеки път, когато трябваше да излезе навън. Беше отвлечена под моста Кълейн. Безопасността бе илюзия. Как можеше да е сигурна, че няма да се сблъска отново с оживелия си кошмар под друг мост или на някоя тъмна уличка?

Рейчъл се беше оказала неспособна да се освободи от страховете си. Вече не беше пленница в леговището, но по някакъв друг начин, в ума си, тя носеше окови.

Ако наистина искаше да се отърве от тези страхове, трябваше да напусне Абърдийн. Трябваше да отиде по-далече от звяра. *Много далече.*

После родителите ѝ дойдоха при нея с предложение. На баща ѝ бяха предложили работа в Англия, което означаваше, че щеше да се наложи те да се преместят там. Дали Рейчъл искаше да отиде с тях? Или предпочиташе да остане в Шотландия?

При нормални обстоятелства Рейчъл би предпочела да остане в Шотландия с Джени. Но възможността да напусне не само Абърдийн, но и Шотландия, бе паднала сякаш от небето. Тя я прие с благодарност и остави разстояние от повече от хиляда и шестстотин километра между себе си и демона.

В Англия Джени ѝ липсваше, както би ѝ липсвал любовник; тази цена трябваше да плати, за да стане отново господарка на живота си. Тъй като звярът сега не можеше да я намери, тя най-сетне започна да се справя със случилото се.

Постепенно, докато си намираше нови приятели и започваше да излиза с тях, Рейчъл всъщност забрави онези ужасни дни в леговището.

Завърши училище и си намери хубава работа в местен вестник. Но едно нещо, което не осъзнаваше, беше, че тя се променяше. Една от онези промени бе страхът от обвързване. Беше излизала с много момчета. Като всяко красиво момиче, харесвано и търсено, бе флиртувала и правила секс с момчета, и бе изпитвала болките и радостите на младежката любов. След онези дни в леговището обаче, тя започна да се страхува от започване на сериозни връзки с мъже. Продължаваше да излиза на срещи и понякога тези срещи се развиваха в нещо повече от обикновена връзка. Така се беше случило с Грант Милър. Но все пак, независимо колко привлекателни и внимателни бяха тези мъже, тя ги държеше на една ръка разстояние.

Никога не разбра всъщност откъде идваше тази нейна „независимост“. *Защото бях забравила за звяра*, прошепна тя, вслушвайки се в поредния порив на вятъра, който се блъскаше в стените. *Абадон беше причината повече да не мога да се влюбя. Всеки мъж, който се приближаваше до мен, се приближаваше също и до миналото ми.*

И се боеше от тъмното. Една съвсем тъмна стая можеше да я докара до паника. Така че спеше със светната лампа, но дори и тогава се чувстваше понякога в опасност.

И вече не харесваше птиците. Пъстри птици, черни гарвани, бели чайки — нямаше значение. Всъщност ги мразеше. Не че обръщаше кой знае какво внимание на това. Та нали всеки има някаква фобия? Някои хора се ужасяват от мишки или паяци, а тя — от птици. Нямаше чак толкова значение.

Но това означаваше *всичко*. Страхът ѝ от птици се коренеше в онова, което бе оставила назад в Шотландия — крилатия демон.

Такова беше съществуването ѝ до последните дни и седмици, които вече не помнеше. Щеше да си остане човекът, който беше — винаги сама, травмирана, без да го осъзнава напълно. Никога нямаше да се пренесе при Джонатан, какво остава да се омъжи за него, въпреки невероятните му усилия да я накара да си промени решението.

Джонатан. Сърцето я болеше за него.
Една врата се отвори със стържещ звук.
Знаеше коя. Онази в ъгъла на зелената стая, където се намираше
тя.

После изскърцаха дъските на пода. Нещо изпълзя навътре.
И вратата спря да скърца.

Възможно ли беше създанието, нарисувано от нея в ъгъла на
брошурата, да е наистина в стаята при нея, точно отпреде ѝ?

Нещо люспесто се уви около гърлото ѝ и се стегна. Ужасът и
унижението се превърнаха в истинска паника, усети как трахеята ѝ се
свива, дробовете ѝ плачат за въздух, а очите изскачат от орбитите си,
докато звярът затягаше хватка и бавно я душеше.

Джонатан излезе навън и притича към колата си през поредния проливен изблик на облаците. Мушна се зад волана и приглади с ръце мократа си коса. После изсуши доколкото можеше ръцете си в дънките и се обади на семейство Маккензи. Отговори Елън.

— Здравей, Елън, мога ли да говоря със Стивън? — дори и за самия него молбата прозвуча повече като искане.

— Джонатан! Да, разбира се. Ти добре ли си?

— По-късно, Елън, моля те. Трябва да говоря със Стивън.

Тя не настоя.

— Тук е. Почакай.

— Джонатан? — чу гласа на Стивън. Прозвуча разтревожено.

— Мисля, че знам къде се намира — припряно каза той.

— Какво? Кой да се намира някъде?

Джонатан се плесна по челото. Възрастният човек още не знаеше нищо.

— Рейчъл изчезна, Стивън. Снощи, от Ардрои Хаус. Беше отвлечена.

— Отвлечена ли? Рейчъл? — попита невярващо Стивън.

— Когато се събудих, нея я нямаше. Ключалката на входната врата беше разбита. Някой е влязъл вътре. И мисля, че знам кой е.

Стивън мълча известно време.

— Ти къде си и какво мислиш да правиш?

— Мисля, че знам къде живее този тип — заяви решително Джонатан. — Имам нужда от тебе, за да ми показваш пътя.

— Разбира се — съгласи се Стивън, без да задава повече въпроси.

— Идвам веднага. Би трябвало да съм при теб след около половин час.

— Ще се приготвя — обеща Стивън.

Въпреки силния дъжд Джонатан стигна пред дома на семейство Маккензи за трийсет и пет минути. Още преди да е спрял до бордюра,

от вратата изскочи Стивън с чадър в ръката. Елън бе застанала на прага.

Джонатан отвори вратата на предната седалка и Стивън се наведе вътре.

— Нямам представа какво си намислил, но по лицето ти чета, че не искаш да влезеш за чаша чай.

— Няма време за това, Стивън. Трябва да тръгваме веднага.

Стивън помахна на Елън, застанала до вратата с ръце, скръстени на гърдите.

— Върви — извика тя.

Стивън кимна и седна на предната седалка до шофьора.

Джонатан бързо потегли.

— Първо искам да се върна в Катбърт.

— Както кажеш — отговори Стивън.

Пристигнаха в Катбърт и Джонатан паркира колата до едно дърво. Слязоха. Въпреки че дъждът не преставаше, Стивън реши да остави чадъра в колата.

— Така или иначе ще се измокрят — вдигна рамене той. — Голяма работа. Да вървим.

Последната част от пътуването си направиха пеша. Можеха да стигнат докъдето трябваше с колата, както го информира Стивън по пътя, но Джонатан реши да не го правят. Пътеката — която днес беше кална пътека — бе единственият начин да се приближат незабелязано.

Дейв Пукас настоятелно беше помолил Джонатан да не прави нищо в Катбърт. Той обеща да изпрати детективи до часове, които да арестуват заподозрения и да го доведат за разпит.

— Да не правя нищо? За нищо на света! — бе казал Джонатан на Стивън в колата, след като му предаде разговора си с Пукас. — Нямам особено доверие в полицията и освен това не съм убеден, че Дейв наистина може да изпрати екип полицаи. Вероятно няма да приемат подозренията ми достатъчно сериозно. И дори Дейв да успее да го уреди, колко време ще отнеме? За Рейчъл може да е твърде късно, ако вече не е.

Стивън кимна в знак на съгласие.

— Ако стигнем там и полицията още не е дошла, ще действам сам — каза Джонатан. — Не искам да замесвам и тебе. Ако се натъкнем на убиец, нещата могат да станат рисковани. Елън ще ме убие, ако ти се случи нещо.

— Не се тревожи — увери го с усмивка Стивън. — Елън няма да остане вдовица точно днес.

Стивън избра различна пътека от тази, която бяха използвали двамата с Рейчъл предишния петък. Джонатан го следваше отзад, докато преминаваха покрай къщи, отчасти скрити в зеленина. След последната къща Стивън изкачи няколко дървени стъпала, водещи към поляна, по която пътеката продължаваше почти невидима сред високите треви.

Пътеката скоро се превърна в сравнително стръмна горска пътечка. Дъждът пляскаше по листата около тях, вятърът беше силен и пронизващ. Минаха покрай малък водопад. Джонатан стъпваше внимателно, за да не се спъне в камъни или клонки, или да усуче глезена си в някоя дупка. Стивън беше по-опитният турист от двамата и Джон трябваше да полага усилия, за да остава в крак с него.

Джонатан се сети за Елън. Стивън бе скочил в колата без нито миг колебание; дори не беше казал довиждане на жена си. Ами ако тази сутрин наистина завърши с кръвопролитие и смърт?

Но нямаше смисъл още отсега да се тревожи за това.

След известно време пътечката стана хоризонтална. Джонатан чу вик в планината някъде отдалече, в подножието на хълма, покрит с дребни дървета, храсти и папрат. Стори му се, че чува от мокрите дълбини гласът на Джон Колинс, който шепнеше предупредително: там имаше нещо, което не беше от този свят.

Каквото и да беше това, сигурен бе, че се движи право към него през проливния дъжд.

Рейчъл се задави и размаха бясно крака. Люспестата ръка около гърлото ѝ бавно изцеждаше живота от нея. Опита се да го ритне с крака, но удряше единствено въздуха. Почувства се слаба, главата ѝ олекна. Губеше съзнание.

Изведнъж ръката я пусна. Рейчъл пое шумно дъх и въздухът нахлу като хлъзгави плужеци в измъчените ѝ дробове. Задъхваше се и хриптеше.

После се случи нещо странно. Люспестата ръка започна да дърпа въжетото, с което бе завързана едната ѝ китка, а после това, което държеше другата ѝ китка. Почувства как между въжетата се промуши нещо остро и твърдо, след което ръцете ѝ изведнъж се освободиха. Стягането и болката намаляха и тя успя да вдигне ръце. Преди да има време да се осъзнае, превръзката бе свалена от очите ѝ.

Премигна и за първи път видя звяра.

Преди да навърши седемнайсет, Рейчъл не беше вярвала особено много в чудовища. Бе здравомислещо, самоуверено момиче. Историите за чудовища бяха точно това: истории. Но случилото се с нея промени това разбиране и единственият начин, по който успя да продължи живота си, беше като забрави, че е била заключена в леговището. Напълно беше блокирала това.

Всичко, освен онзи въображаем образ на крилат демон с вълча глава. Как беше успяло това създание да се промъкне в ума ѝ? И кога се бе превърнало в нещо, което действително съществува? Като че ли беше почти по времето, когато Джени ѝ бе казала за нейните кошмари, сякаш беше изпълзяло от тях, пресичайки границата между сън и реалност. Някак незабелязано звярът се бе превърнал в реалност за нея, във филм на ужасите, облечен в плът и кръв.

Той я беше похитил от Ардроу Хаус. Твърде вероятно бе той да е убил Пола Декърс и леля Елизабет. И Джени, ако Джени наистина беше мъртва.

Но съществото, извършило тези ужасяващи дела, не беше някое противно създание от света на мъртвите. То се оказа широкоплещест, тромав, много едър мъж, който иначе изглеждаше като съвсем нормален човек.

Беше обръснал косата си до четина и бе облечен в чифт избелели дънки и зелено военно яке. Също така носеше на гърба си ловна пушка, праметната през рамото му с каишка. Ръцете му бяха в ръкавици. *Затова ръката му приличаше на люспеста.*

Видя дългия, остър нож в ръката му и се дръпна назад по дупе. Но нямаше накъде да се оттегли. Стената ѝ попречи. А на тази стена видя черни железни халки и въжета, които висяха през тях и около тях.

Гледаше я с омраза в дълбоко разположените си очи. В този момент Рейчъл почувства, че мъжът има две лица. Знаеше, че е невъзможно, но също така знаеше, че тези очи са прозорци към един побъркан ум.

Изведнъж той замахна срещу нея с ножа и тя изпищя.

Но остро като бръснач оръжие не прониза тялото ѝ.

Гигантът го беше използвал само за да разреже бялата ѝ тениска от корема до врата. Сега тениската увисна на парцали върху гърдите ѝ.

Отгатна намеренията му. Щеше да я убие, но не веднага. Първо щеше да си поиграе с нея.

Ръце, дебели като стъбла на дървета, се протегнаха към Рейчъл. Тогава тя се претърколи, за да избяга от него и запълзя към един ъгъл на стаята, където се събираха зелените стени. Гигантът мушна ножа обратно в калъфа на колана, но не направи нищо, за да я спре.

Когато Рейчъл с мъка се изправи на крака, той тръгна към нея с тежки стъпки.

— *Не ме докосвай!* — изпищя тя.

Зашлеви я в лицето с опакото на облечената си в ръкавица длан. Тя се свлече на колене. Следващото нещо, което почувства, беше изгаряща болка, когато кракът му замахна и я ритна дивашки в ребрата. Стори ѝ се, че едно ребро изпука и тя изпищя отново.

Ритна я в стомаха и тя се почувства, сякаш щеше да повърне. Ритна я в брадичката и от устата и носа ѝ бликна топла кръв.

Озлобен, запъхтян, той я гледаше злобно, докато тя се опитваше да се измъкне като червей от безумните му атаки. На пода, на разстояние колкото човешки ръст, забеляза парче червена тухла.

Погледна я отчаяно.

Това беше последното ѝ средство.

Изпищя от болка, докато се претърколи няколко пъти към тухлата. Когато я достигна, сложи ръката си върху нея и прикова поглед в едрия мъж.

Господи, помогни ми! — помисли си Рейчъл и се надигна на колене. Стисна парчето в ръка и отметна ръка назад.

— Кучи син! — извика тя и с последните капчици сила, които ѝ оставаха, запрати тухлата срещу гиганта.

Уцели го във вътрешното ъгълче на окото, близо до носа. Той изрева от ярост и болка, политна насам-натам, после се отпусна на едно коляно. Покри раната си с ръка, но напразно. Кръвта потече под дланта му.

Хайде, Рейчъл, каза си, ослепяла от паника. *Не спирай.*

Той беше коленичил между нея и вратата. И пак я гледаше с едно наранено око, което кървеше, и едно здраво око — гневно и безумно.

Рейчъл не можеше да го заобиколи, нито да мине през него.

Но после видя единствения прозорец в стаята. Без да мисли, закуцука към него и го дръпна. За нейно безкрайно облекчение той се отвори лесно и пусна вътре пронизващия вятър.

Повдигна единия си крак върху перваза, после другия, и попадна под обстрела на дъжда. След това просто се остави да падне, без да мисли или да се интересува колко далече под нея е земята. Просто нямаше друг път навън.

От гърлото ѝ се изтръгна продължителен писък, който секна внезапно при удара в земята. Твърде слаба и дезориентирана, за да се раздвижи, тя остана да лежи там, загледана в леещия се дъжд.

Видя как едрият мъж подаде главата си през прозореца, после забеляза как насочва цевта на ловната си пушка. Целеше се в нея.

В следващия момент чу как пушката гръмна и усети смрад на опърлено. Рамото ѝ пламна. Беше ранена.

Беше сигурна, че гигантът ще стреля отново. Беше сигурна, че иска да я види мъртва. Нямаше повече сила да се движи. Усецаше краката си като счупени. Мъжът, надвесен над нея през прозореца, я вземаше на прицел.

Нямаше какво повече да направи, освен да чака фаталния изстрел.

Джонатан се напрягаше докрай, за да не изостава от Стивън, който се оказа в отлична форма за мъж на неговата възраст. Планинският поток оставаше от лявата им страна, а от другата беше гъста гора. Къщата, към която вървяха, се намираше на горска поляна, бе обяснил Стивън. Джон очакваше всеки момент да я види.

А после? Какво щеше да стане после?

Може би Пукас бе успял да изпрати група опитни детективи, които вече наблюдаваха къщата и всеки момент щяха да предприемат действия. Може би вече го бяха направили. Или може би — това беше по-вероятно според него — полицията изобщо не беше там.

Изведнъж кракът му се хлъзна върху един мокър камък. Извика миг преди да изгуби равновесие и да падне с лице в калта.

Стивън погледна назад и чевръсто се върна при него.

— Добре ли си?

Джон стискаше глезена си с две ръце и се люлееше напред-назад.

— Мисля, че го навехнах. *По дяволите*, трябваше да съм по-внимателен!

Стивън му подаде ръка.

— Хайде, ще ти помогна.

Джон стисна ръката му и се опита да се изправи. Остра болка прониза пострадалия глезен и той се отпусна отново на земята.

— Чакай — скръцна през зъби. — Дай ми секунда.

Отново се опита да се изправи и отново падна назад. Обхвана глезена си с ръце и направи гримаса:

— Ще се оправя — заяви решително. — Болката ще мине, сигурен съм.

Стивън огледа глезена.

— Е, аз не съм толкова сигурен. Не изглежда добре.

Джон се взря в далечината. Три клона се люлееха; небето бе оловносиво; дъждът се сипеше като из ведро.

— Още колко има?

— Около триста метра — прецени Стивън. — Най-много петстотин.

— Толкова е близо, по дяволите — изпсува Джонатан.

— Продължавам сам — реши Стивън.

Джон се ококори срещу по-възрастния мъж.

— Нищо такова няма да правиш. Прекалено опасно е.

— Ще внимавам. Само ще хвърля един поглед и ще се върна.

— Не, недей. Помисли за Елън. Тя също не би искала да ходиш там.

Стивън се изсмя силно.

— Колкото и да я обичам, понякога правя каквото аз искам.

С тези думи той се обърна и се отдалечи от Джонатан.

— Почакай! Стивън, *почакай!*

Но човекът продължи да върви и молбите на Джонатан се удавиха във вятъра и дъжда.

Джонатан пусна глезена си и остана да седи в калта, загледан след Стивън. Помъчи се да се изправи, но болката, която го пронизваше, беше непоносима. С вик на отчаяние падна назад на земята. Реши да полежи, да даде на глезена си малко време да се повъзстанови. Имаше ли друг избор?

Втренчи се в гората, на мястото, където за последно беше видял Стивън; челото му се бе сбръчкало от тревога. Дали всичко ще бъде наред? Дали не беше прекалено късно за Рейчъл? Не искаше да повярва.

Мислите му се върнаха към разговора им с Пукас преди два часа. На погребението на Джени миналия понеделник Пукас бе разговарял с Рейчъл предимно за Пола Декърс.

В началото говорителят за пресата предположил, че в случая, с който се занимавала Джени, няма нищо особено. Поредната неразрешена загадка, нещо, за което бе докладвала и друг път. Джени се захванала истински с делото едва след като посетила някого на име Алистър Джонсън, психиатър в психоболница Краун, в Абърдийн, където стажувала Пола Декърс. Според Пукас, причината Джени да поиска разговор с Джонсън била, че един от неговите пациенти някога бил заподозрян за изчезването на Пола.

Пациентът се казвал Греъм Хорн. Греъм показвал натраплив интерес към Пола. Доста често казвал, че Пола е *негова*. Когато

момичето изчезнало без следа, той бил заподозрян и подложен на сериозен разпит. Няма алibi. В нощта, когато Пола изчезнала, той не бил в стаята си в болницата. Затова не могъл да докаже невинността си. Но Хорн не преставал да отрича всичко и тъй като няма много твърди доказателства срещу него, вината му също не могла да бъде доказана. Накрая името на Греъм било зачеркнато от списъка със заподозрените.

Джени бе обсъдила Греъм с Алистър Джонсън. Психиатърът описал мъжа като човек с психично разстройство. Можел да действа спокойно и разумно, да изглежда като нормален, непривличащ вниманието мъж, макар и не непременно особено интелигентен. Но понякога ставал агресивен и буйствал. В такива моменти в главата му нахлували гласове и той правел каквото те поискат, твърдейки, че го тормозели. Един от онези гласове очевидно се казвал *Абадон*. Името имало библейски произход и различни значения: Принц на ада. Паднал ангел. Ангел на бездната, Разрушител и Господар на Царството на мъртвите. С други думи, демон на Сатаната. Когато чула това, Джени изведнъж била силно заинтригувана. Поискала да научи *всичко* за Греъм Хорн.

Дейв не знаел какво да мисли. Но Рейчъл Сондърс разбрала в деня на погребението на Джени.

— Какво искаш да кажеш? — беше попитал Джонатан Дейв тази сутрин.

Пукас, седнал на кушетката в дневната си и загледан замислено в някаква точка отпред, бе казал:

— Ясно видях, че Рейчъл позна името и то ѝ дойде като шок. Попитах я, но тя не пожела да ми обясни. Обаче ме накара да ѝ разкажа за всичко, което Джени бе предприела след това. Държеше да научи и най-малката подробност.

— Добре, ти какво ѝ каза?

— След разговора ѝ с Джонсън Джени бе обсебена от случая с Пола Декърс. Дойде в полицията и настоя случаят да се отвори отново. Смятам, че се надяваше, че нови техники за разследване биха могли да уличат Греъм Хорн като извършителя.

— Направихте ли го?

— Чуй ме, с годините аз и Джени бяхме станали добри приятели. Тя редовно се обръщаше към мен, когато работеше върху нещо и между нас имаше нещо повече от делова връзка. Винаги се опитвах да

й помогна, когато можех. Но това беше извън възможностите ми. Случаят Пола Декърс беше затворен и моите шефове никога не биха ми позволили да дам начало на ново разследване.

— Но Джени не се е отказала, обзалагам се — каза Джонатан.

— Не, разбира се, че не — съгласи се Дейв и въздъхна. — Известно време не се бяхме чували с нея. Когато накрая се обади, каза, че ходила при родителите на Пола и говорила с един свидетел.

— Джон Колинс — промълви Джонатан.

— Точно той. Отново поиска ново разследване на Греъм Хорн. Рой и Франсис Декърс определено смятали, че Хорн е човек, който би извършил убийство и аз бях съгласен с тяхната гледна точка. Но казах на Джени, че подозренията им се базират на скръб и възмущение, а не на улики, които бих могъл да приведа като довод. Това, което Рой и Франсис най-силно желаят след толкова години, е да арестуваме някого, така че да затворят страницата и да оставят всичко зад себе си. Единственият човек, когото биха могли да посочат с пръст, беше Греъм Хорн. Така че за тях *той* е човекът, убил дъщеря им. Тогава Джени каза, че лично ще отиде да разпита Хорн. Не мога да кажа дали блъфираше или наистина го беше решила. Но настойчиво я посъветвах да не го прави.

— Както бих направил и аз — съгласи се Джонатан.

Изпитваше лек яд към семейство Декърс за това, че не бяха споменали за въпросния Греъм Хорн, когато с Рейчъл бяха ходили у тях. Може би не го бяха направили, защото си мислеха, че то не би променило нещата. В очите на полицията Хорн беше невинен и независимо колко те оспорваха това, нищо нямаше да се промени.

След това Джон бе попитал:

— Точно кога говори с Джени за последно?

— В понеделник, на 7 юни — отвърна Дейв.

Тази информация напомни на Джон за загадъчния имейл на Джени от 11 юни, петък:

Ще приключа с това. Не мога да го оставя просто така, трябва да знам. Сигурна съм, че разбираш.

Най-сетне знаеше какво смяташе да прави Джени след уикенда в планината. Беше планирала да се види с Греъм Хорн.

Но каква бе ролята на Рейчъл в това?

Тайната трябва да е свързана с Абадон, име, което и двете са знаели. Това име, името на демона, е истинският ключ към загадката.

Но Джонатан никога не бе чувал Рейчъл да споменава Абадон. Не беше казала нищо и когато говориха по телефона в понеделника след погребението, няколко часа преди да изчезне и да изгуби паметта си. Дори и тогава нещо я е накарало да го изключи. Но той все пак подозираше, че тя вече е била решила какво ще прави. След като нарисувала на полето на туристическата брошура образа на демона, какъвто го вижда във въображението си, тя е решила да го потърси, следвайки дирите на Джени. Искала е да довърши започнатото от приятелката ѝ. Затова беше ходила във вторник при Ед Лайънс. А в сряда? Тогава ли е открила Абадон?

— Ти какво направи след последния ви телефонен разговор с Джени? — попита той Дейв Пукас.

— Ще бъда откровен с теб — отвърна Пукас. — Ходих да се видя лично с Хорн, в деня след нейната смърт. Бях потресен от тази новина. Разбира се, знаех, че той няма нищо общо със смъртта ѝ. Било е инцидент и се е случило много далече от мястото, където живее Хорн напоследък. Но все пак изпитвах нужда да го направя, дори и само за свое успокоение.

— Говорихте ли? — попита Джонатан.

— Да. Греъм бил изписан от клиниката през 1998-ма година, четири години след изчезването на Пола Декърс. Неговите психиатри смятали, че е достатъчно излекуван, за да може да живее самостоятелно. Скоро след изписването му се хванал на работа като пазач на имение, което включва къща в гората, където живее. Все още е пазач там, живее в същата къща. Ходих там, поговорихме малко и не открих в него нищо подозрително. Но все пак...

— Все пак какво? — настоя Джонатан.

— Не му вярвам. Може да няма причина, но с годините съм се научил да се доверявам на инстинктите си. Просто не вярвам на този човек.

Джонатан размисли върху това.

— Къде е имението? И къщата?

— Близо до Уайтмонт — отговори Дейв.

Джонатан зяпна. Сърцето му пропусна един удар и за миг не бе в състояние да диша.

— В хълмовете наблизно, искаш да кажеш?

Дейв кимна.

— Каза ли на Рейчъл къде живее?

— Ами, да, казах ѝ.

После Джонатан разказа на Пукас всичко за изчезването на Рейчъл след погребението на Джени и че тя се свестила в гората няколко дни по-късно, очевидно недалече от къщата на Хорн. Оттогава страдала от амнезия, но е много сигурна в две неща. Първо, Джени не е мъртва и второ, тя се е срещнала с някакъв демон, макар че никога не бе споменавала името Абадон.

— После изчезна *повторно*, тази нощ, след убийството на Елизабет — допълни той.

Дейв скочи на крака.

— Добре, разбрах. Може да е ужасно съвпадение, но може и да не е. Обаче нещо трябва да се направи, и то сега. Ще прибера Хорн за разпит. Ще изпратя група полицаи да го арестуват. Ще направя всичко възможно това да стане за часове. Ако той крие нещо, те ще го установят. А ако не намерят Рейчъл в къщата му, ще продължат да търсят. Ти, Джонатан, стой мирно засега. Ще ти е трудно, но така е най-добре.

Около два часа по-късно, в гористите хълмове на Уайтмонт, където вятърът стенеше и дъждът плющеше наоколо, Джонатан прозря истината.

Рейчъл си е тръгнала от Ед Лайънс и е шофирала до Уайтмонт, до жилището на Греъм Хорн. Той е Абадон. Тя се е изправила лице в лице срещу него и тогава нещо се е случило. Не знам какво, но това е единственото логично обяснение за нейната амнезия и за убеждението ѝ, че Джени е още жива.

Оставаха още само три въпроса: какво се е случило в сряда в дома на Хорн; как тя се е озовала на брега на онзи поток; и защо онази сряда не е отишла направо в Уайтмонт, след като е напуснала Старото колело във вторник, вместо да изминава целия този път до форт Уилям.

Джон с усилие се изправи на крака; от Стивън нямаше и помен. Глезенът му продължаваше да го боли ужасно, но сякаш с малко

усилие можеше да издържи тежестта му. Огледа се и забеляза на земята дебел клон. Изкуцука до него, вдигна го и тръгна по пътеката с тази импровизирана патерица. Колкото повече вървеше, толкова по-добре се чувстваше глезенът му.

Още преди миналия понеделник Рейчъл е знаела кой е Хорн и е знаела за Абадон. Джени трябва да ѝ е казала. Това доказва, че тя и Рейчъл наистина са си говорили за него през последните седмици.

Това беше логичното заключение.

Да, беше. И все пак... поради някаква причина не се връзваше. Имаше нещо неправилно в това заключение. Нещо ужасно неправилно.

Джон блъскаше ума си.

Джен се е заинтересувала от Хорн едва когато е чула доктор Джонсън да споменава името Абадон. Не е чувала това име за първи път. Познала го е, както и Рейчъл, това поне е очевидно. Но ако тя и Рейчъл са говорили за него, защо Рейчъл е помолила Дейв Пукас да ѝ каже същото? Тя вече би трябвало да знае от Джени всичко, което Пукас би могъл да сподели с нея.

Освен, разбира се, ако не е знаела.

Така, както Рейчъл беше държала него настрана, Джен може би е държала устата си затворена пред Рейчъл в последните дни от живота си. Онзи имейл, изпратен в нощните часове на 11 юни не даваше кой знае каква информация; ами ако Джен всъщност не е казала много повече от това?

Това би означавало, че Рейчъл и тя всъщност бяха имали тайни една от друга в крайна сметка.

Джон продължи да куца под проливния дъжд, трябваше да намери Стивън. Мислите му се въртяха като бесни.

Дори и след като установи, че Рейчъл и Джени може да не са били напълно искрени една с друга — смайващо разкритие, като се има предвид близостта им във всяко друго отношение — имаше още много неща за обмисляне.

Защото ако Джен не беше говорила с Рейчъл за Абадон, тогава как би могла тя да знае името му, което всъщност представлява един глас в извратеното съзнание на Хорн? И защо тя мислеше за този глас като за крилато създание с вълча глава?

Джон почувства, че е на прага да разкрие една още по-дълбока и ужасяваща истина — истина, която почти виждаше.

Джен е знаела името Абадон, защото вече го е била чувала — от Рейчъл!

Тази мисъл се понесе в главата му и му се стори истина, макар че не я разбираше.

Нито пък разбираше защо Рейчъл, по време на своето разследване след погребението, бе стигнала до убеждението, че Джени изобщо не е умирали.

Главата на Джон се завъртя. Кое беше *факт* и кое — просто догадка?

Обаче единственото нещо, в което не се съмняваше беше, че Хорн е отвлякъл Рейчъл от Ардрю Хаус миналата нощ и животът ѝ може би зависеше от това, което той щеше да направи в следващите минути.

Петстотинте метра, според преценката на Стивън, му се сториха повече като пет хиляди, но Джон стигна до едно по-оголено място, където забеляза Стивън да стои свит зад някакви храсти; оглеждаше тъмна дървена постройка. Тя се намираще в средата на горска поляна, обрасла с висока трева, простираща се на петдесетина метра във всяка посока от сградата. Гората образуваше широк кръг около къщата и тревата. Джон видя само един неголям отвор в гората — отдясно, където изглежда имаше малък черен път, широк колкото да мине кола.

Джон приклепна до Стивън:

— Е?

Стивън повдигна рамене.

— Мисля, че вътре няма никой.

Джон огледа къщата. Непосредствено до вратата имаше ръждясал цилиндричен резервоар. Около него бяха пораснали бурени, както навсякъде наоколо. Тъмните прозорци приличаха на черни очи.

Джон се съгласи. Изглеждаше празна.

Остави прикритието на храстите и бавно пропълзя към постройката през високата трева. От едната страна се спускаше покрив, стъпил върху дебели дъбови подпори, който изпълняваше допълнителна роля като навес за складиране на стари мотори, кутии, ръждясал стар варел за масло и други боклуци. Какво следва да направи сега?

Придвижи се към предната врата, като захвърли настрани клона, на който се подпираше. Вече не му трябваше.

— Значи тук живее Греъм Хорн — неочаквано се обади зад него Стивън.

Джон понечи да смърти стария човек за това, че е тръгнал след него, но разбра, че няма да има полза. Очевидно той слушаше само жена си Елън.

— Работи за клана Макюън, местни благородници — тихичко го информира Стивън. — Един от малкото кланове, които са сравнително заможни. Семейството живее в замъка Триан, на шестнайсет километра от Уайтмонт. Хорн управлява имението и организира ловни излети за семейство Макюън.

Джонатан почти не го чуваше. Събра кураж и леко побутна вратата. Тя се оказа отключена и се откря с леко скърцане, преди да заяде.

Джон имаше усещането, че го наблюдават. Нещо го гледаше. Надникна вътре. Не видя силует на демон в коридора, никакъв голям прилеп с вълча глава. Не видя нищо, освен мрак.

Но къщата *не беше* изоставена.

Това беше повече от чувство, беше *знание*, защото — *ето къде се е случило!*

Опря рамото си във вратата, тя изскърца и се отвори напълно.

Махай се оттук! — изкреця един глас в него, но той не можеше да го направи. Трябваше да намери Рейчъл. И ако беше още жива, тя се намираше тук — бе убеден в това.

Промъкна се вътре.

Случайността спаси живота ѝ.

В същия миг, в който Рейчъл се плъзна назад по някакви изгнили дъски, разхвърляни наоколо, огромният мъж стреля за втори път срещу нея от прозореца. Трески от дърво се пръснаха точно на мястото, където бе лежала преди миг.

Но сега той получи възможност да довърши работата си. Следващият изстрел нямаше да я пропусне. Тя стисна очи.

Но не. Последва тишина. Не стреля за трети път.

Дали не си е помислил, че вече я е убил, запита се. Не, разбира се, че не, смъмри я собственият ѝ разум.

Може би зареждаше пушката. Каквото и да правеше, тя трябваше да избяга. Вероятно нямаше да стигне далече, но бе решена да се бори за живота си. Дали ще може да се изправи? Краката ѝ не бяха ли счупени?

Стани! Стани! — пришпорваше я един глас в нея.

Изправи се на ръце и колене и запълзя през шубрака, покрай ъгъла и извън обсега на пушката. Точно тогава поредният изстрел хвърли струя кал на по-малко от три стъпки от нея. Тя скочи на крака и хукна, като залиташе и се въртеше като пияна.

Сега, заключи тя, имаше само един избор и той беше да се опита да стигне до края на поляната зад леговището и да влезе в гората, където може би щеше да успее да намери скривалище. От раната на рамото ѝ бликаше кръв, но основната ѝ грижа бе дали ще намери сили в краката си да продължи да върви. С разкъсана, висяща на парцали тениска, тя се повлече напред.

Напредваше прекалено бавно. Събрала до капка всичката си сила, запълзя навътре в гората и, останала без дъх, продължи да върви напред.

Ами ако дирята от кръв я издаде? Възможно е, но също така знаеше, че той може да чуе съчки и други горски отломки, които пукаха и хрускаха под босите ѝ краката.

Замръзна на място. *Бъди тиха, много тиха.*

Опря се задъхана на едно дърво.

Тук, сред дърветата, ѝ се струваше, че се повтаря нощта от миналия четвъртък — как отвори очи, как чу шума от течаща вода, как се страхуваше от нещо, което бе връхлетяло от черното небе. Този път нямаше съмнение кой е демонът и къде се намира. И той щеше да продължи да я дебне, докато не падне мъртва в краката му.

Той не може да умре. Вечен е.

Рейчъл погледна назад към леговището, но група дървета препречваха погледа ѝ. Къде се намира сега? Страхуваше се да диша. Рамото ѝ пулсираше, а болката в краката бе почти непоносима.

Достатъчно е само да проследи кървавата дия.

Пред нея, от плющиящия дъжд, се надигна сянка. Рейчъл едва успя да сподави вика си. Но сянката скоро изчезна. Тя се обърна и навлезе с тежки стъпки още по-дълбоко в гората.

Под краката ѝ отново запукаха клони и тя се проклинаше, че вдига толкова шум. Капките дъжд щипеха очите ѝ.

Спря и приклепна на пети зад един храст. Така не вдигаше никакъв шум, но това означаваше ли, че той няма да я намери?

Рейчъл зачака. Дъхът ѝ бе спрял в гърлото. Минаха поне няколко минути, може би повече от минути.

Не се случи нищо. Съвсем нищо. Но гигантът беше видял накъде избяга тя. Какво го забавяше толкова? *Къде, по дяволите, беше?*

Колкото по-дълго стоеше зад храста, по-силна ставаше тревогата ѝ — и по-силно убеждението, че той само си играе с нея. Стоеше някъде наблизко и очите му бяха приковани в нея; даваше ѝ възможност за момент да си въобрази, че е в безопасност, което бе смъртоносна илюзия.

Най-сетне Рейчъл се изправи. Очакваше той да се покаже — фигура на тромав мъжага с пушка. Но все още нищо не се случваше. Имаше само свиреп вятър и шибещ дъжд. Би трябвало да се чувства премръзнала до кости, но не се чувстваше така. Беше вцепенена и не усещаше нищо.

Тя се обърна и закрачи отново, по-далече от леговището. Внимателно правеше стъпки една след друга, леко приведена, с прегърбени рамене, надявайки се, че това ще ѝ помогне да избяга незабелязано. Сега не тичаше; много по-важно беше да е тиха, колкото може потиха.

Продължаваше да върви между дърветата и всяко нещо, покрай което минаваше, я отдалечаваше от къщата, от която бе избягала. Отляво, зад някакви дънери, виждаше високата трева, растяща около леговището, но по-нататък дори и зелената трева изчезна. Беше стигнала гората в северния край на поляната. Ако можеше да повърви още малко, щеше да потъне още в гората и щеше да е още по-трудно да я намери. Поне се молеше това да стане.

Стъпка след стъпка. Сега около нея имаше само дървета. Намираше се дълбоко в гората. Минутите минаваха. Дърво след дърво. А после...

Спъна се и без да иска изпищя. Падна в някаква яма, приземявайки се с лицето надолу в калта.

Известно време лежа неподвижна като смъртта, беше тихо.

Но не за дълго. Чу пукане на клони. Кръвта ѝ се смръзна. Обърна се и погледна мрачното небе отгоре.

В края на ямата видя силует. Държеше пушка, насочена право срещу нея, а едно кърваво око гледаше в мерника.

Значи тази яма щеше да бъде нейният гроб. Не зелената стая, не даже и леговището. Когато натисне спусъка, всичко ще свърши.

Както подозираше, къщата беше празна. Джонатан и Стивън минаха предпазливо по коридора. Ако Греъм Хорн си беше у дома, досега щеше да ги е чул и би се случило нещо ужасно.

Но не се случи нищо и те започнаха да душат наоколо.

Къщата миришеше на застояло и изглеждаше непривлекателна. Печка в кухнята, свързана с газова бутилка. Легло в стаята срещу кухнята. Коридорът свършваше в подножието на стълбище.

Никъде не се виждаше и следа от Греъм Хорн. Или Рейчъл.

Къде си?

Джонатан огледа спалнята. Видя камина, стара парафинова лампа, долап, два стола и легло с одеяла отгоре.

Следващото помещение беше кухнята, но освен печката и мивката, нямаше кой знае какво да се види. Върху плота бяха натрупани няколко чинии и тиган, а в ъгъла стоеше препълнена с отпадъци торба за боклук.

Греъм Хорн може да не бе тук в момента, но къщата изглеждаше обитавана.

После Джон чу зад гърба си стържещ звук и се обърна на пети.

Вятърът. Просто вятърът. Усети как сърцето му отново затуптя в гърдите.

— *Рейчъл!* — извика той. — *Рейчъл, къде си?*

Гласът му отекна в полупразните пространства. Не последва отговор. В коридора се сблъска със Стивън, който излизаше от спалнята.

— Откри ли нещо?

— Ела да видиш това.

Джонатан тръгна бързо натам и видя за какво говори Стивън: квадратна дупка, изкопана в пода между леглото и стената. В основни линии напомняше кладенец, около девет стъпки дълбок и по-малко от три стъпки в диаметър.

— Виждал съм подобни неща в стари замъци — коментира Стивън. — Това е тъмница. Хвърляли са затворниците в тях и ги

оставяли да умрат от глад и жажда.

Мислите на Джонатан се завъртяха. Огледа се диво наоколо и тръгна да претърсва стаята на горния етаж. Когато изкачи стълбището, забеляза зелена врата, стоеше открехната. Стаята зад нея, също с боядисани в зелено стени, беше празна.

Тук-там по дървения под лежаха парчета от въже. Краищата им бяха завързани за тежки метални халки, зазидани в една от стените.

— Какво е това? — попита Стивън, който беше дошъл зад него. Клекна и вдигна парчетата от въже, очевидно разрязани с остър нож.

— Била е тук, Стивън — заяви той напълно убедено. — Била е тук, но въпросът е къде е сега?

Погледът му спря върху отворения прозорец. Дъждът се стичаше вътре, навяван от вятъра. Едва ли нормален човек би оставил прозореца отворен в такова време, каза си Джонатан — но Греъм Хорн не беше нормален човек.

Отиде до него, подаде главата си навън и погледна надолу. Видя няколко стари дъски и варел за дъждовна вода. Нищо друго, освен кал, висока трева и навсякъде в далечината — гора.

Никаква Рейчъл, никакъв Греъм Хорн.

— *Рейчъл!* — извика срещу вятъра.

Гласът му постепенно заглъхна.

Стивън излезе от стаята и затрополи с крака по стълбите.

Джонатан остана на мястото си още малко. Всяка клетка в тялото му му казваше, че Рейчъл е била там. Съвсем неотдавна, малко преди той и Стивън да намерят това място.

— Къде беше тя сега?

От стълбите долетя рев:

— Джонатан!

Втурна се надолу по стъпалата.

Стивън стоеше в коридора и разтрепераният му пръст сочеше нещо.

— Там! Виж!

— А? Какво има?

— *Погледни, там!*

Стивън сочеше нещо като малко скривалище, закътано под стълбището. Беше затворено с малка врата. Зад нея се чуваха приглушени звуци.

Джонатан втренчи удивен поглед в него.

После се отпусна на колене, допълзя до вратата и дръпна топчестата дръжка. Вратичката се отвори и миризма на фекалии изпълни ноздрите му.

В дупката беше тъмно, но той различи фигура на човек.

Беше жена, лежеше настрани.

Веднага разбра, че не е Рейчъл, защото жената имаше къдрава коса.

Червена къдрава коса!

Добре ли вижда?

Джени?

Рейчъл гледаше в цевта. Беше чудо, че стигна толкова далече и въпреки това ѝ се струваше неизбежно само след броени мигове животът ѝ да угасне.

Потърси трескаво наоколо и очите ѝ попаднаха върху един счупен клон, дълъг може би около метър и видимо як. Грабна клона с две ръце, замахна с него като с бухалка за крикет, а после с всичка сила го запрати напред, целейки се в глезените на едрия мъж. Дървото се удари в кост и мъжът изкрещя.

Изгуби равновесие. Политна в ямата до нея и се приземи по корем. Тя веднага скочи върху него и издра лицето му като освирепяла котка с острите си нокти. Пръстът ѝ потъна в нещо влажно и слuzесто и тя си помисли, че е бръкнала в окото, което бе наранила, хвърляйки срещу него тухлата. Той изрева от ярост и изпусна пушката.

Тя изтръгна оръжието от ръцете му, претърколи се по-надалече и насочи цевта към него.

— Не мърдай! — извика дрезгаво. — Не мърдай или ще ти пръсна шибаната глава!

Той притискаше с едната си ръка раненото око и тя видя кръв по дланта му. Беше вперил в нея поглед, пълен с неизмерима омраза. Опита се да стане.

— *Не мърдай, казах ти!* — и той се подчини.

Рейчъл преглътна буцата в гърлото си. Сега контролираше нещата, макар че далеч не беше в безопасност. Той беше хищник и ненормалник. Всеки миг щеше да скочи върху нея и да изкопчи пушката от ръцете ѝ.

Трябва да го убия.

Но имаше ли сърце и кураж да го направи? Беше ли способна да извърши убийство? Пръстът ѝ се уви около спусъка, но не можеше да го дръпне.

— Къде е Джени? — извика с груб глас. — Какво си ѝ направил? Гигантът не каза нищо.

— *Кажу ми, иначе ще те гръмна, извратеняк!*

Лицето му остана безизразно, а погледът на кафявите очи беше твърд като стомана.

— Какво си направил на Джени? — изкрещя Рейчъл.

После забеляза, че очите му следят всяко нейно движение. Той чакаше — чакаше подходящия момент, за да се хвърли върху нея.

После устата му се отвори.

— Застреляй го — извика един громолящ глас.

Позна гласа и громоленето от кошмарите, които започнаха още първата им нощ с Джон в Ардроу Хаус.

— Направи го — заповяда той. — Той не струва. Аз съм вечен.

Мислите на Рейчъл се въртяха и едва успяваше да държи дулото на пушката насочено в ужасното му лице. Беше смятала, че гигантът има две лица. Това не беше вярно. Той имаше само едно лице, но очите не бяха негови. Каквото и да бе онова вътре в него, то използваше и неговия глас.

После позна очите и създанието, което й говореше.

— Абадон... — прошепна тя.

Гигантът прегърби рамене като кобра, която се навива, за да нанесе удар.

После го направи.

Докато Джонатан пълзеше към жената в тясното ниско помещение, той видя, че не е Джени Дугал. Лицето ѝ беше непознато. Една от китките ѝ бе завързана с белезници, закопчана за дебела тръба, закрепена с болтове за стената.

Тя не отговори, когато той леко я побутна по рамото. Умряла ли беше?

— Хей, чуваш ли ме?

— Помогни... ми — дрезгавият ѝ шепот едва се разбираше.

Устните ѝ бяха пресъхнали и нацепени, а окованата китка — изранена и кървава. Вероятно бе опитвала да се измъкне, като дърпа тръбата от стената.

Единственият начин, по който Джонатан можеше да я освободи, бе да намери ключа за белезниците. Къде можеше да е?

— Тръбва да я извадим оттук — обади се зад него Стивън. — Разбира се, не можем да я оставим.

Първо Рейчъл, помисли си Джонатан. Тя е някъде наоколо, би трябвало.

— Как се казваш? — попита Джонатан младата жена.

Тя преглътна със суха уста.

— Марси — успя да каже.

— Марси — повтори Джонатан, опитвайки се да не обръща внимание на вонята на урина и фекалии. — Ще те измъкна оттук. Разбираш ли? Ще ти помогна. Но първо ми е нужна твоята помощ. Къде е мъжът, който те затвори тук?

Тя продължаваше да не вдига главата си от дървения под. Джонатан зачака отговор, но такъв не идваше. Греъм Хорн очевидно не беше вкъщи, но къде се намираше и къде бе отвел Рейчъл?

— С друга жена ли тръгна? — попита Джонатан.

Можеше да не си прави труда, защото какво би могла да знае Марси за случилото се в друга част на къщата, след като е била заключена зад затворената врата на тази дупка?

— Рейчъл... — прошепна в този момент тя.

Очите на Джонатан щяха да изскочат. Хвана я за раменете.
— Да! — рече развълнувано. — Точно така, Рейчъл! Къде е тя?
Марси преглътна отново, после се изкашля.

— Мъртва е — чу я Джонатан да казва.

Той замръзна. Гледаше жената с отворена уста.

— *Какво?*

— Точно както и другите — изграчи Марси. — Точно както всички други. Аз съм следващата.

Джонатан не можеше да говори. Само можеше да стои и да гледа жената. Заливаха го вълни от скръб и ярост.

— Къде е тя? Какво й направи той?

Чу собствения си глас, кух и мрачен.

Марси не отговори.

— Моля те, трябва да знам — настоя той.

Тя остана няма и мислите му се размазаха.

Греъм Хорн беше отвлякъл Рейчъл от леглото ѝ в Ардроу Хаус. Беше я похитил, докато Джонатан бе спал. Дали я беше убил? Дали точно в този момент не се отървяваше от тялото ѝ?

Заедно с другите.

Джонатан погледна назад през рамо:

— Направи ми място, Стивън.

И Стивън запълзя назад в тесния проход.

— Не се предавай, Марси — каза той на жената. — Ще се върна за тебе. Вярваш ли ми?

Тя кимна и той последва Стивън навън.

— Какво смяташ да правиш? — попита Стивън.

— Ще отида да намеря Рейчъл. Донеси на момичето малко вода.

— Не бива да ходиш сам — викна след него Стивън. — Прекалено опасно е. Почакай да дойде полицията.

— Занеси на горкото момиче вода — подхвърли Джонатан през рамо и изчезна навън в пороя.

Хукна да бяга. Нямахше представа накъде, просто знаеше, че трябва да бяга.

— Джонатан! — викна Стивън за последно.

В същия момент чуха нещо, което прозвуча като далечна гръмотевица.

Само че не беше гръмотевица.

Обърна се назад към Стивън.

— Чу ли това?

Покрусеният вид на Стивън показваше, че беше чул.

— Някой току-що стреля с пушка — извика той. — Оттам, мисля. — И той посочи лявата част на гората, заобикаляща къщата.

Джонатан отново хукна, този път по-целенасочено, към дърветата. Започна да разтваря храстите с ръце, отчаяно опитващ се да огледа колкото може по-голяма част от земята. Трябваше да я намери, независимо дали беше късно или не. После спря и наостри слух да чуе още изстрели. Но онзи първи гърмеж не бе последван от втори. Стивън дойде до него.

— Беше много близо, нали? — попита Джонатан с разтреперан глас. — Искам да кажа, трябва да е близо, иначе нямаше да го чуем в тази буря.

— Да, прав си — съгласи се Стивън.

И двамата огледаха гората, която ги обграждаше от всички страни. Не видяха нищо. Джон нагази по-дълбоко между дърветата, съзнавайки, че е непредпазлив. Ако Хорн го види, щеше да го убие. Но не го беше грижа.

Тогавя го осени друга мисъл. Стивън също се излагаше на опасност. А той не можеше да допусне това.

— Ще вървя сам, Стивън. Върни се в къщата и се обади на Пукас. После се погрижи за момичето. — След като Стивън се поколеба, той изкрещя: — Прави каквото ти казвам, по дяволите!

— Нямам телефон — възрази Стивън.

Джон направи крачка назад към него и му подаде своето Блекбъри.

— Ето.

Обърна се и отново се впусна в бяг.

Тичаше като луд, блъскаше се в дърветата и през храстите. Хорн сигурно е наблизил, не спираше да мисли той. Трябва да е така. Колко далече може да стигне ехото от един изстрел?

Трескавото му дишане дращеше гърлото, пот течеше от всяка пора на тялото му. Вече всеки миг очакваше да види Грeъм. Но не се случваше нищо.

Рискува да хвърли бърз поглед назад и с облекчение видя, че Стивън бе спрял да върви подире му.

За щастие, беше го послушал този път. Този път бе удържал победа.

Джонатан продължи да навлиза в гората. Вървеше, отмахваше настрани листа и клони. Не чуваше нищо, освен собствените си стъпки.

Но след това отекна втори изстрел и той рязко спря като замръзнал.

Джон слушаше и се оглеждаше, сърцето му биеше в гърлото. Все още не виждаше нищо, освен гъсти дървета.

Знаеше, че нещо изобщо не беше наред.

Рейчъл дръпна спуська рефлексивно. От гърлото ѝ излезе истеричен писък, когато едрият мъж рухна върху нея.

Исусе, помогни ми. Помогни ми!

Тежестта му я смазваше. Не можеше да помръдне. Дали го беше улучила?

Не знаеше. Секундите течаха. Той продължаваше да не помръдва. Просто лежеше отгоре ѝ, сякаш бяха любовници.

Възможно ли е да го е убила?

Беше ѝ се струвало невъзможно. *Трябва* да беше невъзможно. И все пак изглежда се бе случило.

Секундите минаваха, а навсякъде около нея тупаха капки дъжд. Рейчъл вече едва дишаше. Трябваше да изпълзи изпод него, иначе щеше да се задуши.

Пое дълбоко дъх, после опря длани в раменете му.

С цялата останала ѝ сила се опита да избути мъжа от себе си.

Той все още не помръдваше.

Повторен опит и успя да го повдигне малко.

Същевременно гигантът сам повдигна глава. Очите му се отвориха и устните му се дръпнаха назад, сякаш се канеше да я ухапе. По-ясно от всякога видя омразата и гнева в онези ужасни очи, едното от които бе покрито с кървав съсирек.

Ръката на Рейчъл продължаваше да държи пушката, но не можеше да напипа спуська. Той удари с главата си нейната. Това я замая. Огромните му длани отново се сключиха около врата ѝ и от гърлото му излезе къркорещо хриптене.

Лицето му също се промени. Устата се удължи, зъбите станаха по-големи и по-остри. От кожата му започна да изскача черна козина. На гърба се появиха черни крила.

Пред очите ѝ гигантът се превръщаше в крилатия звяр с вълчата глава. Звярът стоеше на колене и тежките му ръце я душаха и караха да се дави за въздух.

Рейчъл търсеше пипнешком спуська. Започваше да се изплъзва надалече, към дълбока черна бездна, и в този миг отново видя човешкия му образ.

Все още не можеше да напипа спуська. Гигантът я натисна още по-силно с ръцете си, запушвайки трахеята, изцеждайки живота от нея.

Пръстите ѝ най-сетне намериха каквото търсеха.

Дръпна спуська.

Изстрелът отекна, очите му се окръглиха и кръвта сякаш бликна от цялото му тяло.

От гърлото му изригна безумно, яростно ръмжене и ръцете му се отпуснаха.

Цялата му сила го напусна и той рухна, лицето му падна върху нейното лице, а устните притиснаха бузата ѝ.

Тя се опита да се извие под него.

Викаше и по бузите ѝ течаха сълзи.

Тя се загърчи и се измъкна, после легна до него. Беше изгубила пушката, остана погребана някъде под тялото му, но тя беше свободна.

Свободна.

Той бе спрял да се движи.

Тя му обърна гръб, изкатери се на четири крака от ямата и се опита да побегне под дъжда.

Но беше в състояние единствено да се влачи бавно, за да се отдалечи от този кошмар. Не погледна накъде върви, достатъчно ѝ беше, че се отдалечава.

Докато не се блъсна с лице в едно дърво и изгуби съзнание.

Свести се по гръб на горската земя, а дъждът се лееше в устата и очите ѝ. Била е в безсъзнание? Колко дълго?

Опита се да стане, но падна обратно. Краката ѝ бяха напълно изтощени, а болката в рамото я изгаряше.

— Не мога да го правя повече — прошепна пресежливо.

Дали щеше да успее да се изправи пак? Съмняваше се; бе изразходила и последната си капчица сила.

Но не. Дълбоко в себе си намери нещо, не повече от треперлива искрица, която настояваше да не се отказва, още не. Докато можеше да върви, *трябваше* да опитва.

Застави се да стане и да продължи да се бори; накъде — нямаше представа.

Изведнъж се озова на ръба на ямата, която бе очаквала да стане гроб за нея, но сега беше негов гроб.

Едрият мъж не се виждаше никъде. Нито пушката му.

— Не! — възкликна тя потресена. — Не, това е невъзможно!

Свлече се на колене. Къде е той? *Къде е той?*

Рейчъл се хлъзна в ямата с разтуптяно сърце и зарови в калта. Трябваше да е точно тук. Мъртъв, след двата куршума, които беше пуснала в него.

— Господи, не! — извика тя. — Моля те, нека това да не е истина!

Продължи да блъска истерично в калта. Той трябваше да е тук, сигурна беше, че го уби.

Той е вечен. Ще се завръща във всеки кошмар. Не може да умре, защото той е самата Смърт!

Седнала на земята в дупката, разплакана, вдигна ръце към небето и пръстите ѝ се сгърчиха с отчаяни юмруци.

Ако беше излязъл оттук, тогава вече я беше видял и може би отново се целеше в нея с пушката. Щеше да я довърши, да я разкъса на парчета.

Със сила, която самата тя не знаеше откъде взе, успя да се изкатери от ямата и да запълзи по земята, докато успя да се изправи. Една клонка одра лицето ѝ като захабен нож. Сподави писъка си, но след това се спъна в някакъв корен и падна. Пак стана и продължи.

От време на време спираше и се заслушваше. Дали ще чуе нещо?

Щеше ли да го чуе?

Освен че приличаше на кошмарен лабиринт, тази гора ѝ докарваше халюцинации. Продължаваше да се бори да върви, без да знае накъде, но някак си и без да се чувства съвсем будна. Това беше най-странното нещо. Почти като повторение на миналия четвъртък, сякаш сега беше *тогава*. Толкова много неща около нея бяха същите.

Спъна се, падна на едно коляно върху някакъв клон и го вдигна от земята. Можеше да се подпира на него като на патерица.

Продължи да върви колкото може по-тихо, търсеше изход от лабиринта.

Въпреки че изглеждаше невъзможно някога да го открие.

Вече не усещаше болка, нито студ, нито дъжда. Не чувстваше нищо. Дърветата около нея изчезнаха.

Гората свърши.

Странно.

За момент се почувства сякаш бе застанала на ръба на пропаст. Вгледа се в босите си крака — горската земя се бе превърнала в равнина с високи треви.

Тръгна с усилие напред, подпирайки се като старица на своята патерица; единият ѝ остър ръб дереше дланта ѝ и я разкърви.

Изведнъж пред себе си видя леговището, на петдесет-шейсет метра.

От това място беше избягала, вече два пъти. Първият път преди дванайсет години, вторият — само преди минути. Но постоянно се връщаше тук, сякаш леговището я привличаше с някаква зла магнетична сила. Това беше единственият ѝ истински дом.

Потътри се към дървената сграда с усещането, че живее в лош сън. Не искаше да е тук, искаше най-сетне да се събуди, искаше тази къща да не съществува или да може да я забрави завинаги.

После видя нещо.

Изпусна пръчката и падна в тревата.

Очите ѝ се разшириха.

Джонатан беше чул два изстрела. Но вторият бе прозвучал подалече от първия. Беше тичал в грешната посока!

Проклинайки, Джон се обърна и побърза да излезе колкото може по-бързо през храстите на поляната с къщата. Глезенът пак го болеше и значително го забавяше.

Най-сетне се измъкна от гората. В далечината видя Стивън, застанал на метър от къщата на Хорн.

Възрастният мъж побърза да отиде при него.

— Боже мили, изстрелите дойдоха оттам — каза той задъхан и посочи с пръст пред себе си.

— Знам — отвърна Джон задъхан. — Знам, по дяволите. Вървял съм в грешната посока.

Лицето на Стивън беше маска на агония.

— Проклет да съм, аз сгреших.

Джонатан опря ръце в бедрата си и се наведе. Нараненият глезен пулсираше от болка.

— Не се обвинявай, аз също сбърках. Вероятно силният вятър и гората са ни заблудили.

Той се изправи.

— Добре, сега тръгвам да я търся натам — и кимна към редицата дървета, които Стивън беше посочил.

Втурна се да тича, но глезенът му се огъна и той падна.

— Мамка му! — изпсува той. — Мамка му!

Стивън клекна до него.

— Аз ще отида.

Джон поклати глава.

— Не. Вече говорихме за това. Няма да правиш нищо подобно, чуваш ли ме?

Стивън отпусна рамене и кимна в знак, че се примирява.

— И без това е много късно — каза Джон със забележително спокоен глас. — Този последен изстрел може да означава само, че я е

убил. Мисля, че едва ли можем да направим нещо. Ще трябва да чакаме, докато дойде полицията. Ти нали се обади на Пукас?

Стивън измъкна телефона на Джон от джоба си, сякаш имаше нужда да му го покаже. После го върна обратно.

— Да. Пукас не беше успял да изпрати екип. Но аз му казах, че сме намерили една жена, държана като пленница, и че сме чули изстрел. Това го накара да се размърда. Очаквам всеки момент да дойде полицейски екип. Те ще претърсят гората и ще намерят Хорн... и Рейчъл.

— Добре — отговори с гримаса Джон. — Това е добре.

Опита се да се изправи на крака и успя. Но едва можеше да върви и закуцука обратно към къщата.

Не чуха други изстрели. Джон не се съмняваше, че следващите няколко минути щяха да се разтеглят безкрайно, точно както щяха да се разтеглят минутите след като полицаите най-накрая се появяха и започнеха да претърсват гората. На Джон и Стивън щеше да им се наложи да стоят мирно, докато те намерят тялото на Рейчъл и някаква следа от Греъм Хорн.

Не мисли още за това.

Беше почти невъзможно, но щеше да опита.

Джонатан погледна към навеса, пристроен към задната част на къщата. Вратата беше отворена и до един бензинов варел се виждаше ръждясал, тъмнокафяв Лендровър. Колата на Греъм? Ако е така, то той би трябвало да се придвижва пеша, значи няма да стигне много далече. С малко късмет все още ще е някъде из гората и полицията може лесно да го арестува. Това няма да облекчи мъката на Джон, ако Рейчъл е мъртва, но поне щеше да има справедливост.

Закуцука покрай навеса, заобиколи ъгъла и мина откъм предната страна на къщата до вратата, през която бяха влезли по-рано. Стивън го последва. Всяка стъпка беше все по-трудна и болезнена. Всяка следваща можеше да е неговата последна стъпка, след това щеше да се наложи да пълзи.

Изведнъж Джон изпита пълзящото чувство, че е наблюдаван.

Почти бе достигнал вратата, но се поколеба.

Приключил е с Рейчъл и се е върнал от гората тук. Ние не го видяхме, но той е видял нас и сега чака, за да ни довърши.

Странно колко убеден беше в това.

Чака до трупа на Марси. Вече и тя е мъртва.

На Джон му прилоша.

Нямаше смисъл, но...

Възможно е онзи тип да чака вътре в къщата, като гладен хищник, готов да се нахвърли върху ранената плячка.

— Какво има? — прошепна Стивън зад него.

— Влизаме в капан — прошепна в отговор Джон.

Стивън стоеше замрял.

— Какво искаш да кажеш? — попита тихо.

Джон нямаше време да обяснява. Пък и нямаше как да го обясни.

Какво би трябвало да направи? Една от възможностите бе да намерят безопасно място далече от вратата и да чакат полицията. Другата беше все пак да влязат вътре, нищо, че Греъм Хорн можеше да е там.

Джон отново си спомни, че трябва да предпази Стивън. Възрастният мъж беше изложен на опасност. Обърна се:

— Махни се оттук. Той ни наблюдава. Близо е. Тичай при дърветата, откъдето дойдохме, и се скрий.

Стивън се смути:

— Ами ти?

Джон поклати глава:

— Аз мога да бягам.

Стивън се усмихна слабо.

— Бълнуваш, синко. Никъде няма да ходя.

— Прави каквото ти казвам! — каза Джон тихо, но ядосано.

Тогава Стивън, без да спори повече, мина направо покрай него и влезе в къщата. Джон остана да го гледа изумен, очаквайки да чуе изстрели съвсем отблизо.

Не стана нищо.

Последва Стивън вътре. Коридорът още беше празен, а Марси още беше жива в дупката зад стълбището.

Джонатан, който бе смятал това за невъзможно, въздъхна с облекчение.

Стивън се обърна към него:

— Видя ли? Няма нищо...

После дъхът му секна. Ококори очи. Втренченият му поглед гледаше в нещо зад гърба на Джонатан.

Той се обърна и също го видя през отворената врата на къщата.
Беше Рейчъл.

Беше излязла от гората — откъм линията на дърветата отляво, където я бе търсил. Сега се намираше на около петдесет метра и силно куцаше. Изглежда едва пазеше равновесие. Беше ранена; видя петно от кръв върху разкъсаната ѝ тениска. Беше почти гола.

После с ужас забеляза, че не е сама.

Някой се промъкваше дебнейки зад нея.

Беше истински гигант с яко телосложение. Дори и от това разстояние Джон забеляза пушката, която носеше в ръце.

Джонатан се втурна нататък. Глезенът го болеше непоносимо, но адреналинът и силата на волята, по-мощна от всякаква болка, го тласкаха напред.

Рейчъл също го беше видяла. Тя вдигна ръка — сякаш да го поздрави или предупреди.

Мъжът зад нея обилно кървеше. Джон се съмняваше, че го е усетила. Но той беше видял тях.

Огромният мъж вдигна оръжието и точно в този момент Джон изкуцука бързо покрай Рейчъл, хвърли се върху него и го повали назад. Паднаха един върху друг.

Усети кисела миризма. Пот, кръв, и още нещо. Джон го удари с юмрук в лицето — веднъж, два пъти, опита се да изтръгне пушката от него. Изведнъж тя изскочи от ръцете на гиганта, но къде падна?

Мъжът започна да отвърща на ударите му. Джон отнесе два силни юмука, след което ръцете на врага се затвориха около ларинкса му. Задави се, борейки се за въздух.

Още един шанс.

Беше върху мъжа; първо размаха свободния си юмрук и го фрасна под брадичката. Гигантът се сви и моментално отпусна хватката си около гърлото му. Той стана от него, псувайки силно.

Пушката? Къде е?

Тогава всичко започна да се случва едновременно.

Джонатан погледна гиганта. Държеше нещо — пушката! Очите на Джон замръзнаха върху пръста на мъжа, който бе увит около спусъка на оръжието. Затаи дъх, стоеше беззащитен.

Точно в този момент един бос крак ритна гиганта в ребрата, след което в лицето му се заби юмрук.

— На ти, проклето копеле! — изкрещя Рейчъл.

Мъжът изгруктя и падна назад. Когато се опита да стане, Рейчъл го ритна здраво в слабините; той залитна и пушката отново изхвъркна от ръцете му.

Тя грабна оръжието, насочи цевта право в лицето на мъжа и се озъби:

— Веднъж да мръднеш и ще ти пръсна шибаната глава!

Греъм Хорн се ухили. Наистина се *ухили*. Джон го чу да издава громолящ звук, който стигна до трескава височина и с едно движение мъжът измъкна ножа си от калъфа.

Преди да помисли, Джон вече действаше. Ритна Рейчъл в краката, тя политна надалече и падна на хълбок.

Миг по-късно окървавеният мъж хвърли ножа и острието се заби дълбоко под гръдната кост на Джон. Той падна назад и хвана с две ръце дръжката на ножа.

Рейчъл насочи пушката, дръпна спусъка и стреля.

Греъм Хорн се отметна назад. Парченца кост и тъкан от мозъка се пръснаха във въздуха, докато падаше на земята с потъмнели и угаснали очи.

— Джонатан! — изплака Рейчъл и се отпусна до него. — О, божичко, Джонатан!

Той все още лежеше по гръб, ножът стърчеше от него. Едва държеше очите си отворени.

— Джонатан! — хълцаше тя и ръцете ѝ безцелно и безпомощно се движеха по него. Не знаеше какво трябва да направи, за да го спаси.

В далечината се чу пискливият вой на полицейски сирени.

— Джонатан, скъпи, чуваш ли ме? О, моля те, за бога, дръж се. Дръж се!

Той обърна леко главата си към нея.

— Обичам те — излезе като дъх.

— И аз те обичам, с цялото си сърце. Не ме оставяй, моля те, боже, не ме оставяй!

После Джонатан усети лека ръка върху рамото си.

— Не ни оставяй, приятелю — чу гласа на Стивън. — Помощта пристига.

Осем дни по-късно Рейчъл седеше на перваза на еркерния прозорец в дневната на Ардрои Хаус. Брадичката ѝ се подпираше на коляното, а двете ѝ ръце бяха увити около краката.

Страхуваше се да остане сама. Защото всяка вечер той връхлиташе от черното небе. Крилато създание с вълча глава и кървавочервени очи. Една птица от ада, която вечно я преследваше. Нямахше нито една нощ, в която да не се събуди окъпана в пот.

Рейчъл се смъкна от перваза и взе синия си летен пуловер и ключовете на колата.

Доста бързо бяха намерили колата ѝ на мястото, което бе посочила Марси Тремейн — близо до разнебитена къща на арендатори, недалече от черния път, водещ до *неговата* къща. Мобилният ѝ телефон бе открит в тойотата. Списъкът с входящи и изходящи обаждания разкри, че Джени ѝ бе звънила три пъти в деня на смъртта си, 14 юни — в 7:23, в 8:11, и в 9:26 сутринта. Това беше последното ѝ обаждане. Няколко часа по-късно бе намерена мъртва. Какво бяха обсъждали през онзи ден тя и Джени, си оставаше загадка.

Джон беше търсил номера ѝ цели трийсет и седем пъти между вторника, когато бе напуснала Старото колело, и четвъртъка, когато Стивън Маккензи я бе прибрал в дома си. Не бе отговорила на никое от тези обаждания. Което би могла да стори поне до момента, когато е оставила тойотата до арендаторската къща. Може би във вторник нарочно си е била изключила телефона. Защо бе решила да се затвори за Джон, също оставаше загадка, тъй като паметта ѝ за последните дни още не се беше върнала. Няколко седмици от живота ѝ бяха заличени. И нямаше други имейли или съобщения на телефона, които да могат да дадат отговори.

Рейчъл затвори зад гърба си вратата на Ардрои Хаус и седна в тойотата. Пое по селския път, който излизаше на главното шосе; през цялото време умът ѝ бе потънал в мисли.

Тя все още нямаше спомени от приблизително две седмици преди смъртта на Джени — най-сетне беше приела факта, че

приятелката ѝ вече не е между живите — до събуждането ѝ в гората край Уайтмонт. Един психиатър, Алън Бикъринг, бе нарекъл състоянието ѝ *ретроградна амнезия*. Според него, случилото се с нея бе съвсем обичайно за човек, претърпял катастрофа или силно травматизиращо преживяване. Такъв човек не си спомня катастрофата или самото преживяване, както и определен период от време, вариращ от няколко часа до няколко седмици.

След няколко минути тя пристигна в болница Брадфийлд в Абърдийн. Паркира колата, влезе вътре и тръгна право към стаята на Джонатан, където го прегърна и целуна силно.

Той се усмихна слабо:

— Продължавай да го правиш и ще ме заболи на друго място.

Тя се усмихна, нямаше настроение.

— Рисува всичко за мен — прошепна Рейчъл за кой ли път.

Той повдигна рамене:

— Голямата любов изисква големи жертви — отвърна и самото изговаряне на тези думи сякаш изцеди всичките му сили.

Беше в по-тежко състояние, отколкото искаше да признае. Ножът бе засегнал важни за живота органи и вече му бяха направили няколко операции. Неврохирурзите не можеха да гарантират, че няма да има постоянна увреда вследствие на раната. Рейчъл умираше от тревога за него, но Джонатан изглежда по-малко се интересуваше. Държеше се както винаги весело и насмешливо.

— Какво прави днес? — попита я той.

— Спах.

— Браво на тебе.

— Не, не е браво. Трябва да съм тук, при теб.

— Ти прекарваше тук почти по двайсет и четири часа цяла седмица. Трябва ли да спра да ти повтарям, че и твоите батерии се изтощават и е съвсем нормално да поспиш?

Беше прав, знаеше го. Изтощението ѝ правеше трудно овладяването на емоциите. На моменти избухваше в сълзи. Сега имаше опасност да се случи същото.

— Ще си стъпя отново на краката — каза Джонатан. — А, една сестра каза, че Дейв Пукас щял да се отбие по-късно. Не знам какво иска този път. Толкова много хора дойдоха да ме посетят, че им изгубих дирята.

Рейчъл кимна. Бе преживяла същото. По същия начин беше объркала Джени с Марси. Тази, която бе още жива, се оказа Марси, не Джени.

Какво ли може да ѝ е минало през ума, когато на 23 юни, сряда, след като напусна хотела на Ед Лайънс в ранни зори, тя бе намерила Марси?

Не можеше да си спомни; беше сигурна обаче, че е разбрала, че къщата е леговището, където самата тя някога е била пленница. Преминавайки по стъпките на Джени — която в разследването си на случая с Пола Декърс беше открила тайната, пазена от Рейчъл дванайсет години — внезапно се бе върнала към най-тежката травма от миналото си.

— Ще отида за няколко минути да видя Марси. Веднага се връщам.

— Поздрави я от мен — поръча Джон.

Рейчъл взе асансьора и се качи три етажа нагоре. Влезе в стаята, където лежеше младата жена с червена къдрава коса. Вдигна ръка да я поздрави.

— Как си?

— С всеки ден малко по-добре — отговори Марси.

Рейчъл взе стола до леглото.

— Ще се справиш, Марси.

Марси беше последната плячка на демона от Уайтмонт. Работеше за Роял Мейл. Всяка сутрин доставяла пощата в Инвърури — градът, където живеела. Вършела с удоволствие тази работа от осем години. Беше щастливо омъжена, с двама синове — Анди, на три години, и Патрик — на пет.

В четвъртък, на 17 юни, докато Рейчъл Сондърс е била в Челмсфорд и оплаквала внезапната смърт на Джени Дугал, Марси изчезнала безследно. Греъм смъкнал пощальонката от колелото ѝ в ранните часове на деня. Бил я, ритал я и я унижавал, накрая я заключил. Кошмарът на Марси траял единайсет дни като в преизподнята. Цяло чудо било, че успяла да оцелее толкова дълго.

Марси ѝ бе казала, че в някакъв момент чула в къщата да влиза човек, който не бил Хорн. Това било в срядата, когато Рейчъл я открила в леговището. Ослушвайки се от дупката под стълбището, тя разбрала, че не е Греъм — стъпките били твърде леки.

Тогава с цялата си сила започнала да рита вратата и да крещи за помощ. Рейчъл отворила и намерила Марси, но не успяла да я освободи от белезниците. Решила да отиде да потърси клещи, но Марси я предупредила, че *той* щял да се върне всеки момент, затова Рейчъл трябва да отиде да се обади в полицията.

Ако не била направила грешката да остави мобилния си телефон в колата, паркирана зад къщата на арендаторите, всичко щяло да се развие по съвсем различен начин. Ако се била обадила веднага на телефон 999, можеше да спаси и Марси, и себе си, и да спести всичко, случило се по-късно. Но първо е трябвало да отиде до колата.

Рейчъл беше затворила вратата на дупката и Марси, останала отново в мрака, чула леките ѝ стъпки да се отдалечават и заглъхват.

После чакала Рейчъл и полицията. Надявала се със затаен дъх да дойдат полицаите, но те не идвали. Дошъл само Греъм, който бил открил, че някой е влизал в къщата. След това Марси започнала да се страхува, че Рейчъл в крайна сметка няма да се измъкне. Греъм вероятно я бил убил преди тя да успее да се обади.

Но Рейчъл не била мъртва. След като Марси я отпратила, тя дошла на себе си след часове, в глуха доба, близо до бреговете на поток. Какво се беше случило? Странно, но се бяха върнали някакви спомени за това, макар и мъгляви.

Беше тичала, постоянно поглеждайки нагоре, търсейки крилатия силует с вълчата глава. После се бе подхлъзнала по стръмно надолнище, беше се преметнала и главата ѝ се бе ударила в нещо твърдо. Когато най-сетне отвори очи, беше нощ, а по цялото ѝ тяло имаше охлузвания и синини. На главата си напипваше огромна цицина.

В и около леговището на Греъм Хорн полицията беше намерила останки от още шест жени. Четири от тях бяха изчезнали от Абърдийн, една от предградието Питъркатър, една от Инвърури, всичките след 1998 година — годината, в която Хорн бе пуснат от психиатричната клиника. Вероятно във всичките тези случаи беше действал бързо като светкавица, отпрашвайки с пляката си, без да оставя следи, защото полицията се бе оказвала объркана при всяко от тези изчезвания — и това продължило по този начин до смъртта на Хорн от изстрела в главата му. Шестте тела бяха открити заровени дълбоко под варела за

бензин отвън до къщата. Рейчъл знаеше имената им и все още не можеше да понася мисълта за мъките, които бяха изтърпели.

Пола Декърс не беше открита. Грeъм я бе отвлякъл по времето, когато се предполагало, че е в психиатричната клиника. Ако *той* е бил нейният похитител. Не беше признал нищо. Нямаше и твърди улики, които да показват някаква връзка между него и Пола Декърс.

Ако полицията намереше доказателство, че *той* я е отвлякъл и убил — за Рейчъл не съществуваше съмнение в това — тогава останките на Пола Декърс щяха да бъдат намерени на друго място, не в къщата, просто защото Грeъм не е живял там по времето на извършване на престъплението. В полицията бяха отворила отново случая и се надяваха някой ден да успеят. Това нямаше да облекчи болката на Рой и Франсис, но поне след всичките тези години щяха да могат да оплачат дъщеря си както трябва.

Рейчъл сложи длан върху ръката на Марси. Жената, която сякаш беше одрала кожата на Джени, изпитваше огромна благодарност към нея. Смяташе да продължи живота си, след като я изпишат от болницата, и се надяваше страховете ѝ да се уталожат с времето. Рейчъл я увери, че това ще се случи — и за двете.

Марси беше дала в полицията показания, които помогнаха на Рейчъл да разбере какво точно се бе случило. Първо, смъртта на леля Елизабет. Хорн беше установил, че някой е влизал в къщата му. Марси не му бе казала нищо, но очевидно Рейчъл беше оставила някакви следи. По-късно Хорн казал на Марси, че е видял бяла тойота в края на горския път към къщата му, близо до разрушеното жилище на арендаторите. Отново се бе опитал да изкопчи информация от нея, но тя не казала нищо. Ала Хорн беше проследил регистрационния номер на колата и установил, че тя принадлежи на единствената жена, която бе успяла да избяга от сатанинските му желания. Знаел също така, че Рейчъл има роднина в Гленвил, леля; дори си спомнил името ѝ отпреди дванайсет години, въпреки че Рейчъл не можеше да си спомни да му е казвала името на леля си. Така че *той* бе отишъл в къщата на Елизабет, измъчвал я, докато му даде нужната информация, после я убил. Така беше стигнал до Ардрoу Хаус.

— Мислиш ли, че Грeъм Хорн е бил обсебен от някаква демонична сила? — попита Рейчъл.

Марси кимна:

— Да, мисля. Няма друго възможно обяснение.

И това беше вярно. Крилатото същество с глава на вълк не беше реално, то беше рожба на изкривеното ѝ чувство за реалност, зародило се от ужаса при отвличането преди дванайсет години. Беше говорила за това в болницата с Джонатан и другите, сред тях и с психиатъра Алън Бикъринг. Той бе изразил с думи случилото се по-добре от нея самата. Звярът беше нейният образ на Греъм Хорн. Вероятно Хорн — когото тя не бе виждала лице в лице до деня, в който го уби — е споменал името Абадон по времето, когато Рейчъл е била негова пленница. По същия начин къщата му се бе превърнала в ума ѝ в „леговище“. Бикъринг твърдеше, че това е било последица от желанието ѝ да забрави всичко за отвличането си. Не е искала да си спомня какво ѝ е сторил Греъм Хорн. И вместо това умът ѝ си бе изградил образа на демон, който не съществува и не би могъл да съществува. Беше потискала истината и същевременно бяха създадени фалшиви спомени.

Но едно нещо не беше илюзия — фактът, че Греъм Хорн беше обладан от сатанинска сила.

— Очите му — каза тя, — бяха така студени и пълни с омраза. Помислих си, че...

Тя се поколеба.

— ... че това не са *неговите* очи — довърши Марси. Рейчъл я погледна смаяно.

— Да, точно така. — Горната ѝ устна затрепери. — Онова нещо ми заговори. Не Хорн, а звярът в него. Той каза, че Хорн вече не струва. А той е вечен. Кълна се, че това не го каза Хорн. Онова сатанинско нещо говореше неща за Хорн. Гласът му беше... нечовешки. Не знам как да го обясня, но... разбираш ли?

— Напълно — отвърна Марси. — Чувала съм този глас, кръстила съм го за себе си „громоленето“. — Замисли се. — Понякога той не беше себе си — спомни си тя. — Имаше гневни избухвания. След това направо полудяваше. Блъскаше се в стените, риташе неща, наричаше ме с всякакви имена. И много ме удряше. Когато получаваше такива пристъпи, бях убедена, че ще ме убие. И вероятно нямаше да разбере, че го е направил, понеже в такива моменти не беше себе си. Питаш ме за моето мнение? Когато е излизал да преследва и убива жени, той е бил Абадон, не Греъм Хорн. — Марси замълча, после продължи: —

Тези гневни избухвания никога не траеха много дълго, обикновено около час. Но бяха ужасни. В останалото време беше себе си, Греъм Хорн. Дни наред можеше да говори и да се държи нормално, сякаш всичко бе наред. Сякаш съм негова *гостенка*. — Тя поклати глава. — Ако щеш ми вярвай, един път се опита да ме утеши, избърса сълзите от лицето ми.

— В такива моменти Абадон сигурно е бил заспал — предположи Рейчъл.

— Нещо такова. Във всеки случай самият Хорн беше доста свестен тип. Знам, че е странно да го казвам — побърза да добави тя, — но трябва да е имало причина психиатрите да го изпишат от клиниката. Вероятно са смятали, че не представлява заплаха за обществото. Това, което не са разбрали е, че в него е имало друго *нещо*, което го контролира.

— Същото, каквото се е случило с теб, се случи и на мен — каза Рейчъл, — когато бях само на седемнайсет.

— Разбирам защо си се опитвала да отблъснеш онези спомени. И разбирам защо си вярвала, че той наистина е *демон* — защото онези изблици е трудно да се забравят. Бог ми е свидетел, аз никога няма да ги забравя.

— Да — кимна Рейчъл, — но не всички са съгласни с моята теория, че Хорн е бил обладан. Бикъринг не е съгласен, а той е психиатър от световна класа, поне така казва. Твърди, че агресивното поведение е присъщо на психозите и че пациентите в много случаи не си спомнят какво са правили. *Дяволът ме накара да го направя* — това е тяхното извинение много често. Бикъринг ми каза, че разполага с толкова информация за така нареченото демонично обсебване, че може да напише книга за него.

— Ще се получи интересно четиво — засмя се Марси.

Рейчъл се усмихна в отговор.

— Отнех ти много време, Марси. Нужна ти е почивка. Ще се върна при Джон.

— Разбирам. Той е прекрасен мъж, Рейчъл. Такива късметлии сте, че сте заедно. Благодаря, че се отби, и се надявам да го направиш пак, преди да ме изпишат.

— Можеш да разчиташ на мене — каза с чувство Рейчъл.

Тя излезе от стаята с решението да не казва на Марси за двете си срещи със Скот Хорн, братът на Греъм, преди два дни.

Скот ѝ беше разказал неща, за които тя нямаше рационално обяснение. Като дете Греъм понякога можел да чете мислите на хората. А когато говорели за него в негово отсъствие, често се оказвало, че той знае какво са обсъждали. Понякога дословно. Греъм също така бил необичайно добър в откриването на изгубени предмети. Понякога казвал, че „Абадон“ — гласът, който чувал — му помагал в такива моменти.

А понякога бил жесток с хората без очевидна причина. Външно изглеждал като нормално малко момче в ранното си детство, но имало моменти, когато изведнъж изпадал в пристъп на ярост. Сякаш нещо или някой вътре в него го изпълвал с омраза.

Рейчъл слезе с асансьора и се върна при Джон. Седна до него и му се усмихна. После лицето ѝ стана сериозно.

— Трябва ли да се страхувам, Джонатан?

— От какво? — попита той.

— От демона. Знам, че Греъм Хорн е мъртъв, но дяволът в него не е. Той е вечен. Затова се питам дали наистина всичко свърши?

Джон се пресегна и погали косата ѝ.

— Говориш за това винаги, след като си била при Марси. Повтаряш едно и също нещо. Добре, този път ще ти угодя. Да приемем, че Греъм не е бил психически болен, а обладан от демон, както изглежда вярваш ти. Знаеш ли с какво се хранят такива демони? Поне на теория?

— Не знам, с какво?

— Със страх.

— Страх — повтори тя.

— Разбира се. Докато се страхуваш, той продължава да живее.

— А аз искам да имам свой живот. Не искам да се страхувам повече, Джон. Прекалено отдавна пъдя от главата си разни неща.

— И издигаш стени около себе си.

— И това. Искам да спра. Искам да съм свободна.

— Тогава защо да не сложим едно начало? — предложи той. — От днес ти си свободна. Това е първият ти ден без демона. Той напусна малката стаичка в ума ти и повече никога няма да се върне.

— Не е така просто, Джон. Вече не мога да забравя. Това, което преживях сега, ще остане с мен цял живот. Прекалено много неща се случиха. Винаги ще се страхувам — отговори обезсърчено тя.

Той взе чашата с вода от нощното шкафче и я предложи на Рейчъл.

— Ето как виждам аз нещата — продължи, като я изчака да отпие от водата, — има две неща, които можеш да направиш. Или пак започваш да се криеш, затваряш вратата на ума си и изхвърляш ключа... Но ако направиш това, демонът може някой ден да намери ключа и отново да те навести.

— Каква е другата възможност?

— Можеш да се омъжиш за мен и да живеем щастливо до края на живота си.

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Ще се радвам да обсъдим по-късно тази възможност. Сега искам да си сериозен.

— Никога през живота си не съм бил по-сериозен — закле се той. — Но на въпроса ти — още не съм сигурен каква е другата ти възможност. Ще трябва да я откриеш, но аз искрено желая да ти помогна. Наистина искам да го направим заедно.

— Този път ще бъде много дълъг — въздъхна тя. — Беше лесно да живея със забравени спомени. Това беше единственият начин да продължа живота си. Но сега... всичко се промени. Сякаш нищо не е същото вече. И не забравяй, че на съвестта ми лежат смъртта на леля Елизабет и Джени. Ако *тогава* не си бях държала устата затворена, сега те щяха да са при нас. Леля щеше да е жива, а Джени изобщо нямаше да ходи да се среща с Хорн. По един или друг начин той е научил, че тя ще ходи да се катери в планината. Вероятно я е проследил до Форт Уилям и я е убил. Хвърлил я е от скалите и е направил всичко да изглежда като инцидент. Той я е убил.

— Не можеш да си сигурна в това — изтъкна Джонатан. — Няма ни най-малка улика, която насочва към това. Може би дори не е познавал Джени. Наистина може да е било инцидент. — Той се прокашля. — А леля ти... е, знам, че това не е утеха, но трябва да си спомниш какво каза Хърб за болестта и страданията ѝ.

Рейчъл оброни глава.

Джонатан хвана ръката ѝ.

— Греъм беше убиец, но повече няма да има негови жертви. А ти спаси една от тях от сигурна смърт. Върна се в миналото си и това вече се изясни. Не обвинявай себе си. Безсмислено е и неоправдано.

— Добре казано — изтри една сълза тя. — Но не мога толкова бързо да го преодоляя.

— Няма значение, че пътят ще е дълъг — стисна ръката ѝ Джон.
— Аз те обичам, Рейчъл, и съм готов дълго да тегля въжетото.

Слънцето залязваше, когато тя излезе от болница Брандфийлд. Прекося паркинга, където беше паркирана колата ѝ, и се настани зад кормилото.

Някой мигновено отвори вратата откъм седалката до шофьора.

Първата ѝ мисъл беше, че е крадец. За части от секундата видя юмрук. Удари я като чук между очите. После изгуби съзнание.

Когато се събуди, главата ѝ сякаш всеки миг щеше да се пръсне.

Долови движение и видя, че се намира в своята тойота, а мъжът до нея седеше зад волана. Беше купчина мускули и в първия момент не го позна. Пулсиращото главоболие блокираше всякаква свързана мисъл. Пред очите ѝ се носеше мъгла и ѝ отне известно време, преди тя да се вдигне. После видя кой е.

Лестър Къминг.

Рейчъл пое шумно дъх.

Той погледна към нея:

— Здравсти, Рейчъл.

Искаше да направи нещо, но откри, че не може. Ръцете ѝ бяха завързани отзад с нещо като кабелна връзка. Опита се да ги издърпа. Лестър я изгледа накриво и поклати глава.

Тя скръцна със зъби от яд.

— Какво, по дяволите, правиш, Лестър? Веднага ме развържи! Превъртя ли?

Тези резки думи я оставиха без дъх и воля за борба. Седеше запъхтяна. В това нямаше смисъл. Никакъв смисъл.

— Лестър, какво правиш? — попита малко по-тихо.

Той гледаше пътя напред, но отговори.

— Бяхме сключили сделка — каза той. — Не си забравила, нали?

Тя го погледна с очи като дупки:

— Сделка ли?

— Да. На погребението. *Помниш ли?*

— За какво говориш? — каза бързо тя.

Той въздъхна.

— Знаех си, че сигурно ще се стигне до това: ще ти влезе през едното ухо и ще излезе през другото. Ти беше така уклончива, когато ми се обади онзи ден. Както и да е, какво се опитваше да докажеш? Не че има кой знае какво значение.

Тя не можеше да си спомни никаква сделка. Все още не помнеше нищо от погребението.

— Какво искаш от мен?

Но той не отговори, сякаш споразумението, което вече бяха сключили, би трябвало да е достатъчно ясно. Продължаваше да гледа съсредоточено напред в пътя...

Лестър беше ударил лицето ѝ отстрани. Болеше ужасно. И я беше завързал. Защо? Накъде пътуваха? Какви, за бога, бяха намеренията му?

Тя се опита да си спомни за какво може да са разговаряли на погребението. Напразно. Нищо не помнеше.

За първи път погледна през стъклото. Пътуваха по тесен път. От двете страни видя неизменните зелени поля, а надолу по пътя — безкрайни редици от хълмове. Нямаше къщи, нито насрещно движение. Сякаш светът беше опустял и бяха останали сами.

Но съдейки по пейзажа, който летеше покрай тях, все още се намираха някъде сред Грампианските възвишения. Напред ги очакваше краят на планинска Шотландия. Дали смяташе да кара през Инвърнес към западния бряг?

— В Глазгоу ли ме водиш? — попита тя.

Той я погледна — веждите му бяха вдигнати изненадано.

Значи не беше това. Помисли за това какво беше направил той, след като тя ги раздели с Джени. Бавно, сякаш неохотно, спомените започнаха да нахлуват. Още неща, които се бе опитвала да забрави — този спомен не бе споменавала на никого, дори и на Джон.

Един ден, седмица преди Коледа, Лестър беше позвънил на вратата ѝ в Челмсфорд. Беше пристигнал чак от Глазгоу. Дори само това бе достатъчно да го направи психопат в нейните очи. Разкрещя се още докато стоеше пред вратата на апартамента ѝ. После, когато извади нож от вътрешния джоб на якето си, в ума ѝ не остана съмнение какво е наумил да прави с нея.

Ако точно в този момент покрай къщата ѝ не бе минал някакъв човек, днес тя нямаше да е жива. Беше убедена в това. Но когато

младежът се приближи, тя започна да вика към него, като жестикулираше буйно. Когато мъжът дотича, Лестър офейка. Седмици след този инцидент тя бе стояла ужасена в дома си, въпреки че беше поставила допълнителни ключалки на вратите. Но Лестър повече не се появи.

Но къде я водеше сега?

Изведнъж ѝ просветна. Не можеше да е сигурна, но кой знае защо това ѝ се стори единственото възможно обяснение.

— Отиваме във Форт Уилям, нали? — каза тя и това изобщо не прозвуча като въпрос.

Лицето на Лестър не издаваше нищо.

Ако не беше попаднала в целта, той несъмнено щеше да се издаде, фактът, че устата му остана стисната, показваше, че вероятно бе права.

— Защо отиваме във Форт Уилям, Лестър? — В този миг я разтърси една мисъл. — Отиваме да видим Джени — каза тя, правейки последния интуитивен скок.

Още веднъж той сякаш не я чу. Гледаше напред замислено, сякаш почти бе забравил присъствието ѝ в колата.

Следващата ѝ мисъл беше логично продължение на първата, колкото и налудничава да ѝ се струваше.

— Водиш ме при нея.

Той ѝ хвърли поглед:

— Тук позна.

На Рейчъл ѝ прилоша.

Значи все пак е още жива. Не мога да си спомня погребението, защото то никога не се е случвало. Всички искаха да повярвам в това, но излъгаха.

През цялото време го е знаела. Мислено видя серията от лица и имена; всички бяха твърдели обратното.

Тя е претърпяла инцидент. Погребана е. Ти беше на погребението и произнесе надгробна реч. Стоеше до гроба ѝ.

Нищо ли от това не беше вярно?

— Какво искаш да кажеш? — попита, главно за да го накара да продължи да говори. — Тя е мъртва, нали?

— Не — каза той отчаяно. — Не е мъртва.

— Какво говориш, Лестър? — Продължаваше да го гледа внимателно, търсейки в движението на мускулите му възможност за пробив.

— Тя трябва да ме остави на мира. Ти си единствената, която ще послуша. Ако ѝ кажеш, може би ще си отиде.

Лестър зави надясно и тесният път започна да се спуска надолу. Караше по хълмовете и в този миг Рейчъл погледна настреща. Видя друга кола, която приближаваше. Лестър сви вляво, за да я пусне да мине.

— Ще я видим, после ти ще направиш така, че тя да си отиде. Това е сделката ни. И, дяволите да го вземат, най-добре е да изпълниш своята част от нея.

Още откакто Рейчъл беше отворила очи в онази гора, тя упорито настояваше, че Джени е жива. Сега Лестър твърдеше същото и ѝ хрумна, че нейното странно убеждение може би беше дошло не от Марси Тремейн, а от Лестър Къминг.

Ако това бе вярно, договорката, в която беше влязла с Лестър, бе останала в нея като ехо, въпреки че не помнеше самото погребение.

— Ходихме заедно в планината — обясни Лестър. — Е, отне известно време преди тя да е готова на тази стъпка. Тръгна за Форт Уилям в петък и трябваше да се срещнем там. Но тя отмени ходенето на два пъти — премести датата за събота, после за неделя. Накрая се съгласи да се видим там в понеделник. За мен нямаше значение. Всичко щеше да е наред. Щяхме отново да сме заедно. Тя също го искаше. Прекарахме прекрасен ден. Но после, в последния момент, тя ти позвънила и ти си я посъветвала да спре да се вижда с мен. Тя те послуша, винаги те е слушала. А после...

Той млъкна, но Рейчъл изведнъж прозря ужасната истина. Джени беше отишла в планината да се катери и бе отменила ходенето с Алисън Фланаган, защото поради някаква причина бе решила да се види отново с Лестър Къминг. Но все още е имала сериозни съмнения за Лестър; борила се е с нещо. По тази причина беше позвънила на Рейчъл. Последните ѝ телефонни обаждания в деня на нейната смърт трябва да са се отнасяли за това. *Как мислиш, Рейчъл, трябва ли да скъсам с него винаги или не?* Рейчъл я бе посъветвала да сложи край.

— Пак сте се скарали — каза Рейчъл. — Бил си подъл и жесток с нея. Искал си да си я върнеш, но тя е отказала.

Лестър блъсна с длан кормилото.

— Направих всичко за нея, по дяволите. Какво повече можех да направя? Да, бил съм глупав. Признавам, че от време на време избухвах. Но тя можеше да ми прости; можеше да започнем наново. Но тогава, точно когато си мислех, че можем да забравим миналото, ти развали всичко. Проклетата да си, ти си виновна. — Той стисна юмруци. — Господи!

Лестър я погледна — очите му бяха стъклени от затаена омраза.

— Ти я уби — изфуча той.

Тогава Рейчъл видя всичко с кристална яснота.

— Не, не съм аз — заяви тя. — Ти си бил. Разгневил си се. Ударил си я. Тогава тя е паднала от скалата. Или може би нарочно си я хвърлил от ръба. Било е или нещастна случайност, защото не си могъл да овладееш гнева си, или истинско убийство.

— *Трябваше да си държиш устата затворена, мръсна кучко!*

Поради някаква причина, която Рейчъл не можеше да разбере, Лестър бе запазил властта си над сърцето на Джени. Защо — това беше може би единственото нещо в Джени, което Рейчъл никога нямаше да може да проумее. Докато Джени беше ровила в миналото на Рейчъл, несъмнено възнамерявайки да се срещне с Греъм Хорн, онзи уикенд се бе намесил Лестър. Това бяха „двете неща“, за които споменаваеше в имейла си от петък, 11 юни. Борбата на Джени дали да даде или не последен шанс на Лестър в крайна сметка бе отнела живота ѝ, защото беше приела съвета на Рейчъл да приключи връзката им. Рейчъл се почувства така виновна, сякаш самата тя я бе убила.

Лестър се намръщи.

— Всяка нощ я чувам, виждам я. Тормоси ме непрекъснато. Дойде дори и на собственото си погребение. Никой не я виждаше, само аз. Не мога да го понасям повече. Това трябва да приключи веднъж завинаги. Ти си единствената, която ще послуша. Ти ме набърка в тази каша, затова ти ще ме измъкнеш от нея. Не беше трудно да те открия, толкова известна стана напоследък.

Телевизията, новинарските сайтове и вестниците все още бяха пълни с разкази за онова, което се бе случило в и около къщата, която Рейчъл винаги щеше да нарича в себе си „леговището“. Но нейното име бе внимателно изключено от тези разкази. Беше помолила Дейв Пукас да запази името ѝ в тайна. Той беше обещал и бе удържал на

думата си. Но Лестър вероятно беше намерил други начини да разбере за главната роля, която бе изиграла в тези събития.

— Предположих, че охраняват къщата на леля ти — осведоми я той, — затова реших да те причакам пред болницата. Не те помолих любезно да дойдеш с мен, защото щеше да откажеш. Това беше единственият начин.

— Какво ще правиш с мен? — попита предпазливо Рейчъл.

— Връщаме се обратно на мястото, където стана всичко. Ще отидем в планината. Само това знам засега. Всичко трябва да свърши където тя умря. А твоята работа е да направиш така, че да свърши.

Как очакваше тя да нагласи всичко? Дори не бе сигурна за какво говори. Знаеше само, че той, а не Греъм Хорн бе убил Джени. А тя беше загинала, защото той не бе успял да овладее гнева си.

Рейчъл беше съвсем наясно, че може да убие и нея, ако тя не постигне каквото той иска — да го освободи от духа на Джени, който витаеше непрекъснато около него. Не й пукаше дали ще умре. Част от нея вече беше умряла. Несъзнателно или не, тя бе осъдила Джени на такава съдба.

Затова ако всичко така или иначе щеше да свърши зле, то трябваше да свърши зле и за Лестър Къминг. Без да мисли за последиците, тя се поизправи на седалката, напрегна мускули и се метна върху Лестър, като го удари с главата си с всичка сила. Той извика изненадан и изгуби контрол над автомобила.

Тойотата кривна, после излезе от пътя и се понесе надолу по склона. Рейчъл изпищя, когато колата се откъсна от земята и падна като гюле. Приземи се рязко, с оглушителен трясък.

Рейчъл премигна. Лежеше с лице надолу в скута на Лестър.

Навсякъде я болеше — беше жива, но със сигурност имаше няколко счупени кости.

Чу как Лестър извика отново — звукът странно ѝ напомни за виковете на Греъм Хорн, след като го бе ударила с тухлата в окото.

Дясната му ръка се вдигна към тила ѝ и тя изкрещя.

После неочаквано ръката му се отхлаби. Сетне я пусна съвсем и лицето ѝ отново падна в скута му.

Успя някак си да завърти глава.

На задната седалка, която сега беше отгоре, се бе появила млада жена с червена къдрава коса.

Духът на Джени Дугал сякаш плуваше над тях.

Същевременно Лестър се задави, сякаш някой го душеше. Очите му се оцъклиха и лицето му стана лилаво малко преди да спре да диша.

— ... обичам те — Рейчъл чу духът да казва, след което се отдалечи бавно и изчезна.

— Хайде, хапни още сладолед — настоя Елън Маккензи.

— Всеки миг ще се пръсна — възпротиви се Стивън.

— И аз — обади се Джонатан.

— И аз — присъедини се Рейчъл.

Бяха се насладили на обилна вечеря в дома на Стивън и Елън, но вече трябваше да спрат.

Изминали бяха два месеца след всичко случило се. Още няколко дни и Джонатан и Рейчъл щяха да поемат обратно към Англия, за да започнат нов живот заедно.

Щеше да е нужно време, за да премислят всичко. Не просто дните след смъртта на Джени, но *всичко*, което бе станало през последните дванайсет години.

Сбогуваха се със Стивън и Елън, с обещанието, че ще им се обаждат всеки път, когато дойдат по тези места. Елън проля няколко сълзи, докато се разделяха, особено с Рейчъл, която бе започнала да смята почти за своя дъщеря.

— На добър път — каза Стивън и Рейчъл го прегърна още веднъж.

— Благодаря ти за това, което направи, за да спасиш живота ми, Стивън — прошепна в ухото му тя. — Никога няма да забравя твоята доброта и смелост.

Стивън само кимна в отговор. Вълнението го беше стиснало за гърлото.

Джонатан и Рейчъл се върнаха с колата в Ардроу Хаус. Беше почти девет вечерта, времето бе меко, а залезът обагреше западния хоризонт в огнени отгънъци. Лятото най-сетне беше дошло.

Рейчъл често си мислеше за онази последна среща с Лестър Къминг. Беше дошла в съзнание на земята до смачканата тойота, обградена от парамедици и полицаи. Оказа се, че Лестър е мъртъв. Заключение на полицията беше, че е умрял при катастрофата, след като Рейчъл бе действала при самозащита.

Истината беше друга, но не можеше да я разкаже. Джени не бе тръгнала към Долината на мъртвите след смъртта си. Беше останала при Лестър като дух, решен да отмъсти. Това го бе направило психически още по-нестабилен отпреди. А Джени беше получила възмездие. В часа, когато Рейчъл най-много се нуждаеше от помощ, тя бе дошла и я беше спасила.

Рейчъл прекара седмиците след смъртта на Лестър в някаква замаяност, борейки се с депресията. Това никога ли нямаше да свърши? Нещастieto винаги ли щеше да я облива с безкрайните вълни на страданието?

Джонатан я беше измъкнал от това.

Както и Джени, в нейните сънища. Миналата нощ беше сънувала, че лежи в поле сред високи зелени треви и червени цветя. Джени беше с нея. Продължаваха да се срещат в някакво райско поле, някъде там, горе. Сънищата винаги бяха едни и същи, с изключение на миналата нощ. Джени беше помахала и се бе обърнала. Беше си отишла, а Рейчъл бе останала да гледа след нея, докато тя изчезна зад светлия хоризонт. Това беше сбогуване.

Един ден щяха отново да се срещнат, но докато дойде това време щяха да останат разделени. Джени в небесните пасища, а Рейчъл тук, на земята.

Животът ѝ се беше променил.

Но стените, които бе издигнала около себе си, бяха рухнали. Искаше да си построи нов живот с Джонатан.

Живот без демони, без Греъм Хорн, без Лестър Къминг.

Рейчъл караше колата през шотландските околности към пурпурния хоризонт.

— Наистина е прекрасно, че можем да продължим — размечта се тя.

— Да — тихо потвърди той.

— Само двамата — натърти тя.

Джонатан се усмихна. Посегна и взе свободната ѝ ръка.

— Само двамата, докато едно-две малки човечета не влязат парадно в живота ни.

— Или може би три — засия Рейчъл.

Какво е събуждането? Къде е границата между съня и реалността? Неволно пресичаш тази граница. Оставяш друг свят зад гърба си. Осъзнаваш заобикалящото те и самия себе си. Ти си като слънцето, което прогонва тъмнината.

Рейчъл също прекоси границата между съня и реалността.

Тя видя светлината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.